

ФИОНА БАРТЪН ВДОВИЦАТА

Превод от английски: Маргарита Терзиева, 2016

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

9 юни 2010, сряда

Чувам стъпките ѝ по чакъла. Обувките ѝ са с високи токове и те почукват по алеята, докато приближава. Пред вратата се колебае за момент, пригладжа косата си назад. Тоалетът ѝ е впечатляващ — сако с големи копчета над елегантна права рокля и вдигнати на главата ѝ очила. Не е като онези от „Свидетелите на Йехова“ или агитаторите от работническата партия. Може би е репортер, но не от редовите. Втората за днес и четвъртата за седмицата, а още сме само сряда. Бас държа, че ще каже: „Извинявам се, че ви безпокоя в този труден момент“. Всички го казват и ме поглеждат с онова тъпо изражение на съчувствие. Сякаш им пука.

Интересно ми е дали ще звънне втори път. Ще изчакам. Мъжът, който дойде сутринта, не го направи. На повечето вече им е писнало да опитват. Напускат в мига, когато отдръпнат пръста си от звънеца, тръгват колкото може по-бързо назад по алеята, качват се в колите си и заминават. Сигурно казват на шефовете си, че не съм си вкъщи. Жалка картинка.

Тази обаче звъни още веднъж. После започва да чука по вратата в ритъм, сякаш е рап изпълнител. Или полицай. Вижда, че я гледам през процепа на дантелените пердета, и се усмихва широко. Мама наричаше тази усмивка „холивудска“.

Тя чука отново. Когато отворя, ми подава оставената от доставчика бутилка мляко и казва:

— Не бива да стои тук, ще се развали. Имате ли съд за варене на мляко?

Аз едва дишам, какво остава да говоря. Тя се усмихва отново и накланя глава настрани.

— Аз съм Кейт — казва приятелски. — Кейт Уотърс от „Дейли Пост“.

— Аз съм... — започвам, но изведнъж осъзнавам, че тя не ме пита.

— Знам коя сте. — Тя влиза. „Вие сте историята на деня“ остава неизречено.

Репортерката отнася бутилката с млякото в кухнята и се залавя да направи чай. Последвам я. Кухнята не е голяма и двете почти се прегръщаме, докато се суети около чайника и отваря всички шкафове да търси чаши и захар. Стоя и гледам като препарирана, оставям я да се разпорежда, както пожелае.

— Каква прекрасна кухня! Искате ли се и аз да имам такава. Сами ли си я проектирахте?

Отговарям изненадано:

— Да. Избрахме бели врати и червени дръжки, защото така изглежда по-чисто.

Боже, какво правя? Стоя в дома си и обсъждам кухнята с репортер. Глен щеше да побеснее, ако ме видеше.

— Насам, нали? — пита тя и аз отварям вратата към гостната. Нямам желание да ѝ противореча. Оставям я да командва парада. Колко е хубаво отново някой друг да командва парада вместо мен! Бях се паникьосала, че ще трябва да се справям с всичко сама, но ето ти Кейт Уотърс, готова да поеме нещата в свои ръце.

Трябва само да ѝ разкажа всичко за живота си, ми казва тя.

Животът ми ли? Всъщност нея не я интересува моят живот. Не е извървяла целия този път, за да слуша за Джейн Тайлър. Тя иска да знае истината за него. За Глен. За съпруга ми.

Съпругът ми почина миналата седмица. Блъсна го автобус точно пред „Сенсбъри“. Беше пред мен, обясняваше каква зърнена закуска трябвало да купя, а в следващия момент го видях мъртъв на улицата. В спешното казаха, че фаталният удар е бил в главата. Където и да е, той беше мъртъв, проснат на паважа, а аз стоях там и го гледах безпомощно. Хората се разтичаха, намериха отнякъде одеяла и ги донесоха, а аз гледах образувалата се под него малка локва кръв. Всъщност нямаше много кръв. Той щеше да е доволен. Ужасно мрази да е разхвърляно и мръсно.

Хората бяха много мили, опитаха се да ме спрат да видя трупа му, за да не се разстройвам допълнително. Нямаше как да им кажа, че се радвам. Това сложи край на неговите глупости.

ВТОРА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

9 юни 2010, сряда

Полицайте, естествено, дотичаха веднага. Инспектор Боб Спаркъс дори дойде, хвана ми ръката и поиска да поговорим за Глен.

Не казах нищо, нито на него, нито на другите. Заявих, че няма за какво да говорим. Бях твърде разстроена, за да говоря. Разплаках се.

Но пред Кейт Уотърс мълча, не споменавам нищо за това. Тя седи в другия фотьойл и стиснала чашата с чай, люлее крака си.

— Тази седмица сигурно е била мъчителна за теб, Джейн — казва тя. Забравила за „госпожа Тайлър“, се опитва да ми засвидетелства симпатията си и да ме размекне. — Но, слава богу, вече отмина.

Аз навеждам глава, вирам се в скута си и мълча.

Оставаме известно време така, после тя решава да смени тактиката. Става и взема от полицата над камината една наша снимка — двамата се гледаме и се смеем на нещо.

— Тук изглеждаш съвсем млада. Сигурно е преди сватбата ви?

Кимам.

— Познавахте ли се добре преди това? Може би сте учили в едно училище?

— Не. Запознахме се на една автобусна спирка — казвам бавно. — Той беше много красив и успя да ме разсмее. Тогава бях на седемнайсет, карах стаж в един фризьорски салон в Гринуич, а той работеше в банка. Беше малко по-възрастен, носеше костюм и скъпи обувки. Беше... различен.

Думите ми звучат като разказ от романтична книга и Кейт изважда бележник, започва да записва, поглеждайки ме от време на време над малките си очила и кимайки разбиращо. Но аз не се лъжа лесно.

Всъщност в началото Глен не изглеждаше романтичен. Връзката ни се развиваше предимно на тъмно — в киното, на задната седалка на

неговия ескорт, в парка — и нямахме много време за приказки. Ала си спомням кога за пръв път ми каза, че ме обича. Изтръпнах цялата. Усетих как всеки сантиметър от кожата ми настръхна. За пръв път в живота си се почувствах наистина жива. Отвърнах му, че и аз го обичам, отчаяно, безнадеждно. Не можех да спя, нито да ям, без да мисля за него.

Мама казваше, че съм омагьосана, докато ме гледаше как блуждая из къщата като сомнамбул. Не знаех какво точно има предвид, но беше факт, че исках да съм непрекъснато с Глен. Той ми призна, че и с него е така.

Глен се грижеше за мен, закриляше ме от всичко и всички, в ресторанта гледаше масата да е далече от бара („Не искам да си на шумно“) и поръчваше от всичко. Опитах почти цялото меню — „Това е много хубаво, Джени, опитай го“. И аз опитвах и в повечето случаи новите ястия бяха наистина прекрасни. Но ако не харесвах нещо, не му казвах, за да не го обидя. Когато не бяхме на едно мнение, той изведнъж млъкваше, а аз мразех това. Чувствах се зле, че съм го разочаровала.

Дотогава не бях излизала с мъж като Глен, мъж, който знаеше какво иска от живота. Другите момчета бяха просто... момчета.

Когато след две години ми предложи, той не падна на колене. Притисна ме към себе си и каза: „Бъди моя, Джени. Ние си принадлежим един на друг. Хайде да се оженим“.

И спечели мама на мига. Идваше с цветя и я развеселяваше с думите: „Ето нещичко и за другата жена в живота ми“. Сядаше до нея и водеше дълги разговори за сватбите на престолонаследниците, за кралското семейство и последните изяви на кралицата. И на мама ѝ харесваше. Казваше, че съм голяма късметлийка. Че ме е извадил от собствената ми какавида. И че ще направи нещо от мен. Казваше, че той умее да се грижи за мен. И той се грижеше.

— Какъв беше той тогава, Джени? — пита госпожа Уотърс и се навежда напред, за да ме насърчи. Има предвид през времето, преди да се случат лошите неща.

— О, беше прекрасен. Трепереше над мен, правеше всичко за нас — разказвам ѝ аз. — Непрекъснато ми носеше цветя и подаръци. Повтаряше ми, че съм единствената жена в живота му. Бях на седмото небе. Тогава бях само на седемнайсет.

Госпожа Уотърс харесва казаното, записва всичко в бележника си и отново поглежда към мен. Опитвам се да сдържа напирания смях. Истерията се заражда в корема ми, издига се нагоре и излиза като вопъл. Тя протяга ръка и докосва моята.

— Не се разстройвай, Джени. Всичко вече е свършило.

И наистина свърши. Край с полицията, край с Глен. Край с неговите глупости.

Не си спомням кога точно започнах да осъзнавам всичко. Глупостите му си бяха там много преди да мога да ги назова с име. Пропуснах ги, защото бях насочила цялото си внимание в организацията на съвършения брак, започвайки със сватбата в Шарлтън Хаус.

Мама и татко се тревожеха, че на деветнайсет години съм прекалено млада за брак, но ние ги убедихме. Всъщност Глен ги убеди. Той беше така всеотдаен, толкова сигурен, че накрая татко каза „да“ и ние го отпразнувахме с бутилка „Ламбруско“.

Нашите платиха цяло състояние за сватбата, защото бях единственото им дете. Аз прекарвах цялото си време в гледане на каталози от булчински магазини и мечтаех за Големия ден. Запълвах цялото си време с това. Глен не се месеше.

— Това е по твоята част — смееше се той.

Казваше го така, сякаш и той си имаше своя част. Тогава си мислех, че неговата част е работата му. Искаше да стане шеф на клона на банката, после да започне собствен бизнес, да си е сам шеф и да печели много пари. Вече го виждах със скъпарски костюм, секретарка и голяма кола. Колкото до мен, аз щях да бъда неговата предана съпруга.

— Никога не се променяй Джени. Бъди каквато си сега — ми казваше често той.

И така, купихме къщата на номер дванайсет и след сватбата се преместихме там. И все още сме в нея.

Къщата имаше градина отпред, но ние я насипахме с чакъл, „за да си спестим косенето“, както каза Глен. Аз обичам трева, но Глен предпочиташе всичко да е чисто и подредено. В началото, когато заживяхме заедно, ми беше много трудно, защото бях малко разхвърляна. Когато се връщаше от работа, мама винаги намираще

мръсни чинии и единични чорапи под леглото ми. Глен щеше да припадне, ако го беше видял.

Спомням си как стисна зъби и присви очи, когато една вечер, след като бяхме пили чай, ме хвана как обирам с ръка трохите от масата и ги събарям на пода. Дотогава не си бях давала сметка, че правя така, сигурно съм го вършила стотици пъти, но повече никога не го направих. В това отношение той ми направи добро, научи ме как да върша нещата така, че къщата да е чиста. Глен обичаше чистотата.

В началото той ми разказваше всичко за работата си в банката — за отговорностите му, за младите, които разчитали на него, за шегите между колегите, за шефа, когото не можеше да понася — „Мисли се за най-великия“. И за другите в офиса — Джой и Лиз, които заемаха задния кабинет, и Скот — един от счетоводителите, който имал ужасна кожа и се изчервявал от всичко. И Мей, стажантката, която продължавала да прави грешки. Обичах да го слушам, когато ми говореше за своя свят.

Аз също му разказвах за работата си, но след няколко думи се връщахме отново в банката.

— Фризьорството не е кой знае колко вълнуваща работа — казваше ми той, — но ти я вършиш добре. Гордея се с теб, Джени.

Казваше още, че иска да добия самочувствие, да се чувствам добре в кожата си. И в това отношение ми помогна много. Тогава се усещах защитена от любовта му и ако ме критикуваше понякога, знаех, че е за мое добро. И не се сърдех.

Всъщност нямах време да мисля за себе си. Цялото ми внимание беше насочено към Глен. Грижех се за него, готвех любимите му ястия и гладех ризите му, за да изглежда добре в офиса. Това беше по моята част.

С годините двамата успяхме да преобразим всяко кътче от къщата. Превърнахме хола в трапезария, като сложихме двойна стъклена врата. „Сега ще я наричаме всекидневна“, ми каза той, но аз все забравях. С пе ве це дограмата къщата се промени напълно, стана като запечатана и изолирана от останалия свят, но на Глен му харесваше. Странно, никога не сме обмисляли да се преместим или да си купим по-голяма къща. Глен обичаше номер дванайсет, а аз бях щастлива там, където той се чувстваше добре.

И разбира се, нямахме нужда от втора стая.

ТРЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

9 юни 2010, сряда

Кейт Уотърс ме поглежда и отново клати глава. Тя е добра в работата си, виждам го. Досега не съм разговаряла с журналист, като изключим виковете ми да се махат оттук, нито съм пускала някого в дома си. Те идват до вратата ми и си отиват години наред. Кейт е хитра, крие в джоба си целия арсенал от журналистически трикове, но аз съм по-добра от нея. Защото дълго време репетирам в съзнанието си.

— Предполагам, че смъртта му е била голям шок за теб — казва тя и отново стиска ръката ми.

Кимвам безмълвно.

Не мога да ѝ кажа как лежах будна в леглото с часове и си мечтаех Глен да умре. Не, всъщност не да умре. Не исках да го боли и да страда. Просто исках да го няма. Често си представях момента, когато от полицията ми се обаждат.

— Госпожо Тайлър — очаквах да чуя дълбок мъжки глас, — много съжалявам, но трябва да ви съобщя лоша новина.

От онова, което щеше да последва, ми идеше да повърна.

— Госпожо Тайлър, за мое голямо съжаление, съпругът ви почина при автомобилна катастрофа.

После се виждах... наистина се виждах как плача и отивам на телефона да се обадя на майка му.

— Мери — казвах наум, — имам лоша новина. Глен... той е мъртъв.

Чувах ужаса в гласа ѝ, усещах скръбта ѝ. Виждах и състраданието на приятелите заради трагичната загуба. Представях си как семейството се събира и се суети около мен. И тайно се наслаждавах на тръпката.

Аз — опечалена вдовица. Не ме размивайте!

Но когато наистина се случи, ми се стори нереално. Майка ми изглеждаше почти толкова облекчена, колкото и аз, и нямаше съчувстващи приятели, а само шепа роднини.

— Беше по-лесно, защото нямаме деца — казвам аз и предугаждайки въпроса ѝ „защо“, продължавам: — Не можехме. Докторите казаха, че нещо не е наред при Глен.

Баща му разбра и на Коледа си направи шега по този повод.

— Виж това, Глен — рече той и взе от купата с плодовете един портокал. — Този е като теб, без семки.

Баща му беше гадняр, но дори и той разбра, че е отишъл твърде далеч. Всички замълчахме. Тишината беше просто оглушителна. Никой не знаеше какво да каже, за това всички се втренихме в телевизора и се направихме, че нищо не се е случило. Глен пребледня като мъртвец. Стоеше като статуя и аз не можах да събера сили да го докосна. Без семки.

По пътя за вкъщи той заяви, че никога няма да прости на баща си. И наистина не му прости. Повече никога не споменахме името му.

Аз отчаяно исках дете, подмятах за лечение или за осиновяване, но той не обичаше да говори за „нашия проблем“. Скриваше се вътре в себе си и аз оставах сама. За известно време живеехме като непознати.

Кейт Уотърс пита за тоалетната и предлага да направим още чай. Оставям я да се оправя, давам ѝ чашата си и ѝ показвам тоалетната на долния етаж. Тя излиза и аз оглеждам бързо стаята, за да се уверя, че не е останало нищо от Глен. Че няма сувенири, които биха я изкушили да открадне. Чувала съм какви ли не истории за хората от пресата. И малко след като пуска водата, тя се появява с подноса с чая и започва отново да ме превъзнася. Каква забележителна жена съм била, колко лоялна, направо „не-ве-ро-ят-на“.

Заглеждам се в сватбената снимка на стената над газовата печка. На нея изглеждаме толкова млади, сякаш сме облекли дрехите на родителите си. Уотърс проследява погледа ми, става и сваля снимката от стената. Сяда на страничната облегалка на фотьойла ми и двете се вглеждаме в нея. Шести септември 1989. Денят, когато затегнахме възела и станахме семейство. Не знам защо, но се разплаквам. Това са първите истински сълзи след смъртта на Глен и Кейт слага ръка на рамото ми.

Оставям я да ме прегърне, защото искам тя да поеме отговорността.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РЕПОРТЕРКАТА

9 юни 2010, сряда

Кейт се върна на мястото си. Не трябваше да пие кафе, преди да дойде. Като прибавим и чая, мехурът ѝ я побъркваше, непрекъснато изпращаше тревожни сигнали и след малко отново щеше да се наложи да остави Джейн Тайлър на мислите ѝ. Лоша идея на този етап, особено като се има предвид, че Джейн се умълча, отпиваше малки глътки от чая си и се взираше в далечината. Кейт започна отчаяно да се бори да не прекъсва момента и да прецака репортажа, който вече се оформяше в главата ѝ. Двете бяха в много деликатен етап от разговора. Един пропуснат контакт с очи и всичко можеше да се промени.

Веднъж мъжът ѝ Стийв сравни работата ѝ с дебнене на животно. Бяха поканили гости за вечеря, той бе обърнал малко повече чашки с вино и бе хванал микрофона.

— Приближава се стъпка по стъпка, храни ги с любезни думи и усмивка, ако се наложи, намеква за пари и докато хапват от протегнатата ѝ ръка, постепенно ѝ разказват своята история. Истинско изкуство — обясни той на гостите около масата.

Гостите бяха негови колеги от онкологията. Кейт пусна една професионална усмивка и каза примирено:

— Стига, скъпи, знаеш, че не е така.

Гостите се засмяха нервно и отпиха от виното. След това тя се разбесня, разсипа храна навсякъде, докато хвърляше съдовете в мивката, но Стийв я прегърна, целуна я в знак на помирение и заяви:

— Много добре знаеш, че ти се възхищавам, Кети. Ти си съвършена в работата си.

Тя отвърна на целувката му, но осъзна, че той е прав. Понякога, за да направи бърза връзка с подозрителен, дори злонамерен непознат, трябваше да играе роля или да играе танца на съблазнителка. На нея ѝ харесваше. Обичаше адреналина в кръвта си, когато доближаваше нечий праг за пръв път, натискаше звънеца и чуваше звука на живота в

къщата, обичаше промяната на светлината в прозорчето на вратата, когато домакинът приближаваше, и докато той отвореше, тя вече беше готова за представлението.

Репортерите имат различни техники, когато са пред нечия врата. Неин приятел, с когото преминаха заедно обучението, наричаше този момент „заека в торбата“. Един се опитва да предизвика симпатия, друг вини главния редактор, че го кара да безпокои хората, а имаше случай, когато една репортерка набута възглавница под полата си, престори се на бременна и попита може ли да ползва тоалетната, за да влезе.

Тези игрички не бяха в стила на Кейт. Тя си имаше свои правила: винаги се усмихвай, никога не стой прекалено близо до вратата, не започвай с извинение и се опитай да отклониш вниманието от факта, че си дошла за интервю. Често използваше бутилката с млякото, но млекарите вече бяха на изчезване. И беше много доволна, че успя да влезе през тази врата с такава лекота.

Ако трябваше да е искрена, нямаше желание да идва. Искаше да отиде в офиса и да свърши с попълването на фактурите, преди да превиши кредита и банката да блокира сметките ѝ. Но главният редактор имаше други планове за нея.

— Иди и почукай на вратата на вдовицата, по път ти е — ревна той, за да надвика новините по радиото до себе си. — Човек никога не знае. Може днес да се окаже щастливият ти ден.

Кейт въздъхна. Веднага бе разбрала за кого става дума. Тази седмица имаше само една вдовица, която всички искаха да интервюират, знаеше също, че колегите ѝ вече бяха направили пътека до къщата ѝ. Трима си бяха опитвали късмета без резултат и тя подозираше, че ще е следващият неудачник.

Но не стана така.

Докато завиваше по алеята за дома на Джейн Тайлър, инстинктивно се огледа за други журналисти и веднага забеляза застаналия до колата си колега от „Таймс“. Строга вратовръзка, кръпки на лактите и сресана на една страна коса. Класика в жанра. Тя подмина адреса, продължи напред с колоната от пълзящи по пътя коли, но едното ѝ око остана при врага. Налагаше се да заобиколи квартала още веднъж и да се помотае малко. Надяваше се „Таймс“ да са си отишли дотогава.

— Да му се не види! — измърмори под носа си тя, даде лъв мигач и сви в една странична уличка да паркира.

Петнайсет минути по-късно, след като хвърли един поглед на всекидневниците, Кейт сложи отново предпазния колан и запали мотора. Телефонът ѝ звънна и тя бръкна чак до дъното на чантата си, за да го намери. Извади го, видя на екрана името на Боб Спаркс и изключи двигателя.

— Здравей, Боб, как си? Какво става?

Детектив инспектор Боб Спаркс искаше нещо от нея, това беше очевидно. Не беше от онзи тип хора, които се обаждаха просто да си побъбрят, и тя можеше да се обзаложи, че разговорът щеше да трае по-малко от шейсет секунди.

— Здравсти, Кейт. Зает, както винаги. Имам няколко случая, по които работя, но нищо интересно. Слушай, питах се, дали се интересуваш от случая Глен Тайлър.

— За бога, Боб, да не би да ме следиш? Тъкмо се каня да почукам на вратата им.

Спаркс се засмя.

— Спокойно, доколкото знам, не си в списъка за проследяване.

— Има ли нещо, за което трябва да съм известена, преди да се видя с нея? — попита Кейт. — Нещо ново от последните часове?

— Всъщност не — отвърна той и Кейт долови разочарованието в гласа му. — Но ще съм ти признателен да споделиш с мен, ако Джейн Тайлър изпусне нещо пред теб.

— Ще ти звънна после — отвърна тя. — Но предполагам, че ще затръшне вратата в лицето ми. Така е направила с останалите репортери.

— Добре, ще се чуем по-късно.

И затвори. Тя погледна дисплея и се усмихна. Четирийсет и една секунди. Нов рекорд.

Пет минути по-късно Кейт зави по свободната от медии улица към алеята за къщата на семейство Тайлър.

Сега вече искаше тази история.

„Ох, за бога, как да се концентрирам?“, рече си тя и заби нокти в дланите, за да събере мислите си. Но и това не помогна.

— Извинявай, Джейн, но ми се налага отново да използвам тоалетната. — Тя се усмихна извинително. — Чаят има такова действие, нали знаеш? Ако искаш, ще направя по още един.

Джейн кимна, стана и тръгна към кухнята.

— Оттук — посочи и се отдръпна, за да може Кейт да влезе в спасителната тоалетна.

Докато миеше ръцете си с луксозния сапун за гости, тя вдигна глава и улови лицето си в огледалото. Помисли си, че изглежда малко уморена, приглади косите си и потупа с пръсти по торбичките, както я бе посъветвало момичето, при което от време на време ходеше за масаж. Излезе и отиде да приготви чая.

Останала сама в кухнята, докато чакаше водата да заври, тя се загледа разсеяно в бележките и магнитите по хладилника. Само списъци за пазаруване и сувенири, нищо интересно за нея. Имаше една снимка, направена в някакъв ресторант на плажа. Семейство Тайлър се усмихваха с вдигнати към камерата чаши. Глен Тайлър беше с разрошена тъмна коса и празнична усмивка, а Джейн, с тъмноруса коса, фризирана за случая. Бе прибрала няколко кичура зад ушите си и гримът ѝ беше леко размазан. Гледаше съпруга си.

„Обожание или страхопочитание?“, зачуди се Кейт.

„Последните няколко години са взели своето“, каза си тя, докато се вираше в младата Джейн. Онази Джейн, която я чакаше в хола, беше облечена с широки спортни панталони, развлечена тениска и домашна жилетка, косата ѝ бе събрана на опашка ниско зад врата, но половината беше паднала и закриваше лицето ѝ. Стийв винаги се удивляваше как успява да забележи и най-дребните детайли, но това беше част от занаята. „Аз съм обучен наблюдател“, обичаше да се шегува тя и с удоволствие споделяше подробности. Сега например погледът ѝ веднага отчете загрубелите напукани ръце на жената, ръце на фризьорка, както ги определи за себе си, и неравната от гризана кожа около ноктите. Бръчките около очите ѝ разказваха своя собствена история.

Кейт извади телефона си и засне снимката. После огледа кухнята. Всичко в нея беше безупречно чисто. Не приличаше на собствената ѝ кухня, където синовете ѝ тийнейджъри със сигурност бяха оставили следи от закуската — празни чаши от кафе, вкиснато мляко, наполовина изядена препечена филийка, буркан с конфитюр със

стърчаща дръжка на лъжица. И задължителните мръсни футболни екипи, събиращи прах на пода.

Водата в чайника завря, тя направи чай, сложи чашите на един поднос и ги отнесе.

Завари Джейн да се взира в нищото, забила зъби в нокътя на палеца си.

— Така е по-добре — каза Кейт и седна. — Съжалявам за прекъсването. Докъде бяхме стигнали?

Вече започваше да се тревожи. Бе прекарала близо час с Джейн Тайлър и бе напълнила бележника си с парченца от детството и първите години от брака ѝ, но това беше всичко. Всеки път, когато доближеше онзи период, който ѝ трябваше за статията, Джейн сменяше темата и заговаряше за нещо безобидно. В един момент започнаха дълъг разговор за предизвикателството да си родител в днешно време и тъкмо когато мислеше да насочи темата в желаната посока, трябваше да отговори на едно от настоятелните повиквания от редакцията.

Щом разбра, че Кейт е в къщата, Ник се ентусиазира.

— Страхотно! — извика в телефона. — Браво на теб. И какво казва тя? Кога ще изпратиш нещо?

Кейт измърмори тихо под надзора на бдителните вдовишки очи:

— Чакай малко, Ник. Тук сигналят не е много добър.

И излезе в коридора, като сви раздражено устни към Джейн и поклати нещастно глава, за да ѝ покаже, че прекъсването ѝ е неприятно.

— За бога, Ник, седях до нея. Сега не мога да говоря — прошепна тя, наблюдавайки в голямото огледало до вратата как добре играе изкаран от търпение репортер. — Честно казано, става много бавно, но мисля, че започва да се отпуска. Трябва ми още време.

— Подписа ли договор? — попита Ник. — Накарай я да подпише, после ще довършим нещата.

— Не искам да я плаша, като насилвам нещата, Ник. Правя каквото мога. Ще говорим после.

Тя затвори и обмисли следващия си ход. Може би трябваше веднага да спомене за парите. Предложи ѝ чай, предложи ѝ съчувствието си, време беше да се заеме със същинската работа.

„Мъжът ѝ е мъртъв, може би има нужда от пари“, помисли си тя.

ПЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

9 юни 2010, сряда

Мина час, а тя все още е тук. Не знам защо не я помолих да си тръгне. Преди никога не съм имала проблем да кажа на хората да си гледат работата. Безпокоях се какво ще ме пита, но се оказа забавно и вниманието ѝ ми беше приятно. В тази къща се чувствам малко самотна.

Говорихме за какво ли не. Кога сме купили къщата с Глен, какви са цените наоколо, какви ремонти сме правили, колко скъпа била боята, какъв бил кварталът, където съм израснала и ходила на училище — такива неща. Тя се съгласява с всичко.

— О, и аз бях така в училище. Мразех учителите също като теб.

Такива неща.

Имам чувството, че си бърбря с приятелка. Че тя е като мен. Тактиката ѝ е добра, но ми се струва, че го прави при всяко интервю.

Но не е толкова лоша, наистина. Мисля, че щях да я харесам, ако се бяхме запознали при други обстоятелства. Забавна е и изглежда мила, но може всичко да е роля. Разказва ми за съпруга си, „моя старец“, както го нарича — казва, че трябва да му се обади по-късно, за да го предупреди, че може да закъснее. Не знам защо ще закъснява — още не е дошло време за обяд, но се съгласявам, казвам, че трябва да му се обади веднага, защото той сигурно ще се безпокои. Глен би се обезпокоил. Щеше да ме побърка, ако излезех навън, без да му се обадя. „Не е честно спрямо мен, Джени“, щеше да ми каже, но това не го споделям с нея.

Кейт се смее и споделя, че „старецът ѝ“ е свикнал с нейните закъснения, но ще мърмори, защото ще му се наложи той да се оправя с децата. Имала двама тийнейджъри, Джейк и Фреди, които били ужасни и не уважавали никого и нищо.

— Ще трябва да направи вечеря — казва тя. — Мисля, че ще поръча пица. Момчетата я обожават.

Момчетата побърквали и нея, и стареца ѝ, защото не чистели след себе си.

— Като прасета са, Джени, — уверява ме тя. — Няма да повярваш колко купи от зърнена закуска намирам в стаята на Джейк. Особено от вечерята. И си губят чорапите всяка седмица. Къщата ни е като Бермудския триъгълник за чорапи — смее се отново тя, защото, прасета или не, определено ги обича.

Мисля си, Джейк и Фреди — какви прекрасни имена! Скътвам ги за по-късно, за колекцията си, и кимам, сякаш разбирам какво ѝ е. Но всъщност нищо не разбирам. Аз щях да обичам тези проблеми. Щях да съм щастлива да имам двама тийнейджъри, които да хокам и да обичам.

Но вместо това се чувам да казвам:

— Глен ставаше труден, ако оставех къщата неразтребена.

Просто искам да ѝ покажа, че си имам своите проблеми; че и аз съм като нея. Доста глупаво. Как бих могла някога да бъда като нея? Или като когото и да било? Аз?

Глен винаги твърдеше, че съм различна. Когато излизахме заедно, се отнасяше с мен като с нещо специално. Казваше на приятелите си, че съм нещо специално. И досега не мога да разбера защо го правеше. Тогаваш работех в един фризьорски салон, „Косата днес — Лесли“, на името на собственичката, и прекарвах осем часа в сапунисване на коси и правене на кафе за жени в менопауза. Мислех си, че фризьорството ще е забавно, дори завладяващо. Надявах се да подстригвам и да създавам нови прически, но на седемнайсет бях все още в дъното на стълбицата.

— Джейн — нареждаше Лесли, — сложи шампоан на клиентката ми. И после измети около столовете.

Без „моля“, без „благодаря“.

Клиентките бяха симпатични. Обичаха да споделят с мен новините и проблемите си, защото ги слушах и не се опитвах да им давам съвети, както правеше Лесли. Кимах и се усмихвах, спях с отворени очи, докато се ядосвах за внуците си и онова лепило, което дишаха, или за съседа, който хвърляше мръсотии от кучето си в тяхната градина. Минавах цели дни, без да дам по-различно мнение от „Това е добре“ или да кроя планове за уикенда на глас, колкото да поддържам разговора. Но ми харесваше. Заплатата беше мизерна,

обаче работата ми пасна както никоя друга. Не ми се учеше. Мама казваше пред хората, че страдам от дислексия, но истината беше, че просто не ми се занимаваше.

После се появи Глен и изведнъж станах „специална“.

В работата нищо не се промени, но не можех да се сближа с другите три момичета, защото Глен не одобряваше да излизам без него. Казваше, че само самотните момичета скитосвали така, за да си търсят секс и пиячка. И ако можеше да се вярва на историите им в понеделник сутрин, вероятно беше прав. Винаги си намирах някакво извинение да не изляза с тях и накрая те спряха да ме канят.

Обичах работата си, защото можех да се отнеса, да потъна в мислите си и нямаше напрежение. Чувствах се сигурна — миризмата на химикалите, отрязаните коси, шумът от разговорите и течащата вода, ръмжащите сешоари и предсказуемостта на всичко това ме успокояваше. Денят ми се ръководеше от записаните с не добре подострен молив часове в книгата за ангажименти.

Всичко бе предварително решено, дори и униформите: черни панталони и бели престилки (с изключение на съботите, когато всички трябваше да сме с дънки). „Унизително е за жена на твоята възраст, Джени“, бе казал по-късно Глен. Но важното беше, че не аз трябваше да решавам тези неща. За това не страдах.

Колкото до Глен, него всички го обичаха. В събота, когато идваше да ме вземе, се облягаше на бюрото на Лесли и чакаше. Толкова много знаеше моят Глен! Знаеше всичко за бизнеса и размиваше хората, дори когато говореше за сериозни неща.

— Твоят съпруг е много умен — казваше Лесли. — И много симпатичен. Ти си истинска щастливка, Джейн.

Подозирах, че не може да се начуди как такъв мъж като Глен е избрал точно мен. Понякога и аз самата се чудех. Когато му го казвах, се смееше и ме вземаше в прегръдките си.

— Ти си всичко, което искам — уверяваше ме той.

Помагаше ми да видя нещата каквито са. Помогна ми да порасна.

Когато се оженихме, нямах представа как да се оправям с парите. Глен ми даваше всяка седмица пари за домакинството, а също и една тетрадка, за да записвам всяко похарчено пени. После сядахме и той правеше баланс. Така научих много от него.

Кейт заговаря отново, но аз пропуснах началото. Говори за някакъв „ангажимент“, за пари.

— Съжалявам — казвам ѝ аз, — отплеснах се за момент.

Тя се усмихва търпеливо и се навежда напред.

— Знам колко ти е трудно, Джейн, колко неприятно ти е да те безпокоят денонощно. Но ако искаш моето мнение, единственият начин да се отървеш от тях е да дадеш интервю. Тогава всички ще изгубят интерес и ще те оставят на мира.

Кимам, за да ѝ покажа, че я слушам, но тя изведнъж се въодушевява, решава, че се съгласявам.

— Чакай, чакай — казвам малко изплашено. — Не ти казвам да, нито не. Трябва първо да помисля.

— Готови сме веднага да ти платим. Да компенсираме изгубеното време и да ти помогнем по-лесно да преживееш момента — добавя бързо тя.

Забавно ми е как се опитват да замаскират всичко. „Да компенсираме“. Иска да каже, че ще ми плати да издам мъжа си, но се пази да не ме засегне.

Непрекъснато получавам подобни предложения. Трябва да видите писмата, които ми пъхат в пощенската кутия репортерите. Толкова са изкуствени, че ме карат да се изчервявам. Но все пак ги намирам за по-поносими от другите, изпълнени с омраза, които ми изпращат непознати хора.

Някои късат статиите за Глен от вестника, пишат върху тях ЧУДОВИЩЕ с големи черни букви и го подчертават няколко пъти. Понякога натискат толкова силно, че късат хартията. Репортерите правят точно обратното. Но и те са не по-малко гадни от другите.

„Скъпа госпожо Тайлър — или просто Джейн, — надявам се, че няма да имате нищо против, ако напишем една статия за вас в този труден момент...“ бла, бла, бла...

Глен обичаше да ги чете, като си преправяше гласа и двамата се смеехме до припадък, после аз ги прибирах в едно чекмедже. Но това беше, когато той бе жив. Тези няма с кого да споделя.

Поглеждам към чая си. Вече е изстинал и отгоре плува тънка ципа от пълномасленото мляко, което Глен предпочита. Грешка — предпочиташе. Вече мога да си купувам нискомаслено. И това ме кара да се усмихна.

Междувременно Кейт се опитва да ме убеди колко отговорни и деликатни са в нейния вестник и какво ли още не. Усмивката ми е следващият позитивен знак. Предлага да ме настани в хотел за няколко нощи „за да избягаме от нахалните репортери и цялото напрежение“.

— Да си починеш, Джейн.

И сякаш нарочно в този момент се звъни на вратата. Кейт поглежда през тънкото перде и изсъсква:

— По дяволите! Отпред е един репортер от местната телевизия. Стой тихо, не му отваряй и ще си тръгне.

Правя каквото ми казва. Разбирате ли, тя поема оттам, докъдето бе стигнал Глен. Пази ме от пресата. Само дето и тя е от пресата. Боже, аз съм затворена вътре с врага си! Обръщам се към нея да кажа нещо, но отвън отново се звъни и капакът на пощенската кутия се повдига.

— Госпожо Тайлър — еква глас в празния коридор. — Госпожо Тайлър, аз съм Джим Уилсън от телевизия „Капитал“. Моля само за минутка от времето ви. Една-две думи. Там ли сте?

С Кейт се споглеждаме. Тя е много напрегната. Странно е да видя друг да се чувства така, както аз поне по няколко пъти на ден. Искам да ѝ кажа, че вече се научих да седя тихо. Понякога дори сдържам дъха си, за да не разберат, че в къщата има някого. Но Кейт не може да стои мирно и вади мобилния си.

— На приятел ли ще се обаждаш? — питам я в опит да разчупя атмосферата и, естествено, онзи от телевизията ме чува.

— Госпожо Тайлър, разбрах, че сте вътре. Моля ви, елате до вратата. Обещавам да не ви отнема много време. Трябва да говоря с вас. Искаме да ви дадем възможност...

Кейт извиква внезапно: „Майната ти!“, и аз я зяпвам. Глен никога не би позволил на жена да произнесе тези думи в дома му. Тя ме поглежда и казва безмълвно „съжалявам“, после слага пръст на устните си. Човекът от телевизията отива на майната си.

— Тази тактика работела, значи — отбелязвам аз.

— Извинявай, но те разбират само този език — отговаря Кейт и се засмива.

Смехът ѝ е хубав, искрен. Напоследък не съм чувала много хора да се смеят.

— Джейн, хайде да отидем в хотела, преди да дойде друг репортер.

Аз кирам. Последният път, когато бях в хотел, беше преди две години. С Глен отидохме в Уитстейбъл за уикенда да отпразнуваме петнайсетата ни годишнина.

— Това е важна годишнина, Джени. Повече, отколкото получават за въоръжен грабеж.

Той обичаше да се шегува.

Уитстейбъл беше само на час оттук, но ние се разходихме из скалистия морски бряг, намерихме едно прекрасно място и ядохме панирана риба с картофи. Аз събирах плоски камъчета за Глен, той ги мяташе в морето и заедно брояхме подскоците. Платната на малките лодки плющяха, вятърът рошеше косата ми и ми се струва, че това беше моментът, когато се почувствах истински щастлива.

Глен не говореше много. Просто му се разхождаше, а аз се радвах на вниманието му.

Виждате ли, по онова време Глен просто бе изчезнал от живота ми. Уж беше там, но всъщност не беше, ако разбирате какво искам да кажа. Компютърът му беше по-близък от мен. Във всякакъв смисъл, както се разбра. Имаше си камера и можеше да вижда хората, когато говореше с тях, те също можеха да го виждат. Макар че приличаха на мъртви. На зомбита. Аз го оставих на тях. На неговите глупости.

— Какво правиш там цяла вечер? — питам го, а той само свива рамене и казва:

— Говоря с приятели. Нищо важно.

Но прекарваше часове пред компютъра. Часове.

Понякога се будех нощем и виждах, че не е до мен. Чувах го да говори тихо от свободната стая, но знаех, че не бива да го безпокоя. Не обичаше да се въртя около него, когато беше пред компютъра. За да му поднеса кафето, трябваше първо да почукам. Казваше, че се стряска, когато влизам направо. Затова чуках, той гасеше екрана и тогава вземаше кафето.

— Благодаря — казваше винаги.

— Нещо интересно? — питах аз.

— Не. Обикновеното.

И край на разговора.

Аз никога не използвах компютъра. Там беше негова територия.

Но винаги съм подозирала, че там става нещо. За това започнах да наричам заниманията му „глупости“. Когато говорех на глас за тях,

разбирах, че не му е приятно да ги наричам така, но не можеше да каже нищо. Думата не беше обидна. „Глупости“. Нещо и нищо. Но не беше нищо. Беше мръсно. Нещо, което никой не биваше да вижда.

Когато полицията намери всичко на компютъра му, Глен отрече да го е направил.

„Намерили са нещо, което не съм свалял от интернет — нещо ужасно, Джени, което се прокрадва в хард диска ти, докато влизаш в някой сайт“ — ми обясни той.

Не знаех нищо нито за интернет, нито за харддискове. Но, както ми го обясни, такова нещо можеше да се случи, нали?

— Много хора са обвинени по погрешка, Джени — каза ми той. — Всеки ден пишат за такива случаи във вестниците. Крадат кредитни карти и с тях купуват такива неща. Не съм направил нищо и го казах в полицията.

Аз не отговорих и Глен продължи:

— Не знаеш какво е да те обвинят несправедливо.

И:

— Не съм направил нищо.

Погалих го по ръката и той сграбчи моята.

— Хайде да изпием по един чай, Джени — помоли ме и ние отидохме в кухнята да сложим чайника. Когато вземах млякото от хладилника, се загледах в снимките на вратата: двамата на Нова година в излъсканата до блясък „трапезария“; двамата боядисваме тавана в предната стая, покрити с петна от боя с цвят на магнолия; двамата на почивка; двамата пред огъня. Двамата. Ние бяхме отбор.

— Не се тревожи за нищо. Нали имаш мен, Джени — казваше ми той, когато се прибирах след лош ден или не бях в настроение. — Ние сме отбор.

И наистина бяхме. Имахме много общи неща, за да се разделим.

Прекалено близки бяхме. Бях готова да излъжа заради него.

В полицията не ми беше за пръв път. Започна се още от банката. Когато не му се ходеше, се обаждах да кажа, че е болен. После ми довери, че имаме финансови проблеми, и аз излъгах, че съм изгубила кредитната си карта, за да може банката да ни възстанови някои от тегленията.

— Не ограбваме никого, Джени — уверяваше ме той. — Хайде, само този път.

И накрая последната лъжа. Казах в полицията, че в деня, когато Бела Елиът изчезна, той се прибра в четири часа. Предната вечер седнахме на чаша чай и го съобщиха по телевизията. Споменах му, че полицаите търсят шофьор на син микробус. Посъветвах го да се обади и да обясни, че е пътувал с микробуса до Нюхампшър, за да го зачеркнат от списъка.

Глен се взря в мен.

— Това означава сам да се набутам между шамарите, Джен — рече накрая.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, имах една лична работа... доставих пратка за приятел и спечелих малко допълнителни пари. Ако шефът разбере, ще ме уволни.

— Ами ако шефът ти докладва, че си бил в района по същото време?

— Няма — отвърна Глен. — Той не си пада по полицаите. Но ако все пак докладва, ще кажем, че към четири вече съм си бил вкъщи. Той няма как да знае. Нали, любов моя?

Аз кимнах. Към четири той наистина ми звънна да ми каже, че се прибира. Батерията му била паднала, за това се обаждал от телефона в гаража.

Дали се прибираще, или си беше вкъщи, на практика бе едно и също, нали?

ШЕСТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

2 октомври 2006, понеделник

Когато Боб Спаркс чу за пръв път името на Бела Елиът, се усмихна. Любимата му леля — една от многото по-млади сестри на майка му — се казваше Бела. Тя беше веселячката в групата. Затова се усмихна Боб Спаркс и това му беше за последен път. Оттогава бяха минали седмици.

Телефонното обаждане от 999 бе дошло в 16:38. Беше женски глас, натежал от скръб.

— Отвякоха я — изплака жената. — Само на две годинки е. Някой я отвлече...

През следващите дни записът се въртя не знам колко пъти и всички запомниха успокояващия мъжки глас на оператора, който участваше в агонизиращ дует с пискливото сопрано на обадилата се.

— Как се казва вашето момиченце?

— Бела. Името ѝ е Бела.

— А с кого говоря, моля?

— Аз съм майка ѝ. Даун Елиът. Тя беше отпред, в градината. На нашата къща. Манър Роуд четирийсет и четири А, Уестланд. Моля ви, помогнете ми!

— Разбира се, Даун. Знам, че ви е трудно, но за да можем да направим нещо, трябва да разберем още някои неща. Кога я видяхте за последен път? Сама ли беше в градината?

— Играеше си с котката. Сама. След следобедния си сън. Остана сама само няколко минути. Излязох да я прибера към три и половина, но я нямаше. Търсихме я навсякъде. Моля ви, помогнете ми да я намеря, моля ви!

— Добре, Даун. Остани с мен. Можеш ли да ми опишеш Бела? С какво беше облечена?

— Тя... има руса коса. Днес я вързахме на опашка. Толкова е мъничка. Та тя е още бебе! Не мога да си спомня с какво беше

облечена... Май с панталонки и тениска. Боже, просто не мога да мисля. Бела носи очила. Малки, кръгли, с розова рамка. Защото има мързеливо око. Намерете я, моля ви, намерете я!

Изпратените униформени полицаи потвърдиха историята на Даун Елиът, претърсиха къщата и околността и след трийсет минути името на Бела Елиът беше на бюрото на детектив Спаркс.

— Изчезнало е двегодишно момиченце, Боб — уведоми го сержантът, когато влезе в кабинета му. — Казва се Бела Елиът. Никой не я е виждал от два часа. Играла си в градината отпред и изчезнала. Станалото е в юрисдикцията на Уестланд. Майката не е на себе си. Лекарят е при нея.

Сержант Йън Матюз остави тънка папка на бюрото на шефа си. На нея бе изписано с черен маркер името на Бела Елиът. Към корицата беше прикрепена с кламер цветна снимка на детето. Спаркс почука с пръст по фотографията и я огледа добре, преди да отвори папката.

— И какво правим? Къде търсим? Къде е бащата?

Сержант Матюз седна уморено.

— Досега са претърсили къщата, таванското помещение и градината. Работата не изглежда добре. Няма и следа от нея. Таткото е от Мидланд, поне така твърди майката. Напуснал ги е една нощ, преди Бела да се роди. Опитваме се да го издирим, но майката не ни помага много. Смята, че не е нужно той да знае.

— Ами тя? Майката? Какво ще кажеш за нея? Какво е правила, докато детето е играело навън? — попита Спаркс, почуквайки с пръст по снимката на детето.

— Казва, че е правила чай на Бела. Прозорецът на кухнята гледа към градината отзад, за това не е виждала момичето. Отпред оградата е толкова ниска, че дори не може да се нарече ограда.

— Въпреки това тя е оставила детето без надзор, без да й мигне окото — измърмори замислено Спаркс и се опита да си спомни двете си деца на тази крехка възраст. Джеймс беше вече на трийсет — специалист счетоводител, а Саманта — на двайсет и шест и сгодена. Бяха ли ги оставяли с Ейлийн сами да си играят в градината? Не можеше да си спомни. По онова време не се мяркаше много вкъщи. Беше денонощно на работа. Трябваше да попита Ейлийн, когато се прибере... ако се прибере.

Той откачи сакото от закачалката зад гърба си и бръкна в джоба му за ключовете на колата.

— Ще отида да огледам наоколо. Да подуша въздуха, да поговоря с майката. Ти остани тук и организирай нещата, ако имаме нужда от помощ. Ще ти се обадя преди седем.

Докато шофираше към Уестланд, той пусна радиото да чуе местните новини. Изчезването на Бела беше първото коментирано събитие, но репортерът не съобщи нищо, което Спаркс вече да не знаеше. „И слава богу!“, помисли си той със смесени чувства.

Манър Роуд гъмжеше от репортери, любопитни съседи и полицаи, всеки интервюираше всеки в някаква вербална оргия.

Спаркс си проби път до групата пред вратата на номер 44А, кимайки на познатите журналисти.

— Боб — провикна се една жена, — има ли новини? Някаква следа?

Кейт Уотърс тръгна към него с уморена усмивка. Последният път, когато се срещнаха, беше в Ню Форест по повод едно злоецо убийство. Тогава пийнаха по едно-две питиета и поклюкарстваха за съпруга, когото Боб бе разкрил и заковал.

— Здравей, Кейт. Току-що пристигнах, но може би по-късно ще имам нещичко за теб — отвърна той, премина през кордона от униформени полицаи и влезе в къщата.

В гостната миришеше на котка и на цигари. Даун Елиът се бе свила на дивана; треперещите ѝ пръсти стискаха мобилен телефон и кукла. Русата ѝ коса бе събрана в опашка и лицето ѝ изглеждаше помладо, отколкото всъщност бе. Тя вдигна поглед към високия сериозен мъж на прага ѝ устните ѝ потръпнаха.

— Намерихте ли я? — попита тя.

— Госпожо Елиът, аз съм инспектор Боб Спаркс. Искам да намеря Бела и се надявам да ми помогнете.

Даун го погледна в очите.

— Но аз казах всичко на полицаите. Трябва ли да задавате всеки въпрос по десет пъти? Просто я намерете. Намерете детето ми!

Той кимна и седна до нея.

— Добре, Даун, хайде да опитаме още веднъж. Може да има нещо ново, може да сте си спомнили нещо.

Тя му разказа отново всичко. Риданията заглушаваха думите ѝ, но той разбра, че Бела е единственото дете на Даун Елиът, резултат от обречена връзка с женен мъж, когото срещнала в някакъв нощен клуб. Малкото ѝ момиченце било нейната утеха. То обичало да гледа филми на Дисни и да танцува. Даун не била близка със съседите.

— Те странят от нас. Аз съм самотна майка, ползвам привилегии и за тях съм изпользвачка — обясни тя на Боб.

Докато говореха, екипът му и тълпи доброволци от местните хора — много от тях все още в работни дрехи — претърсваха градините отзад, контейнерите за боклук, мазета, тавани, бараки, коли, къщички за животни и камари с компост из целия квартал. Денят беше към края си, когато някой отвън извика:

— Бела! Бела! Къде си миличка?

Даун Елиът скочи, отиде до прозореца и погледна навън.

— Ела, Даун, седни до мен — каза Боб. — Искам да знам Бела била ли е непослушна днес?

Тя поклати глава.

— Имало ли е причина да ѝ се скараш за нещо? — продължи той. — Малките подробности може да са от голямо значение. Случайно да си я плеснала или нещо такова?

Беше нетипично майката да е убиец, но той трябваше да елиминира категорично тази вероятност. Съзнанието на младата жена попи бавно въпросите и тя заяви невинността си почти с писък:

— Разбира се, че не. Никога не съм я удряла. Е, понякога се е случвало да ѝ се скарам. Когато започне да се инати... Днес нямаше нищо такова. Казвам ви, някой я е отвлякъл...

Спаркс я потупа успокояващо по ръката и помоли полицайката в къщата да им направи чай.

Млад униформен полицай промуши главата си през вратата на гостната и направи знак на шефа си, че трябва да му съобщи нещо.

— Един свидетел твърди, че е видял син микробус, паркиран на пътя, по-рано този следобед — каза му той. — Записал е част от номера.

— Имаме ли описание на шофьора?

— Бил е към трийсетте. Не е сигурен в описанието. Свидетелят излязъл на улицата, но микробусът тръгнал почти веднага. Ала по-

късно го видял отново от прозореца си. Било след няколко минути, минал и спрял малко по-надолу по улицата.

Спаркс извади телефона и се обади на сержанта.

— Може да се окаже жива — каза той, когато от другата страна му отговориха. — От момичето няма и следа. Видели са син микробус да обикаля из квартала. Свидетел е запомнил част от номера. Изпращам ти данните. Дай ги на пътните полицаи. Отивам да говоря с този съсед. И още нещо, издирете всички сексуални насилници в района — добави той. Стомахът му се сви при мисълта, че детето може да е в лапите на някой от двайсет и двамата извратеняци, живеещи в района на Уестланд.

В управлението водеха на отчет триста сексуални престъпници — воайори, екхибиционисти, содомити, педофили и изнасилвачи, които се правеха на мили съседи и чичковци пред нищо неподозиращите хора около себе си.

Стан Спенсър чакаше старшия инспектор в чистото си спретнато бунгало от другата страна на улицата. Той бе поел ролята на квартален наблюдател преди няколко години, когато мястото, определено от самия него за паркиране на волвото му, беше най-нахално узурпирано от натрапници. Пенсионерският живот не предлагаше много емоции за него и съпругата му Сюзан, затова той вложи енергията си в нощни бдения за реда в квартала и записваше старателното всяка нередност.

Спаркс стисна ръката му и двамата седнаха на масата в трапезарията. Спенсър разлисти своя бележник.

— Показанията ми са поэтапни, инспекторе — каза той и Спаркс потисна една усмивка.

— Гледах навън, чаках Сюзан да се върне от пазар и неочаквано видях микробус, цвят — син, паркиран на улицата. Не успях да видя добре табелата с номера... Обичам да си записвам номерата, за да следя нарушителите, затова излязох навън, но той тръгна. Върнах се вкъщи и записах каквото успях да видя. Ала след десетина минути микробусът, вярвайте ми, се върна. За съжаление, този път не успях да погледна номера. Телефонът ми звънна и когато се върнах отново на прозореца, човекът беше изчезнал.

— Видяхте ли Бела, когато излязохте на улицата?

Спенсър поклати глава:

— Не. Не съм виждал малката сладурана от няколко дни.

След пет минути Спенсър вече се настаняваше на един стол в гостната на Даун Елиът. Набързо надраска няколко реда за пресата, после се премести на дивана.

— Даун, познаваш ли човек със син микробус?

Тя поклати глава. Сълзите вече се търкаляха по бузите ѝ.

— Той ли я е взел? Човекът с микробуса?

СЕДМА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

9 юни 2010, сряда

Още стъпки по чакъла. Този път телефонът на Кейт иззвънява два пъти и спира. Сигурно е някакъв сигнал, защото тя моментално отваря външната врата и пропуска мъж с огромен сак на рамо.

— Това е Мик — уведомява ме тя. — Моят фотограф.

Мик ми се усмихва широко и ми подава ръка.

— Здравейте, госпожо Тайлър — казва той.

Дошъл е да ни вземе и да ни отведе в хотел, „на по-хубаво и тихо местенце“, обяснява той, но аз съм готова да протестирам. Всичко се развива прекалено бързо.

— Чакайте малко — моля аз, но никой не ме слуша.

Кейт и Мик започват да обсъждат как да преминат през тълпата репортери пред прага. Онзи от телевизията сигурно им бе казал, че в къщата има посетител, и те се бяха подредили на опашка пред вратата, чукаха, отваряха пощенската кутия и викаха. Като в някакъв кошмар. Както беше в началото. Тогава крещяха по Глен, обвиняваха го в какво ли не. Моят Глен. Но той си имаше мен и аз му помагах. Галех рамото му и му казвах да не им обръща внимание. Сега съм сама и не съм сигурна, че ще се справя без човек до себе си.

Някой се провиква през вратата, крещи ужасни неща:

— Знам, че сте там, госпожо Тайлър. Платиха ли ви да говорите? Какво ще си кажат хората, ако вземете тези кървави пари?

Свивам се, сякаш са ме ударили. Кейт се обръща и ме потупва по ръката с думите да не го слушам. Тя щяла да оправи работата.

Иска ми се да ѝ вярвам, но в момента не мога да мисля логично. Какво означава „да оправи работата“? Единственото спасение е да се криеш от тях. Глен би казал: „Нека да изчакаме“.

Кейт имаше друг подход — право напред. Искаше да се изправя и да разкажа моята версия. Да изляза на светло. Мисълта ме плаши толкова, че не мога да помръдна.

— Хайде, Джейн — подканя ме Кейт, забелязала, че все още съм на стола. — Ще го направим заедно. Стъпка по стъпка. Всичко ще мине за пет минути. После никой няма да може да те открие.

Освен нея, разбира се.

Нямам сили да протестирам, затова ставам послушно и започвам да събирам нещата си. Вземам чантата, изваждам купчина бельо от чекмеджето и го напъхвам в нея. Качвам се горе да взема четката и пастата за зъби. Къде съм оставила ключовете?

— Само най-необходимото — обажда се Кейт и обещава, че ще ми купи всичко останало, когато стигнем.

„Къде да стигнем?“ ми се ще да попитам, но тя отново е с гръб към мен. Заета е с телефона си, сигурно говори с редакцията.

Когато говори с редакцията, гласът ѝ е различен. Напрегнат някак. Не ѝ достига въздух, като че ли току-що е изкачила стълбите за втория етаж.

— Добре, Ник — заявява тя. — Не, Джейн също е с нас. Ще ти се обадя по-късно.

Явно не желае да говори пред мен. Какво ли настояват да знаят от редакцията? Колко пари са ѝ обещали? Как ще изглеждам на снимките?

Сигурна съм, че ако можеше, би ги уведомила: „Сега е малко зле, но ще я оправим и ще изглежда добре“.

Паниката ме завладява, готова съм да кажа, че съм променила решението си, но всичко става много бързо.

Кейт ми обяснява как ще разсее вниманието им. Ще излезе, ще се качи в колата си, уж че ни чака, а през това време с Мик ще отидем в градината и оттам ще прескочим задната ограда. Не мога да повярвам, че трябва да участвам във всичко това. Отварям уста да възразя, но Кейт вече ме бута към задния вход.

С Мик я изчакваме да излезе. Врявата пред вратата изведнъж увеличава децибелите. Сякаш ято разтревожени птици са се събрали пред дома ми.

— Бързи са — измърморва Мик. Предполагам, че има предвид фотографите.

После мята якето си върху главата ми, хваща ме за ръка и ме повлича след себе си през задната градина. Заради дрехата на главата ми не виждам почти нищо. Глупавите обувки се изхлузват от краката

ми, но трябва да тичам. Това е нелепо. Якето непрекъснато се смъква от главата ми. Боже, Лиза гледа от прозореца си на втория етаж с отворена уста. Махам ѝ вяло, бог знае защо. Не сме говорили от цяла вечност.

Мик ми помага да прескоча живия плет в задния двор. Наистина, не е много високо. Насадохме го по-скоро за красота, отколкото за безопасност. Добре че съм с панталони, защото изглежда лесно, но не е така. Мик казва, че е паркирал колата си зад ъгъла, и ние пропълзяваме бавно до края на уличката откъм гърба на къщите, в случай че там има репортери. Изведнъж ми се доплаква. Готова съм да се кача в колата на непознати хора, които ще ме откарат незнайно къде. Може да излезе най-глупавото нещо, което някога съм правила.

Глен нямаше да го одобри. Дори и преди полицаите да почукат на вратата ни, той не обичаше да се размотава из квартала. Живеехме тук от години — през целия си брак, — но както казват съседите, готови да се притекат на помощ на всеки, който се нуждае, ние се държахме настрана. Всички съседи казват така, когато открият труп в съседната къща или някой изчезне. Но в нашия случай това си беше самата истина. Една от тях — трябва да е била госпожа Грейндж, която живее срещу нас — казала на един репортер, че Глен имал „зли очи“. Всъщност очите му бяха красиви. Сини и с дълги мигли. Като очите на малко момче. Погледът му преобръщаше всичко в мен.

Глен обичаше да казва: „Това си е само наша работа, Джени“. Затова стана ужасно трудно, когато нашата работа стана работа на всички.

Полицаите твърдяха, че той е отвлякъл Бела.

Когато дойдоха у нас и произнесоха името ѝ, престанах да мисля за всичко останало, освен за снимката ѝ, за малкото лице, кръглите очила и пластира над едното око. Докато я гледах, ми заприлича на бебе пират. Беше толкова сладка, че можех да я схрускам. Месеци наред всички говореха за нея — в салона, в магазините, в автобуса. Малката Бела. Играела си в градината пред дома си в Саутхамптън, някой влязъл и я отвлякъл.

Никога не бих оставила моето дете да си играе само навън. Тя беше само на две и половина, за бога. Майка ѝ трябваше да се грижи повече за нея. Сигурно се е заляпала по шоуто на Рики Лейк или друга

подобна глупост. Винаги излиза така, когато се случат такива неща. Какви безотговорни хора!

Тогава казаха, че Глен я е отвлякъл. И убил. Останах без въздух, когато го казаха. Имам предвид полицаите. Те бяха първи. Другите заговориха по-късно.

Ние стояхме в коридора и слушахме с отворена уста. Казах „ние“, но Глен се промени. Изражението му стана непроницаемо. Вече не изглеждаше като моя Глен.

Полицаите дойдоха тихо. Нямахме думкане по вратата, нямахме нищо общо с онова, което съм гледала по телевизията. Почукаха, чук, чук, чук, чук! Глен току-що се бе прибрал от двора. Беше измил колата. Отвори вратата и аз подадох глава от кухнята да видя кой е. Бяха двама и помолиха да влязат. Единият приличаше на учителя ми по география в училище, господин Харис. Беше със същото сако от туид.

— Господин Глен Тайлър? — попита тихо и съвсем спокойно „господин Харис“.

— Да, аз съм — отвърна Глен и ги запита, дали не са дошли да ни продават нещо. В началото не чувах добре, но после те влязоха. Оказаха се от полицията — детектив инспектор Боб Спаркс и неговият сержант.

— Господин Тайлър, искам да поговорим за изчезването на Бела Елиът — каза инспектор Спаркс.

Отворих уста да се намеся, да го накарам да спре с тези глупости, но не можах.

Лицето на Глен пребледня. През цялото време не ме погледна нито веднъж. Не ме прегърна, дори не ме докосна. После обясни, че е бил в шок. Той и инспекторът продължиха да говорят, но не си спомням добре, мисля, че не чух какво си казваха. Гледах как устните им се мърдат, но не разбирах нищо. В главата ми се въртеше един-единствен въпрос: „Какво общо има Глен с Бела?“.

— Той не би позволил дори и косъм да падне от главата на дете. Той обича децата — обадих се по някое време, но не знам дали ме чува.

След малко полицаят и Глен излязоха навън. После Глен ми разказа, че им е казал довиждане и те са си тръгнали. Не трябвало да се тревожа. Станало било грешка и всичко щяло да се изясни. Но аз не

чух нищо от разговора им. Другият полицай остана с мен, опита се да ме разпита, да разрови живота ни, но аз мислех само едно — как се промени лицето на Глен и как за миг ми се стори, че не познавам този човек.

По-късно от него разбрах, че някой е записал част от регистрационен номер на микробус на улицата пред Бела в деня, когато изчезнала. Цифрите съвпадали с някои от цифрите на микробуса на Глен, но това не означавало нищо. Цветът бил тъмносин, като този на Глен. „Чисто съвпадение — ми каза. — Сигурно има стотици автомобили със същото описание.“

Каза ми още, че в онзи ден не е бил в района на престъплението, но полицията издирвала всички с подобни микробуси.

Когато уволниха Глен от банката, той започна работа като доставчик на стоки. Твърдеше пред всички, че е напуснал заради обезщетението и че промяната му харесва. Че винаги е искал да започне собствен бизнес и сам да си е шеф.

Денят, когато открих, че са го уволнили, се оказа сряда. След работа имах курс по степ, после трябваше да отидем на вечеря. Той ми се развика, защото закъснях необичайно много, изрече ужасни обиди, мръсни и гневни ругатни. Никога не бе използвал такъв речник и това изведнъж ме обърка. Не можех да го позная, не знаех кой е този мъж, който псуваше като хамалин и ме заливаше с гневни обвинения. Очите му бяха мъртви, сякаш ме виждаше за пръв път. Изплаших се, че ще ме удари, не откъсвах поглед от ръцете му, които се свиваха в юмруци, разпускаха се и пак се свиваха. Замръзнах до печката с шпатула в ръце.

„Моята кухня, моите правила“ — обичахме да се шегуваме с него, но не и през онази сряда. Ужасна, злочеста сряда.

Разправията завърши със затръшване на врата. Той излезе и отиде да си легне на единичното легло в свободната стая, далече от мен. Помня как се заковах в началото на стълбата, като вкаменена. За какво беше всичко това? Какво се случи. Не исках да мисля какво означаваше това за бъдещето ни.

„Стига! — заповядах си в един момент. — Сигурно е имал лош ден. Остави го да се наспи и всичко ще се оправи.“

Започнах да чистя, вдигнах шала и якето му от пода, където ги бе захвърлил, и докато ги закачвах в коридора до вратата, напипах нещо твърдо в джоба му. Писмо. Бял плик с прозорче, през което се виждаха

името и адресът. От банката. Текстът беше официален, твърд като плика: „разследване“, „непрофесионално поведение“, „недопустимо“ и „незабавно решение“. Обърках се от сложните думи, но разбрах — това беше позор. Стиснах писмото в ръката си и изтичах нагоре по стълбите. Влязох в стаята и запалих лампата. Нямах начин да не ме е чул по стъпалата, но се направи, че спи. Ударих го с юмрук по рамото и той се обърна.

— Какво е това? — чух се да крещя. Той ме изгледа, сякаш бях никоя.

— Уволниха ме — отвърна и отново затвори очи.

На следващата сутрин влезе в спалнята с чай, поднесен в любимата ми чаша. Изглеждаше недоспал. Каза, че много съжaliaва. Седна на леглото и сподели, че е под огромно напрежение, че това в службата било недоразумение, защото не се разбираше с шефа. Били го накиснали и обвинили незаслужено. Станало грешка. Не бил сторил нищо лошо. Шефът просто му завиждал. Каза ми, че има големи планове за бъдещето, но нищо няма смисъл, ако не съм до него.

— Ти си центърът на моя свят, Джени — рече и ме прегърна.

Аз също сложих ръце на раменете му и оставих страховете си настрана.

Един ден Глен ми съобщи, че някой си Майк, приятел от интернет, му казал за някаква работа. За шофьор. „Точно онова, което ми се работеше, Джен.“

В началото плащали на поръчка, после щели да го назначат за постоянно. Беше спрял да мечтае един ден сам да си е началник.

И трябваше да носи униформа, доста хубава, между другото. Светлосиня риза с логото на фирмата върху джоба и тъмносини панталони. Глен не обичаше униформите. „Унизително е, Джени, сякаш съм се върнал в училище“, но постепенно свикна и изглеждаше доволен. Излизаше сутрин и ми махаше с ръка, докато палеше микробуса. „Отново на път“, обичаше да повтаря.

Придружих го само веднъж. Имаше някаква специална пратка за шефа. В неделя трябвало да отиде до Кентърбъри. Не му се ходеше, но аз настоях. На отиване пътувахме в пълно мълчание и за да запълня времето, започнах да ровя из жабката му. Дреболии. Бонбони. Взех си

един и предложих на Глен, за да го ободря. Но той не пожела и ми нареди да ги върна обратно.

Микробусът беше хубав и чист. Никъде не открих дори и едно петънце. Дотогава не се бях качвала на него. Винаги стоеше в депото и той отиваше да го вземе с личната ни кола.

— Много хубав микробус — казах, но той изсумтя недоволено.

— Какво има отзад?

— Нищо — отвърна и включи радиото.

И беше прав. Погледнах отзад, докато говореше с клиента. Там беше толкова чисто, колкото и отпред. На пода имаше килимче и под него се виждаше хартийка от бонбон.

Микробусът на Мик, фотографа, е на светлинни години от онзи на Глен! Когато минава отпред и отваря вратата, веднага забелязвам колко е мръсен. По пода се валят кутии от бургери, празни пакетчета от чипс и стари вестници. До запалката е включена електрическа самобръсначка, а в краката на шофьора има недопита бутилка от кока-кола.

— Извинявам се за бъркотията — казва той, — но на практика живея тук.

Не сядам отпред. Мик отваря задната врата, с едната ръка хваща моята, другата слага на главата ми и ме вкарва вътре.

— Тук е по-добре. Наведи се, докато изкарам колата оттук. Ще ти дам знак, когато излезем на чисто.

— Но... — започвам аз, но той затръшва вратата и аз оставам на тъмно сред фотоапарати с всякакви размери и пликкове с боклуци.

ОСМА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

5 октомври 2006, сряда

Боб Спаркс се прозя шумно, протегна ръце над главата си и изпъна схванатия си от продължителното седене гръб. Опита се да не поглежда към часовника на бюрото си, но той примигваше към него и въпреки всичко привлече погледа му. Беше два през нощта. Трети ден от издирването на Бела, а още бяха наникъде.

Провериха хиляди сини микробуси, като разширяваха непрекъснато района, но работата беше бавна, досадна и не водеше доникъде.

Спаркс не искаше да мисли какво става с Бела Елиът или ако трябваше да бъде честен, какво вече бе станало с нея. Трябваше да я намери, и толкоз.

— Къде си, Бела? — попита снимката на бюрото си той.

Лицето на детето беше непрекъснато пред очите му. В стаята имаше десетки нейни снимки и всички до една се усмихваха на забързаните детективи. Сякаш малка икона благославяше работата им всяка минута. Вестниците също изобилстваха от снимки на малката Бела.

Спаркс прокара ръце по косата си, отчитайки разширяващата се плешивина. „Хайде, мисли, мисли!“, си каза той и се наведе над компютъра. Отново прочете свидетелските показания и докладите от срещите с местните извратеняци, търсейки някаква пукнатина в историите им, но не успя да открие нищо.

После се зае да провери още веднъж профилите им. В по-голямата си част това бяха жалки създания. Нещастни самотници с лоша хигиена и развалени зъби, живеещи в измислена онлайн вселена, които от време на време излизаха на светло, в реалния свят, за да опитат късмета си.

След тях идваше ред на рецидивистите. Хората на Спаркс бяха отишли в къщата на Пол Силвър — той бе насилвал собствените си

деца години наред, — но съпругата му („И трета ли има? — зачуди се Боб. — Или все още живее с Даян?“) им каза, че бил в панделата, дали му пет години за кражба с взлом. „Търси разнообразие“, пошегува се Боб с колегите си.

Момчетата претърсиха два пъти и дома на Стан Спенсър, съседа, защото „може да е нагласил цялата работа със синия микробус, за да отклони вниманието от себе си. Трябва да се уверим, че не е той“, както им каза Спаркс. Втория път Спенсър побесня и в знак на протест махна стикера с „квартален наблюдател“ от вратата си.

Естествено, през първите четирийсет и осем часа получи обаждания от цялата страна, включително и два сигнала от Белгия, от хора, които се кълнях, че са видели Бела. Полицаяте се втурнаха да проверяват информацията и някои сигнали разтуптяха сериозно сърцето на детектива.

Някаква жена от Нюарк им се обади и съобщи, че има нова съседка и тя си играе в двора с едно дете.

— Момичето е малко, с руса коса. Досега не съм виждала дете в двора. Мислех, че няма деца.

Спаркс веднага изпрати двама от местните полицаи и застана до телефона в очакване на рапорта им.

— Оказа се племенница на жената. Дошла на гости от Шотландия — съобщи му полицаят, разочарован не по-малко от Спаркс.

— Съжалявам. Може би следващия път.

Може би. Проблемът беше, че повечето обаждания идваха от търсачи на внимание и хора, които даваха мило и драго да са част от драмата.

Основната линия на разследване беше, че последният, видял Бела, освен майка ѝ, беше продавачката в местния павилион за вестници и списания надолу по улицата. Собственичката — една устата бабка — си спомни, че към единайсет и половина в магазинчето влезли майка и дъщеря. Били от редовните клиенти. Даун идвала всеки ден да си купи цигари и онзи ден посещението им беше записано от евтината охранителна камера в магазина.

Полицаяте видяха малката Бела до гишето, хванала майка си за ръка. Лицето ѝ беше размазано, трудно се разпознаваше, сякаш вече

изчезваше. Държеше хартиен плик в ръка. После се виждаше как вратата на павилиона се затваря след нея.

От телефонните разпечатки разбраха, че майката на Даун се е обадила на дъщеря си следобед, по-точно в два и седемнайсет. Тя каза в полицията, че чула внучката си да вика „Боб строителя“ — известна игра, — и поискала да говори с нея. Даун я повикала, но Бела предпочела да остане при играчките.

Разпределението на следващите шейсет и осем минути бе дадено от Даун. Описанието беше колебливо, накъсано от домакинските й задължения. Накараха я да повтори готвенето, прането и сгъването на дрехите на Бела от сушилнята, за да усетят атмосферата на изминалите минути след три часа — моментът, когато Даун каза, че видяла Бела да си играе в градината.

Маргарет Емерсън, която живееше до Даун, излязла в три и двайсет и пет, за да вземе нещо от колата си, и беше сигурна, че в градината няма никого.

— Бела винаги се провикваше към мен: „Пийпо“. Беше нещо като игра. Горкото момиче. Тя обичаше да получава внимание — заяви съседката. — Майка й не се интересуваше много какво прави Бела — продължи предпазливо госпожа Емерсън. — Детето често си играеше само. Разхождаше куклата с количката си и гонеше котката. Като всяко дете.

— Плачеше ли често? — попита Спаркс.

Госпожа Емерсън се замисли за момент, но после поклати глава и каза бързо:

— Не, беше едно щастливо дете.

Фамилният лекар и здравният работник го потвърдиха. „Прекрасно дете“, „Сладурана“, бяха коментарите им.

— Майката обаче доста страдаше. Трудно е да отглеждаш сама дете, нали? — каза лекарят и Спаркс кимна, сякаш беше наясно.

Всичко това бе написано и събрано във всекидневно набъбващите папки — доказателство за усилията на отдела да реши случая, но той знаеше, че това са само приказки. Всъщност нямаше развитие.

— Може би ще я намерим утре — прошепна той на спящата си съпруга, когато се прибра у дома.

Но следващата седмица не им донесе никаква промяна. Кейт Уотърс му се обади.

— Здравей, Боб. Главният редактор реши да предложи награда за информация, която би ни отвела до Бела. Готов е да даде двайсет бона. Не е зле, нали?

Спаркс простена неволно. „Шибани награди — изруга наум, — вестниците си правят реклама, а ние отговаряме на обажданията на всеки ненормалник в страната.“

— Много щедро, Кейт — каза той на глас. — Но мислиш ли, че сте избрали точния момент?

— Утре ще излезе на първа страница — прекъсна го тя. — Виж, знам, че полицията не си пада по идеята с наградите, но ако има хора, чули или станали свидетели на нещо, при вида на двайсетте хилядарки ще се претрашат и ще се обадят.

Той въздъхна:

— Ще отида да предупредя Даун. Трябва да я подготвя.

— Добре — отвърна Кейт. — Я ми кажи, има ли някаква надежда да седна и да поговоря малко с тази Даун? Горката жена, почти не си отвори устата на пресконференцията. Искам да ѝ дам шанс да разкаже за Бела. Ще бъде много внимателна, Боб. Какво ще кажеш?

Той искаше да ѝ каже, че по-добре да не бе вдигал телефона. Харесваше Кейт, но надушеше ли нещо, тя тръгваше след него като териер след кокал. Знаеше, че няма да го остави на мира, докато не получи каквото иска, но не беше сигурен, че е готов да ѝ позволи да опече Даун на шиш.

Даун все още бе непозната територия; емоционално объркана, упоена от успокоителни и неспособна да се фокусира върху нещо за повече от трийсет секунди. Спаркс бе прекарал часове с младата майка, но чувстваше, че е успял да направи само няколко драскотини по повърхността. Можеше ли да я остави на Кейт Уотърс?

— Всъщност може да се окаже полезно да поговори с човек, необвързан с полицията. Може да си припомни нещо...

— Нали?

— Ще говоря с нея, но не ти обещавам нищо. Жената е на транквиланти и хапчета за сън, трудно се концентрира.

— Благодаря ти, Боб — каза тя и той усети усмивката в гласа ѝ.

— Чакай. Не съм обещал. Изчакай да говоря с нея тази сутрин, после ще ти се обадя.

Когато пристигна, той намери Даун да седи на същото място на дивана между играчките на Бела, късметчетата от кафе, гневно накъсани кутии от цигари и скъсани страници от вестници. Това място се бе превърнало в нейно убежище.

— Лягала ли си, скъпа? — попита я той. Сю Блакмън, младо момиче в униформа, поело ролята на социален работник, поклати мълчаливо глава и вдигна вежди.

— Не мога да спя сега — отвърна Даун. — Трябва да съм будна, ако се прибере.

Спаркс отведе полицаи Блакмън в коридора.

— Трябва да поспи, иначе ще стигне до болница — прошепна ѝ той.

— Знам, сър. През деня дреме на дивана, но щом се стъмни, отваря очи. Казва, че Бела се страхува от тъмното...

ДЕВЕТА ГЛАВА

РЕПОРТЕРКАТА

11 октомври 2006, сряда

Кейт Уотърс пристигна в къщата на Манър Роуд по обяд с един фотограф и букет от лилии, закупени от близкия супермаркет. За да не привлича внимание, паркира надолу по уличката, далече от тълпата. Звънна на Боб Спаркс да му каже, че е тук, и премина бързо покрай журналистите, седнали с големи сандвичи „Биг Маг“ в ръце в колите си пред градината. Докато се усетят и изскочат от местата си, тя вече беше вътре.

Спаркс я посрещна и докато я водеше към хола, тя поглъщаше атмосферата с очи. Видя синия анорак на Бела с бял пух по качулката и раничката с мече, закачена на перилата на стълбата. Видя и червените ѝ гумени ботушки, подредени до вратата.

— Снимай това, Мик — прошепна тя на фотографа, докато вървяха към стаята. Навсякъде имаше играчки и снимки на малката и сцената я отведе директно в първите дни от собственото ѝ майчинство, когато войната с хаоса в къщата ѝ се виждаше изгубена завинаги. В деня, когато доведе Джейк от болницата, седна в кухнята и заплака, разбита от следродилния хормонален дисбаланс и внезапната тежест на отговорността. Спомни си как сутринта след раждането попита сестрата може ли да го вземе у дома, сякаш той беше притежание на болницата.

Щом влезе в хола, майката повдигна глава и я погледна. Лицето ѝ се бе състарило от сълзите. Кейт се усмихна и хвана ръката ѝ. Понечи да я поздрави, но размисли и я стисна разбиращо.

— Благодаря ти, че се съгласи да поговорим — каза тя. — Знам колко тежко е за теб, но се надявам това да помогне на полицията да открие Бела.

Даун кимна бавно. „По дяволите! Боб не се шегуваше, тя наистина е зле“, помисли си Кейт. Вдигна червената кукла телетъбис от дивана и каза:

— Това По ли е? Моите момчета предпочитат рейнджъри.

Даун я погледна, видимо заинтригувана.

— Бела обича По — отвърна тя. — Обича да прави балончета от сапунена вода, да ги гони и пука.

Кейт видя на масата снимка на малко момиче, което правеше точно това, взе я и я показа на Даун.

— Ето я твоята принцеса — каза тя и Даун пое снимката от ръката ѝ. — Каква красавица! Но мога да се обзаложа, че не е от най-кротките.

Даун ѝ се усмихна с благодарност. Двете жени бяха открили допирна точка — майчинството — и Даун заговори за детето си.

„За пръв път започна да говори за нея като за дете, а не като жертва на престъпление“, помисли си Боб.

— Тази Кейт е много добра в работата си, не може да ѝ се отрече — сподели той с жена си същата вечер. — Влиза в главата ти по-бързо от повечето колеги.

Ейлийн сви рамене и се върна към кръстословицата си в „Телеграф“. За нея полицейската работа беше част от живота на друга планета.

Кейт обра от стаята още снимки и играчки и ги подаде на майката, за да поддържа разговора, оставяйки Даун да ѝ разкаже историята на всяка една, като задаваше въпроси само в краен случай. Междувременно включи диктофона си и го мушна бързо под възглавницата между тях, за да не изпусне нито дума. В подобна ситуация бележниците не бяха добра идея — щеше да заприлича на полицейски разпит, а тя искаше Даун да говори. Искаше да слуша за всекидневните радости и трудности на една самотна майка. Да разбере всичко: как приготвя Бела за детската градина, на какво си играят, докато я къпе, как се е радвала на новите си лъскави гумени ботуши.

— Тя обожава животни. Веднъж отидохме в зоологическата градина. Не можах да я откъсна от маймуните. Гледаше ги и се смееше ли смееше — разказваше Даун, потърсила временен подслон за измъченото си съзнание в предишния им живот.

Картините от този живот щяха да помогнат на читателя да разбере кошмара на майката сега. Кейт го знаеше и вече пишеше първите изречения от статията в главата си:

„Пред вратата на Даун Елиът стоят малки червени гумени ботуши. Нейната дъщеря, Бела, си ги е избрала преди две седмици и още не е имала възможност да ги обуе...“.

Ето какво искаше да четете публиката, за да потръпне вътрешно в домашния си халат, докато хапва препечена филийка с чай, и да каже на половинката си: „Това можеше да се случи и на нас“.

Редакторът също щеше да го хареса.

— Направо да настръхне човек — щеше да каже и да освободи първата и втората страница за нейната история.

След двайсетина минути Даун започна да показва признаци на умора. Въздействието от лекарствата намаляваше и напрежението отново изпълни стаята. Кейт погледна Мик. Той се изправи и каза тихо:

— Хайде да те снимаме, Даун. Може да е с онази прекрасна снимка на Бела, където прави балончета.

Тя се подчини веднага, като дете.

— Никога няма да си простя — прошепна тихо, докато Мик щракаше. — Не биваше да я пускам сама навън. Просто изчаках чая ѝ. Не беше в ползрението ми за по-малко от минута. Бих направила всичко, за да върна времето назад.

И се разплака, разтърсена от дълбоки ридания без сълзи. Кейт я прегърна здраво и всички се втренчиха в двете жени.

Кейт осъзнаваше силата на интервюто. „Когато говориш истински с един човек, без да засягаш егото му или да му предлагаш нещо за продан, той разкрива цялата си същност пред теб и ти пред него. Между вас се получава толкова интимна връзка, че за известно време изключва всички останали“, бе казала тя веднъж на... някого. На кого? Не си спомняше. Сигурно бе искала да го впечатли, но наистина помнеше всяка фраза от всяко затрогващо интервю.

— Ти си смела майка, Даун! — Тя ѝ стисна ръката. — От сърце ти благодаря, че ми отдели време и поговори с мен. Ще се обадя на инспектор Спаркс и ще му кажа кога излиза статията. Ще ти оставя и визитка, за да можеш да се свържеш с мен, ако поискаш.

Тя събра бързо нещата си, прибирайки незабелязано диктофона в чантата, и отстъпи мястото до Даун на полицайката.

Спаркс ги изпрати до вратата.

— Мина чудесно. Благодаря ти, Боб — наведе се към ухото му тя. — Ще ти се обадя, когато напиша статията.

Той кимна, тя мина покрай него и излезе, изправяйки се пред злобните погледи на колегите си от другите медии.

Щом влезе в колата, започна несъзнателно да оформя бъдещата си статия, прехвърляйки цитати от думите на Даун в главата си. Срещата бе пресушила силите ѝ и тя трепереше леко. Щеше ѝ се да не бе спирала цигарите, но вместо да запали, звънна на Стийв. Веднага се включи гласова поща — явно беше в отделението — и тя му остави съобщение: „Всичко мина добре. Горкото момиче. Не знам как ще го преживее. Извадих лазанята от фризера за довечера. Ще се чуем после“.

Докато говореше, осъзна колко разстроена звучеше. „Остаряваш и ставаш мекушава“, си каза, запали двигателя и тръгна да търси по-спокоен паркинг, за да започне статията.

На следващия ден, когато историята се появи във вестника, Даун Елиът започна да ѝ звъни. Най-често се обаждаше по мобилния от банята, където можеше да се скрие от постоянното присъствие на Сю Блакмън. Нямаше представа защо се крие, може би искаше тези разговори да си останат само за нея. Полицаяте бяха разнищили целият ѝ живот, за това ѝ се искаше нещо нормално. Просто един разговор.

Кейт се развълнува. Директна връзка с майката беше наградата, на която се надяваше, но не бе сигурна, че ще я получи, затова започна да я гради внимателно. Без въпроси, свързани с разследването, без нездрав любопитство, без притискане. Не биваше да я плаши. Говореше с Даун, сякаш ѝ беше приятелка, споделяше подробности от собствения си живот — за момчетата, за задръстванията в града, за нови дрехи и за последните клюки около звездите. И както предполагаше, Даун откликна. Започна да споделя страховете си и последните действия на полицията.

— Обадили са им се от чужбина. Близо до Малага. Някой бил на почивка там и видял едно момиченце в парка. Мисли, че е Бела — ѝ каза след два дни. — Смяташ ли, че може да е тя?

Кейт заприглася убедително, докато записваше всичко и в същото време изпращаше съобщение на криминалния кореспондент,

сериозно влюбен в алкохола, който напоследък се бе издънил няколко пъти. Тя го взе под крилото си и той ѝ бе благодарен за това.

Кейт приключи разговора с Даун, веднага се обади на разследващите журналисти, съобщи новината и на главния редактор и запази билети за първия полет до Испания.

Момичето не беше Бела, но вестникът получи емоционално интервю от почиващите там и си намери прекрасно извинение за ново показване на снимката ѝ.

— Добра работа — похвали ги главният редактор и минавайки покрай Кейт, добави: — Браво, Кейт. Пътуването си струваше.

Кейт черпеше направо от извора, но трябваше да внимава. Ако Боб Спаркс разбереше за тайните телефонни разговори с Даун, не я чакаше нищо добро. На другата сутрин на път за работа тя повтори наум аргументите си. „Това е свободна страна и Даун може да говори с когото си поиска, Боб“, „Не мога да ѝ забраня да ми се обажда“, „Аз не ѝ звъня“, „Не съм задала нито един въпрос за разследването. Тя просто споделя с мен проблемите си“.

Но разбираше, че Спаркс няма да се върже на тези неща. Той беше ченге от главата до петите и нямаше да ѝ повярва. Тя бе харесала мълчаливия инспектор още от случая в Ню Форест и му бе разрешила да я изведе няколко пъти на по едно питие.

„Добре де, прав си“, рече си тя и си обеща да му каже всичко, което би могло да помогне на разследването. Но в същия момент кръстоса пръсти.

Боб се обади по-скоро, отколкото очакваше.

В онзи момент Кейт се криеше зад една от колоните в нюзрума с надеждата окоето на шефа на новинарския екип да не я забележи. Тъкмо бе сглобила скелета на статия за сериен изнасилвач, който скоро щеше да се изправи пред съда в Манчестър, и бе изпратила копие, за да го прочете, когато го обявиха за виновен — или тласнат да си признае.

Беше работила здравата месеци наред. Бе издирила жена му и предишните му приятелки чрез Фейсбук, бе разровила всичко — регистрите за раждане, смърт и брак, бе почукала на всяка врата. И имаше няколко добри попадения: интервюта за него като тийнейджър, който не могъл да понесе, че гаджето му го изоставило.

— Първо беше мил, но после се превърна в истински гадняр — й бе казала една от приятелките му или по-скоро жертва, когато двете седнаха на сандвичи в близкото заведение. — Все едно си имаш работа с Джекил и Хайд.

Кейт бе потръпнала вътрешно, когато от устата на момичето излезе таблоидното клише. Но сега много хора използваша едни и същи изрази, защото не можеха да изразят със свои думи чувството на ужас и тъга. И прибегваха до прочетените във вестника фрази. Трябваше ли и Кейт да ги използва? Вече чуваше уморения глас на главния редактор:

— Божичко, Джекил и Хайд! Колко драматично!

Телефонът й звънна, тя го измъкна от чантата и излезе в коридора да говори на спокойствие.

— Здравсти, Боб. Как си?

Детективът беше притеснен и й го каза. Последният разговор на Даун с любимата й репортерка беше подслушан от полицайката и Боб бе бесен.

— Чакай малко. Даун Елиът е голямо момиче. Може да говори с когото си поиска. Тя ми се обади, не аз.

— Сигурен съм, Кейт. Но уговорката ни не беше такава. Заведох те да вземеш интервю, а ти се промъкваш зад гърба ми и продължаваш. Това може да повлияе върху разследването, наясно ли си?

— Успокой се, Боб. Тя иска просто да си поприказва с някого. Не говорим за разследването. Има нужда да избяга от всичко това за няколко минути.

— А ти имаш нужда от информация за своите статии. Не ми се представяй за социален работник, Кейт. Знам, че си повече от това.

Тя усети как я залива вълна на срам. Той наистина я познаваше добре.

— Съжалявам, че те разстроих, Боб. Искаш ли да се срещнем, да пийнем по нещо и да поговорим?

— В момента имам много работа, но може би следващия път, Кейт...

— Добре. Сигурно си й казал да не ми се обажда повече, но ако го направи, не мога да не й отговоря, разбираш, нали?

— Разбирам. Добре, дочуване.

Кейт се облегна на стената и започна съвсем различен спор с детектива в главата си. В него тя се издигаше на по-високо морално равнище, а Спаркс пълзеше в краката ѝ. След това, успокоена, изпрати съобщение на Даун, в което се извиняваше за евентуалните проблеми, и веднага получи отговор: „Ще говорим после“. Значи, щяха да продължат.

Кейт се ухили на съобщението и реши да отпразнува развитието на нещата с двойно еспресо и мъфин.

„За малките победи в живота“, каза си тя и вдигна високо картонената чаша в кафенето. Утре щеше да отиде в Саутхемптън и да заведе Даун на сандвичи в търговския център.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

9 юни 2010, сряда

Няколко километра по-надолу спираме на паркинга пред един супермаркет и Кейт влиза и сядва при нас. Смее се и казва, че „роякът оси“ се втурнал по пътеката да се убеди, че съм си у дома, когато тя подкарала колата си сама.

— Идиоти — завършва победоносно тя. — Обичам да ги разигравам.

После се извърта назад, за да мога да видя лицето ѝ, и ме пита:

— Добре ли си, Джен?

Гласът ѝ отново омеква и става загрижен. Но не може да ме заблуди. Знам, че не ѝ пука за мен. Просто си иска статията. Кимам мълчаливо и поглеждам навън.

Докато пътуваме, тя и Мик си говорят за редакцията. Изглежда шефът ѝ е някакъв грубиян, който непрекъснато крещи и ругае хората си.

— Използва тази дума толкова често, че започнаха да наричат сутрешната оперативка „Монологът на вагината“ — казва тя и двамата се засмиват.

Не знам какво означава „Монологът на вагината“, но си трая.

Имам чувството, че двамата с Мик живеят в друга вселена. Кейт му разказва как главният редактор — онзи Ник, с когото разговаряше по телефона — е много щастлив. Предполагам, че е щастлив, защото тя е хванала вдовицата.

— Горкият, цял ден снове из офиса. Това ще го спре да тормози останалите, поне за малко. Интересен човек. Заведи го в кръчмата и той ще бъде душата на компанията. Но в редакцията седи зад бюрото по дванайсет часа на ден, втренчен в компютъра. Вдига поглед само да нахока някого. Сякаш е един от живите мъртви.

Мик се засмива.

Лягам върху спалния чувал. Малко е мърляв, но не мирише много зле. Лека-полека се унасям, гласовете им се отдалечават, докато се превръщат във фон. Когато отварям очи, вече сме пристигнали.

Хотелът е голям и скъп. От онези, където огромни цветя изпълват цялото фоайе, а по бюрата на рецепцията има ябълки. Не знам дали цветята са истински, но ябълките определено са. Ако искаш, можеш да си хапнеш.

Кейт се заема с подробностите.

— Здравейте. Трябва да има три запазени стаи на името на господин Мъри — информира тя момичето на рецепцията, което се усмихва и поглежда в монитора си. — Обадихме се преди по-малко от половин час за тях — добавя нетърпеливо Кейт.

— О, да, заповядайте — казва момичето най-накрая.

Мъри трябва да е фамилията на Мик. Той подава кредитната си карта на рецепционистката и тя поглежда към мен.

Внезапно осъзнавам как изглеждам. След якето върху главата ми и спането в микробуса косата ми сигурно прилича на разплетена кошница. Ами облеклото ми! Хората не ходят така дори и до магазина, да не говорим за лъскави хотели. Аз стоя със старите си измачкани панталони и тениска и гледам към обутите си в евтини чехли крака сред цяла зала, пълна с хора, облечени в скъпи костюми и рокли. Записват ме като Елизабет Търнър и аз поглеждам към Кейт. Тя ми се усмихва и шепне:

— Така никой няма да те открие. Защото ще ни търсят, да знаеш.

Питам се коя е всъщност Елизабет Търнър и какво прави в момента. Сигурна съм, че обикаля магазините и не се крие от пресата.

— Имате ли багаж? — пита момичето.

Кейт ѝ казва, че е в колата и ще го вземем по-късно. В асансьора я поглеждам и вдигам вежди. Тя ми отвръща с усмивка. Не говорим, защото с нас има пиколо.

Пиколото е абсолютно излишен, защото не носим нищо със себе си, но той настоява да ни покаже стаите. Сигурно му се ще да се поразходи. Моята стая е 142, до тази на Кейт, която е 144. Пиколото изиграва цяло представление, отваря театрално вратата и ни кани вътре. Заставам на прага и оглеждам. Прекрасно е. Огромно помещение, светло и с голям полилей, диван и масичка за кафе,

лампиони и още ябълки. Сигурно имат някакъв договор със „Сенсбъри“ за доставка на плодове.

— Харесва ли ти? — пита ме Кейт.

— О, да — отговарям, сядам на дивана и продължавам да оглеждам.

Хотелът, където отседнахме за медения ни месец, не беше толкова лъскав. Беше си обикновен семеен испански хотел. Но и той беше хубав. Толкова се смяхме там! Когато пристигнахме, все още имах конфети по косата си и персоналът се засуети около нас. В стаята ни чакаше бутилка шампанско — испанско вино, не много добро — и сервитьорките непрекъснато идваха да ни целуват и поздравяват.

Прекарвахме дните си около плувния басейн. Гледахме се. Обичахме се. Беше толкова отдавна.

Кейт казва, че и тук има басейн. Не си нося бански костюм, но тя пита за размера ми и излиза „да ти взема някои неща“.

— Вестникът ще плати — обяснява заговорнически.

Тя записва масаж от мое име, за да има с какво да се занимавам, докато я няма.

— Ще те отпусне. Ще бъде чудесно. Използват различни масла — жасмин, лавандула и други есенции. Можеш да заспиш на масата. Трябва да те поглезим малко, Джийн.

Не съм убедена, че трябва, но се съгласявам. Не попитах колко време ще ме държат тук. Просто не стана дума, но изглежда, ще бъде ваканция за уикенда.

Един час по-късно лежа на леглото с хавлията от хотела, нося се върху копринените завивки и се чувствам отлично. Глен щеше да каже, че мириша като някоя проститутка, но на мен ми харесва. Мириша на скъпо. След малко Кейт чука на вратата и аз съм там, откъдето започнахме. Тя влиза с десетина пазарски торби и казва:

— Ето ни и нас. Хайде, Джени, пробвай ги да видим дали ще ти станат.

Интересно е как не спира да повтаря името ми. Като медицинска сестра. Или свещеник.

Но е избрала прекрасни неща. Светлосин кашмирен пуловер, който никога не бих могла да си позволя, елегантна бяла риза, разкроена пола и чифт сиви панталони, бельо, обувки, бански, луксозна пяна за къпане и красива дълга до земята нощница.

Разопаковам всичко под зоркия ѝ поглед. Тя разбира, че ми харесва, но аз се опитвам да не издавам възторга си.

— Благодаря — казвам накрая, — но нямам нужда от всичко това. Тук съм само за една нощ. Сигурно ще можеш да върнеш някои неща.

Тя не отговаря, обира празните торби и се усмихва.

Обяд вече минава и те решават да поръчаме нещо за ядене в стаята на Кейт. На мен един сандвич ми е достатъчен, но Мик си поръчва пържоли и бутилка вино. Поглеждам цената и виждам, че виното струва трийсет и два паунда. За тези пари човек може да си купи осем бутилки „Шардоне“ от супермаркета. Мик възкликва, че това било „Бах ти вкусното“. Непрекъснато употребява тази дума, но Кейт сякаш не забелязва. Цялото ѝ внимание е насочено към мен.

Когато чиниите са изнесени пред вратата, за да ги вземат, Мик отива в стаята си да подреди камерите, а Кейт се нагласява удобно във фотьойла и се впуска в разговор.

— Сигурно си под ужасен стрес след смъртта на Глен — започва тя.

Кимвам и я поглеждам напрегнато. Не мога да ѝ кажа, че не съм. Истината е, че облекчението е прекрасно нещо.

— Как се справяш, Джейн?

— Ужасно е — отвърщам сподавено, с гласа на Джени, жената, която бях преди. В началото Джени се появяваше само когато семейството или някой от полицията задаваше въпроси, но щом започнаха да прозират лошите неща, Джени се намести трайно в къщата, за да можем двамата с Глен да носим бремето заедно.

Джени ме спаси. Тя кара напред, приготвя чай, мие косите на клиентките, мете пода и оправя леглата. Тя знае, че Глен е жертва на полицейски заговор. Стои плътно до съпруга си. До избрания от самата нея мъж.

— Беше невероятен шок — казвам на Кейт. — Той попадна под гумите на автобуса пред очите ми. Нямах време дори да извикам. Умря на мига. После хората се втурнаха към нас. Бях изгубила чувство за ориентация, но те ме отведоха в болницата, за да видят дали съм добре. Всички бяха много мили.

И разбраха кои сме.

— Глен Тайлър? — смръщи чело сестрата, когато написах името му във формуляра. Опита се да си спомни откъде ѝ е познато. И аз зачаках неизбежната развръзка.

— Глен Тайлър ли? Онзи, за когото казаха, че е отвлякъл малкото момиченце? Бела? — обърна се тя към един от парамедиците, а аз се направих, че не я чувам. Тя се върна отново към мен и този път лицето ѝ беше твърдо като стомана. — Разбирам — каза и тръгна нанякъде.

Сигурно се бе обадила на някого, защото след половин час пресата беше там и репортерите плъзнаха из чакалнята, опитвайки се да минат за пациенти. Но аз ги надушвам от километри.

Наведох глава и отказах да разговарям с когото и да било от тях. Какви хора са, та да се нахвърлят на жена, току-що изгубила съпруга си?

Полицията също дойде. Заради катастрофата. Не бяха онези, които обикновено разговаряха с нас. Бяха от местните, не от управлението в Хампшър. Вършеха си задълженията, взеха показания от свидетелите, от мен, от шофьора на автобуса. Той също беше там. Явно си бе ударил лошо главата. Каза, че изобщо не е видял Глен да слиза на платното.

И може би наистина не бе видял. Всичко стана толкова бързо.

После се появи детектив Боб Спаркс. Знаех си, че ще се появи, той е като съдбата, но сигурно беше летял, за да пристигне толкова бързо от Саутхамптън. Гледа ме тъжно, поднася ми съболезнованията си и аз мога да се закълна, че е по-тъжен, отколкото показва. Със сигурност не иска Глен мъртъв. Това означава, че случаят никога няма да бъде приключен. Горкият Боб. Провалът ще го преследва цял живот.

Той седна до мен на един пластмасов стол и ме хвана за ръката. Толкова ми беше неудобно, че му позволих да го направи. До този момент не ме бе докосвал. Имах чувството, че наистина ми съчувства. Заговори ми тихо и приятелски. Знаех какво ми казва, но не го чувах. Знаех, че ме пита какво е направил Глен с Бела. Говореше мило, уверяваше ме, че сега вече мога да издам тайната. Мога да си кажа всичко. Защото и аз съм жертва като Бела.

— Не знам нищо за Бела. Глен също — му казах, издърпах ръката си и се престорих, че изтривам сълзите си с нея.

По-късно повърнах в тоалетната. Почистих се, седнах на тоалетната чиния и опрях глава на красивите хладни плочки по

стената.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

12 октомври 2006, четвъртък

Детектив Спаркс стоеше в офиса и анализираше данните на бялата дъска, търсеше евентуална връзка или модел на действие. Свалил очилата, той присви очи, може би се надяваше, че смяната на фокуса може да му разкрие нещо ново.

Около градината на Елиът жужеше от полицаи и доброволци, но в крайна сметка Бела не беше открита.

„Толкова много информация и никаква следа от детето — помисли си Спаркс. — Но то е тук някъде. Пропускаме нещо.“

Криминалистите обходиха и огледаха всеки сантиметър от тухлената ограда на градината и металната порта; претърсиха цялата градина за отпечатъци, цяла редица полицаи премина разстоянието от единия до другия край на колене, търсеха следи от детето, фибри от дрехите ѝ, косми от косата, части от играчки и прибраха надлежно всичко в найлоновите пликчета. Намериха една обвивка от бонбон и също я прибраха и надписаха. Но не откриха никаква следа от извършителя.

— Според мен копелето се е пресегнало през оградата, вдигнало е детето и го е завлякло директно в колата си — каза Спаркс. — Отнело му е няколко секунди. Бела е в градината, играе си и изведнъж изчезва.

Хората му бяха открили наполовина изсмукан син бонбон от вътрешната страна на оградата.

— Може да е паднал от устата ѝ, когато я е вдигнал — замисли се той. — „Смарти“ ли е марката?

— Не съм специалист по бонбоните, но ще накарам някой да провери — отвърна сержантът.

Когато го занесоха в лабораторията, там го идентифицираха като „Скитълс“, малки бонбони във всякакви цветове. Сравниха слюнката

на Бела по него с онази по биберона, който все още влизаше в работа за през нощта, и ДНК-то съвпадна.

— Никога не съм й купувала „Скитълс“ — каза Даун.

— Той й го е дал, за да си мълчи — заключи Спаркс. — Колко старомодно!

Спомни си думите на майка си, която му повтаряше непрекъснато, докато беше малък: „Никога не вземай бонбон от непознат“. Казваше му също да се пази от мъже с малки кученца.

Спаркс прегледа за стотен път списъка с уликите. Чувстваше се ужасно уморен. Нещата не изглеждаха добре. На улицата нямаше нито една камера, единствено добрият стар Спенсър, и из целия район нямаше нито една снимка или кадър на син микробус.

— Чист късмет — измърмори той. — Дяволски късмет. Матюз, опитай да се свържеш с Би Би Си. С програмата „Краймуоч“.

На следващия ден, когато отиде на работа, още от коридора го посрещна неочаквана врява.

— Хванахме един ексхибиционист на детска площадка на двайсет и пет минути от къщата на Елиът — посрещна го дежурният офицер.

— Кой е? Познаваме ли го?

Лий Чембърс беше разведен мъж на средна възраст, шофьор на такси-микробус, прибиран преди шест месеца, защото се показал на две свои клиентки. Кълнеше се, че тъкмо се разкопчавал, за да пикае, но те се разпискали и той побързал да вдигне гащите. Всичко било неволно. Жените не искаха да попадат в полицейските доклади, оттеглиха обвинението си и полицаите го изпратиха вкъщи.

Днес го бяха хванали в храстите до люлките и пързалките на Роял Парк. Наоколо играели деца.

— Искях да пусна една вода — казал на полицая, извикан от разтревожена майка.

— Винаги ли получавате ерекция, когато пикаете, сър? — попитал го полицаят, докато го водел към служебната кола. — Сигурно ви създава големи неудобства.

Щом доведоха Чембърс в управлението, го вкараха веднага в стаята за разпити. Спаркс надникна през закаленото стъкло на вратата и видя мършав мъж в анцуг и тениска с емблемата на футболен клуб

„Саутхамптън“. Ниско подстриганата му коса показва извита на дъга окосмена част и сериозна плешивина.

„Ти ли отвлече Бела? — попита го наум Спаркс. — Къде си я отвел?“

Той изчака Матюз да се освободи и двамата влязоха в стаята. Заподозреният вдигна глава и ги погледна с очакване.

— Това е грешка — бяха първите му думи.

„Ако бяхме насаме...“, помисли си Матюз, но докато се наместваха на скърцащите столове, каза на глас:

— Разкажи ни всичко и ще преценим.

Чембърс започна да им разказва версията си. Те слушаха. Просто искал да пусне една вода набързо. Случайно се оказал на детската площадка. Не видял децата. Не е говорил с тях. Всичко било абсолютно невинно. Грешка, и толкоз.

„Дъра-бъра“, помисли си Спаркс.

— Ваш ли е микробусът, господин Чембърс?

— Да.

— Какъв цвят е?

— Син.

— Кажете ми, къде бяхте на втори октомври, в понеделник? — попита Спаркс.

— Откъде да знам? Сигурно на работа. Понеделник е обикновен работен ден. Диспечерката ще ви каже. Защо питате?

Въпросът увисна във въздуха и накара Чембърс да опули очи срещу тях. На Спаркс дори му се стори, че чува клик, когато примига.

— Тогава изчезна онова момиче. Боже, нали не мислите, че аз съм го отвлякъл? Божичко, не можете да мислите такова нещо!

Те го оставиха да трепери известно време, събраха екипа, отидоха на адреса му и претърсиха из основи старата викторианска къща, в която живееше.

Ровейки из порносписанията до леглото на Чембърс, Матюз въздъхна разочаровано.

— Той иска да измъчва жени. Не се интересува от секс с деца. Ти какво намери?

Спаркс не отговори. В дъното на гардероба бе открил тетрадка и в нея бяха пъхнати изрезки от вестниците във връзка с издирването на Бела.

Диспечерката се оказа отегчена жена на около петдесет, увита в плетена зелена жилетка и ръкавици без пръсти, целящи да я предпазят от студа в неотопления офис.

— Лий Чембърс ли казвате? Какво е направил? Пак ли се е показвал пред хората? — засмя се тя и сръбна от кутия „Ред Бул“. — Гадно човече — измърмори, докато ровеше из пътните листове. — Всички го знаят, но той познава някаква приятелка на шефа.

Прекъсна я пращане в колонките, един механичен глас каза нещо и в отговор тя даде неразбираеми инструкции.

— Така. Какво ви трябва?

— Втори октомври, понеделник.

— Аха. Ето го. Лий е бил във Фаръм. Взел е постоянен клиент от болницата. По обяд е изкарал почивката си, после е качил една двойка от летище Ийстлей до Портсмут. Приключил в 2:30. Тогава е бил последният му курс за деня.

Тя принтира работния лист и без да им каже довиждане или нещо друго, се обърна към микрофона.

— Знаеш ли, че по клубовете ги наричат „таксита изнасилвачи“? — каза Матюз. — Предупредих момичетата си никога да не ги използват.

Екипът бръкна във всяко кътче от живота на Чембърс. Бившата му съпруга вече чакаше в управлението за разговор със Спаркс, а Матюз и другите разпитаха собственика на имота.

Сю Чембърс, жена със строги черти и домашно поддържан блясък, мразеше Лий, но не вярваше, че той може да нарани дете.

— Просто е мераклия, който не може да си държи ципа на панталона затворен — каза тя.

Никой от екипа не посмя да я погледне в очите.

— Да не е нещо като Ромео, а?

Списъкът, представен от нея, беше наистина впечатляващ — той беше минал през всичките ѝ приятелки, колежките в работата, дори и фризьорката ѝ.

— И всеки път обещавахе, че повече няма да се повтори — сви устни бившата съпруга. — Твърдеше, че има неутолима жажда за секс.

Собственикът на имота заяви, че Чембърс бил идеалният наемател, но колегите в службата разказаха на полицаите, че Лий

продавал и разменял порнографски списания директно от багажника на колата си.

— Отваря сергията на магистралата, близо до бензиностанциите и търгува с шофьорите на тирове и разни, дето си падат по тези работи. И не са само списания. Има снимки на груб секс, изнасилвания и детско порно. Хвалеше се, че изкарва сума пари.

Лий беше извратеняк, всички бяха съгласни с това, но не би се замесил с деца, отчете Спаркс.

При втория разпит на Чембърс той им обясни, че запазил изрезките от вестника, защото харесал Даун Елиът.

— Непрекъснато изрязвам снимки на жени, които ме привличат. По-евтино е, отколкото да си купуваш списания — каза той. — Имам повишено либидо.

А клиентите, на които е продавал порносписания?

Чембърс примижа и отговори:

— Нали не мислите, че ги питам за имената? Всичко става дискретно.

Спаркс изчака да чуе защитното слово: че върши добро за обществото, като държи перверзниците далеч от улицата. И Чембърс оправда очакванията му.

— Ще разпознаеш ли някои от тях, ако ги видиш отново? — попита той.

— Не мисля. Не е добре за бизнеса да зяпаш клиентите.

Когато след два часа излезе от стаята за разпити, Спаркс имаше чувството, че е мръсен.

— Не е той — рече на Матюз. — Заслужава да влезе в панделата, но не е нашият човек.

— Говорихме с последните му клиенти. Казаха, че им е помогнал с багажа и те го черпили едно безалкохолно. Останал с тях повече от петнайсет минути. Няма как да е стигнал до адреса на Елиът в указаното време — му предаде сержантът.

Спаркс даде последни разпореждания за деня.

— Непременно го обвинете за неприлично поведение на обществено място. И, Матюз, кажи на местните медии да го отразят. Човекът заслужава малко публично внимание.

Изминаха цели шест месеца преди големия пробив.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

20 октомври 2006, петък

Беше събота, когато в отдела се обадиха от една куриерска фирма в Южен Лондон. Двама от техните хора имали доставки за Южния бряг в деня, когато Бела изчезна.

От централата препратиха обаждането директно към Спаркс.

— Мисля, че това е за вас, сър — каза дежурният, оставяйки информацията на бюрото му. Спаркс върна моментално обаждането на „Куик Деливъри“, за да уточни подробностите. Мениджърът, Алън Джонстоун, започна с извинение, че губи времето на полицията, но бил отскоро във фирмата и жена му го накарала да се обади.

— Тя непрекъснато говори за случая с Бела. И когато онзи ден видя един от нашите микробуси, ми каза: „Всичките ти микробуси са сини. Провериха ли ги от полицията?“. Не спря да ми пили на главата и накрая отидох в офиса и проверих графици на хората. Открих, че двама от тях са имали работа в Хампшър. Никой не е бил в Саутхамптън, може би за това никой от старите мениджъри не се е свързал с вас. Решили са, че не си заслужава да ви губят времето. Но жена ми ме накара да обеща и...

— Не се притеснявайте, господин Джонстоун. Няма информация, която да не си струва времето — успокои го Спаркс и кръстоса пръсти. — Благодаря ви, че намерихте време да ни се обадите. Кажете ни сега за тези микробуси, за шофьорите и за поръчките, които са изпълнявали.

— Шофьорите се казват Глен Тайлър и Майк Дунан, постоянни служители, Дунан напусна... никой не го караше да се пенсионира, поне за следващите две-три години, но има болки в гърба и шофирането влоши нещата. Глен все още е при нас. Добро момче и доставките му са винаги навреме. На втори октомври Майк и Глен са имали доставка в Портсмут и Уинчестър. Резервни части за верига

гаражи. Всъщност трябваше да изпратим една кола, но след като Глен потегли, се обадиха за допълнителни бройки и Майк пое след него.

Спаркс записваше всичко, телефонът беше под брадичката му, докато вкарваше с лявата ръка имената и подробностите в компютъра.

Доставката на двамата мъже беше в радиус от двайсет мили от Манър Роуд и часът съвпаднаше с времевата рамка на престъплението.

— Глен напусна депото малко преди обяд. Пътят му е час и половина до два, ако не спира никъде — поясни господин Джонстоун.

— В колко часа е доставил стоката? — попита Спаркс.

— Изчакайте минутка. Ще ви се обадя пак, когато направя справка с документите.

Спаркс затвори телефона и извика:

— Матюз, тук! Веднага!

И докато нареждаше на сержанта си какво да търси в интернет, телефонът звънна отново.

— Доставката е получена в два часа и пет минути — каза Джонстоун. — Подписано, подпечатано и всичко, както си е. Тук не се е мяркало след това. Ние работим до пет часа. В пет часа служителите са видели микробуса на паркинга, измит и почистен, готов за следващия работен ден. Всъщност и сега е там.

— А Майк Дунан?

— Трийсет и пет минути след Глен той тръгнал за Портсмут по шосе А три. Доставил стоката в два часа и четирийсет и пет минути и се прибрал след пет часа.

— Чудесно. Ще трябва да говорим и с двамата, за всеки случай. Може да са видели нещо важно. Къде живеят тези момчета? — попита Спаркс, опитвайки се да прикрие вълнението в гласа си. Записа адресите, и двата в Южен Лондон, и приключи с думите:

— Благодаря ви, господин Джонстоун. Бяхте много отзивчив.

След около час той и Матюз вече пътуваха към Южен Лондон.

По документи двамата шофьори изглеждаха много различни: Майк Дунан беше към края на петдесетте, живееше сам, шофьор от години, с много глоби заради неплатена такса за паркинг. Глен Тайлър беше по-млад, женен, и работеше за фирмата от близо година. Но очевидно двамата имаха нещо общо.

Бързият преглед в базата данни показа, че момчетата от „Стопуоч“ са регистрирали „интерес“ и от двамата към сайтовете за

порно с деца, наблюдавани от службите. „Интерес“ означаваше, че имаха евентуална връзка с тези уебсайтове. Хората от „Стопуоч“ работеха върху списък със стотици мъже в Обединеното кралство, чиито кредитни карти са използвани за посещение на специфични сайтове. Първоначално вниманието им беше насочено към хората с достъп до деца — учители, социални работници, скаутски лидери, — после преминаха и на другите. На този етап на разследването все още не бяха стигнали до Дунан (роден 04.05.56; проф. шофьор; статус — наемател на общинско жилище, разведен, без деца), нито до Тайлър (роден 03.01.65; проф. финансов консултант; статус — собствено жилище, женен, без деца) и затова никой не бе чукал на вратите им през изминалата година.

— Имам добро предчувствие — каза Спаркс на сержанта.

Всички бяха в готовност, полицаите бяха разположени дискретно около адресите, но никой не биваше да предприема действия, преди да пристигнат силите от Хампшър.

Мобилният телефон избръмча в ръката на детектива.

— На място сме. И двамата са си у дома — каза той, когато затвори телефона. — Глен Тайлър мие колата си. Понеже сме по-близо до неговия адрес, отиваме първо там. Местните пък ще потърсят Дунан. Ако двамата имат някаква връзка, е добре да не им даваме възможност за комуникация.

Майк Дунан тъкмо вписваше номера на състезателния си картон в „Сън“, когато чу да се звъни на вратата. Залюля крака, за да може да стане от фотьойла, и простена. Болката прониза левия му крак и той остана на място за момент, за да си поеме въздух.

— Почакайте, идвам — извика и закуцука натам.

Когато откряна вратата, се оказа, че не е добрият съсед самарянин със съботния пазар, а двама мъже в черни костюми.

— Ако сте мормони, вече има достатъчно бивши съпруги. — Той понечи да затвори.

— Господин Майкъл Дунан? Ние сме от полицията и искаме да поговорим с вас.

— По дяволите! Нали не е заради глобите за паркиране? Мисля, че ги изчистих всичките. Влезте, влезте.

Той седна бавно на стола си в малката гостна на общинското жилище.

— Гърбът ме яде — каза и изпъшка от болката.

При споменаването на Бела Елиът Дунан наведе глава.

— Горкото дете! По обяд бях в Портсмут, по работа. За това ли сте тук? Казах на шефа, че трябва да ви се обади, но той не искаше ченгетата да се месят в работата му. Не знам защо... питайте него. Но никой от нас не е ходил в Саутхамптън в онзи ден.

Дунан съдейства с готовност, дори предложи да даде проба за ДНК тест, за да го изключат от заподозрените.

— Някакъв изверг я е отвлякъл. Готов съм да помогна с каквото мога, за да го хванете. Обърнете внимание, че ако бях аз, не бих съдействал за нищо, нали?

Полицаяте го изслушаха внимателно, после го попитаха за интереса му към детските фотографии. Той се засмя.

— Огледайте се господи. Аз нямам компютър. Това не е за мен. Дори съм малко технофоб, ако трябва да сме честни. Всички тези разследвания водят по фалшива следа. Във вестника пише, че генийчета в Русия крадат номерата на кредитните карти и ги препродават.

Той се извини, че не може да стане и да ги изпрати.

— Затръшват вратата и толкова. И сте добре дошли по всяко време — провикна се след тях.

Момчетата влязоха в смърдящата кабина на асансьора и се спогледаха.

— Бела не е тук, но този тип не ми харесва. Беше прекалено отзивчив. Тръпки да те побият. Но това не е престъпление, нали? — каза по-старшият. — Ще уведомя момчетата от Хампшър.

Майк Дунан изчака около час, после се завлече до закачалката в коридора и извади един ключ от джоба на палтото си. Взе две от своите специални хапчета в пластмасовото шише и ги глътна с вече изстиналото кафе. Изчака да стигнат до правилното място и тръгна да извади снимките и списанията от шкафчето си в гаража на съседа.

— Шибана полиция — изръмжа той и потърси подкрепа в стената на асансьорната кабинка. Щеше да изгори снимките по-късно. Глупаво беше да ги държи, но това бе последното, останало от невинното му хоби. Работата с компютъра приключи още преди месеци, когато гърбът му се влоши и нямаше как да ходи до любимото си интернет кафе.

— Сакатите не стават за порно — засмя се на себе си той. Обезболяващите винаги действаша така — размекваха го и го развеселяваха. — Истинска трагедия.

Щом влезе в мазето, отвори вратата на сивия метален шкаф и извади от горния рафт синята омачкана папка. Ъглите на снимките бяха разръфани от употреба и цветовете вече бледнееха. Беше ги купил от друг шофьор, който караше такси по бреговата ивица и продаваше такива неща от багажника на микробуса си. Дунан знаеше всяка снимка наизуст. Лицата, позите, обстановката на задния план — гостни, спални, бани.

На другия лондонски адрес сърцето на Спаркс биеше като парен чук, докато вървеше по алеята към дома на Тайлър. Всичките му сетива бяха изострени до краен предел. Беше извървял стотици алеи, но усещането не се бе променило изобщо с годините.

Къщата беше близък, боядисан и добре поддържан, с двойни стъкла на прозорците и чисти тънки пердета.

— О, не, трябва ви съседният адрес — посрещна ги една пънк дама с щръкнала на всички страни коса. — Сигурна съм, че са си вкъщи. Глен миеше колата преди малко, а Джейн се върна скоро от пазар.

„Тук ли си, Бела? — запита се Спаркс, докато вдигаше ръка да почука на вратата. — По-спокойно — напомни си веднага той. — Не бива да плашим хората.“

Пред тях се появи Глен Тайлър.

Изглеждаше точно като съседа от другата страна. „Но чудовищата никога не изглеждат чудовищно“, помисли си детективът. Надяваше се да види злото в очите им. Това щеше да направи работата им сто пъти по-лесна, но злото беше хлъзгава субстанция, проблясва в погледа само от време на време и точно затова е толкова ужасно.

Спаркс огледа бързо терена зад Глен за някакви знаци за присъствието на дете. Коридорът и стълбите бяха безупречно чисти, всичко беше на мястото си.

— Нормално до връхната точка на ненормалното — сподели по-късно с Ейлийн той. — Като че ли са се готвили за снимки по телевизията.

Ейлийн се засегна, съзирайки косвена забележка към собствените ѝ домакински умения, и изсумтя недоволено.

— По дяволите, Ейлийн, какво ти става? Никой не говори за теб сега. Става дума за къщата на заподозрения. Мислех, че ще ти е интересно.

Но връщане назад нямаше. Ейлийн се затвори в кухнята и започна шумно да чисти. Още една мълчалива седмица, каза си той и включи телевизора.

— Господин Глен Тайлър? — попита любезно Спаркс.

— Да, заповядайте? — отвърна Тайлър. — Какво мога да направя за вас? Продавате ли нещо?

Детективът приближи с една крачка. Йън Матюз също.

— Господин Тайлър, аз съм детектив инспектор Боб Спаркс от полицейското управление в Хампшър. Може ли да влезем?

— Полиция? За какво става дума? — попита Тайлър.

— Бих искал да поговорим за изчезналото дете, което издирваме. Казва се Бела Елиът — обясни той, опивайки се да скрие емоцията в гласа си.

Цветът изчезна от лицето на Глен и той отстъпи назад, сякаш го бяха ударили в корема.

Съпругата му излезе от кухнята. Бършеше ръцете си в кърпа, когато чу името Бела Елиът. „Симпатична жена“, помисли си Спаркс. Тя ахна и вдигна ръка към лицето си. „Странно как реагират хората“, каза си той. Този жест, да покриеш лицето си с ръце, беше заложен дълбоко в човешката психика. „От срам ли е? Или е нежелание да погледнеш истината в очите?“, запита се детективът, докато чакаше да го поканят вътре.

— Наистина странно — сподели по-късно с Матюз. — Той не погледна към жена си нито веднъж. Дори когато каза, че тя ще потвърди алибито му. Сякаш я нямаше. Горката жена, помислих си, че ще припадне.

Тайлър се съвзе бързо и отговори на въпросите им.

— Върнали сте се в четири, господин Тайлър. Доста бързо сте се прибрали от път. Сигурен ли сте, че беше четири?

Тайлър кимна и сбърчи чело, сякаш опитваше да се съсредоточи и да се сети нещо.

— Да, определено беше четири. Джейн ще потвърди.

Джейн Тайлър не каза нищо. Като че ли не чу въпроса на Спаркс и той трябваше да я попита втори път, за да се обърне към него и да кимне.

— Да — отговори, сякаш беше на автопилот.

Спаркс се обърна отново към Тайлър:

— Вашият микробус съвпада напълно с описанието на превозното средство, забелязано наоколо по времето, когато Бела е изчезнала. Сигурно сте го прочели — вестниците не пропускат нито една подробност. Затова проверяваме всички сини микробуси.

— Никой от нас не е бил в Саутхамптън — отвърна Тайлър.

— Да, но искаме да се уверим, че никой от вас не е правил допълнителна доставка, след като си е свършил работата.

Тайлър опита да се засмее на предположението.

— Не поемам никаква допълнителна работа. Предпочитам да си почина. Вижте, това е някаква ужасна грешка.

Спаркс кимна замислено.

— Сигурен съм, че разбирате колко сериозни са нещата, господин Тайлър. Затова не вярвам да имате нещо против да поогледаме наоколо.

Полицайте плъзнаха мигновено по стайте, викаха Бела, надничаха в шкафове, под леглата и зад диваните. Не откриха нищо.

Но в историята на Тайлър имаше нещо смущаващо. Спаркс реши да го вземе със себе си и да го разпита още веднъж. Дължеше го на малката Бела.

Джейн Тайлър остана да ридае на стълбите, докато полицайте приключиха с огледа.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

10 юни 2010, четвъртък

Оставят ме да си почина известно време, после ме викат за вечеря. Масата е разположена до огромния прозорец на Кейт с гледка към градината. До нея има количка с бяла покривка и ваза с цветя в средата. Чиниите имат онази прекрасна сребърна украса по ръбовете, която толкова харесвам. Кейт и Мик са поръчали предястия, основно и десерт и всичко е сложено на рафта под масата.

— Хайде да се поглезим — казва Кейт.

— Хайде — откликва Мик. — Заслужихме си го.

Кейт изшътква към него, но аз виждам, че са доволни от себе си. Спечелиха шестицата — интервю с вдовицата.

В чинията ми има пиле и аз започвам да ровя месото. Не съм гладна, не ми трябва техните празненства. Те наблягат на виното, след малко поръчват втора бутилка, но аз внимавам да не пия повече от една чаша. Трябва да запазя контрол.

Изведнъж усещам ужасна умора, разплаквам се и казвам, че трябва да остана за малко сама. Кейт и Мик се споглеждат. Явно оттеглянето ми не влиза в плановете им. Но аз ставам, пожелавам им лека нощ и добавям, че ще се видим на сутринта.

Те избутват столове назад и също се изправят. Кейт ме изпраща до стаята ми и изчаква да вляза.

— Не вдигай телефона, ако ти звънят — ми казва. — Ако ми трябваш за нещо, ще почукам на вратата ти.

Аз кимам.

В стаята е ужасно горещо. Отварям широко прозорците, за да излезе нагрятият от радиаторите въздух, и лягам на огромното легло. Подробностите от днешния ден се въртят в главата ми отново и отново. Завива ми се свят и губя представа за време и място, сякаш съм пияна.

Сядам на леглото, за да накарам стаята да спре да се върти, и виждам отражението си в огледалото. Оттам ме поглежда непознатата

жена. Жена, оставила се на чужди хора да я отвлекат. Непознати, които до днес вероятно са чукали бясно по вратата ми и са писали лъжи за мен. Разтърквам очи и жената в огледалото разтърква своите. Защото това съм аз.

Вглеждам се в себе си. Не мога да повярвам, че съм тук, в този хотел. Не мога да повярвам, че се съгласих да дойда. След всичко, което пресата ни причини. След всички предупреждения от страна на Глен.

Искам да го уверя, че не си спомням да съм се съгласявала, но той ще ми каже, че сигурно съм го направила, иначе нямаше да се кача в колата с тях. Само че той вече не е тук и няма да каже нищо. Аз съм сама със себе си.

В същия момент чувам Кейт и Мик да разговарят на балкона в съседната стая.

— Горката — казва Кейт, — сигурно е съсипана. Той почина само преди десет дни. Ще го направим сутринта.

Какво щяха да направят сутринта? Предполагам, че интервюто.

Отново ми се завива свят. Лошо ми е, защото знам какво следва. Утре няма да има масаж и глезотии. Край на бърбуренето за цвета на кучнята и подобни. Тя иска да разбере за Глен. И за Бела.

Отивам в банята и повръщам билетото, което току-що изядох. Сядам на пода и се замислям за първото интервю, което дадох — онова в полицията, когато задържаха Глен.

Дойдоха на Великден. Бяхме планирали на следващия ден да отидем в парка и да погледаме търсенето на яйца. Всяка година ходехме — Великден и Пети ноември^[1] са любимите ми празници. Какви неща си спомням само! Харесвах ми тези мъници, които обикалят, търсят яйца и пишат имената си с искрите на бенгалския огън. Винаги заставах близо до тях и за момент си представях, че са мои.

Но този Великден останах на дивана си, двама полицаи ровеха из вещите ми, а Боб Спаркс ми задаваше въпроси.

— Намиращ ли нещо странно в поведението на Глен? — попита ме той. — Сексуалният ви живот нормален ли е?

Не знаех какво да отговоря. Ужасих се, че непознат мъж ме пита за тези неща. Седеше, гледаше ме и мислеше за моя сексуален живот, а аз не можех да направя нищо, за да го спра.

— Разбира се — отвърнах със запъване. — Защо питате за това? Какво искате да знаете?

Той не отговори на въпросите ми, продължи със своите. Най-много ме разпитва за деня, когато Бела изчезна. Защо съм си била у дома в четири, а не на работа? В колко часа се е появил Глен? Откъде знам, че е било точно четири? Какво друго се е случило през този ден. Питаше, проверяваше отговорите и отново питаше. Надяваше се да допусна грешка, но аз бях непоколебима. Повтарях думите си отново и отново. Не исках да създам неприятности на Глен в работата.

И знаех, че никога не би направил нещо такова. Моят Глен.

— Някога използвали ли сте компютъра, който иззехме от бюрото на съпруга ви, госпожо Тайлър? — попита ме ненадейно детективът.

Бяха го взели вчера, когато претърсвах втория етаж.

— Не — отговорих, но гласът ми излезе като писък. Страхът бе стегнал гърлото ми.

Заведоха ме горе, един от тях седна пред клавиатурата и се опита да го активира. Мониторът светна, но не се появи нищо и той ме попита за паролата. Казах му, че дори не знам за съществуването на парола. Опитаха с моето име, с рождените дати, с „Арсенал“ — любимия отбор на Глен, но накрая го изключиха и го отнесоха със себе си да го предадат на специалистите.

Проследих ги с поглед, докато си тръгваха. Бях сигурна, че ще открият нещо, но не знаех какво. Не исках да си представям и в края на краищата не можех да си представя. Полицайте ми казаха, когато се върнаха с още въпроси.

Според мен тези, които пуснаха името на Глен на журналистите, бяха полицайте, защото само два часа след като съпругът ми се върна у дома — след първото му задържане, — те вече бяха на вратата и чукаха.

С Глен седяхме в кухнята и ядахме препечени филийки. Когато влезе вкъщи, ми се стори толкова уморен и потен, че приближих стола си към неговия, за да мога да го прегърна.

— Беше истински кошмар, Джени. Те не ме слушаха. Нахвърлиха се върху мен с техните въпроси.

Аз се разплаках. Не успях да спра сълзите. Той изглеждаше напълно разбит.

— Не плачи, скъпа. Всичко ще се оправи. — Изтри сълзите ми с палец. — И двамата знаем, че никога не бих посегнал на дете.

Бях сигурна, че е така, но като го изрече, се почувствах толкова щастлива, че го прегърнах отново, въздъхвайки с облекчение.

— Убедена съм, че не би сторил такова нещо. И не те издадох, че се прибра по-късно — отговорих аз. — Казах на полицаите, че си се прибрал към четири.

Той ме погледна внимателно.

— Благодаря ти, скъпа. Всъщност това не е истинска лъжа. Но нали не искаме шефът да знае, че върша и моя си работа през работно време? За такова нещо мога да си изгубя работата. Не ни трябва неприятности, нали?

— Не, разбира се.

Слагам още хляб в тостера и вдишвам познатия аромат.

— За къде беше онази доставка? — питам просто от любопитство.

— Близо до Брайтън — отвърща той.

Оставаме в мълчание за момент, но преди да попитам нещо друго, идва и първото почукване — младеж от местния вестник. Симпатично момче, извинява се няколко пъти.

— Много съжалявам за притеснението, госпожо Тайлър, но дали ще е удобно да поговоря със съпруга ви?

Глен се показва от гостната точно когато питам младежа за името му. Когато казва, че е репортер, Глен завърта пети и се скрива в кухнята. Оставам в коридора, без да знам какво да правя. Страх ме е, че каквото и да кажа, ще се окаже грешно. Накрая Глен вика през вратата:

— Нямам какво да ви кажа. Довиждане. — И я затваря.

Постепенно започнахме да се учим как да се справяме с пресата. Не отваряхме. Седяхме тихо в кухнята и чакахме да чуем стъпките да се отдалечават. Мислехме си, че това е краят. Но не беше. Те чукаха на съседните врати, пресрещаха ни на път за магазина, на улицата, пред будката за вестници. Дебнеха навсякъде и събираха парченца информация.

Съседката Лиза сигурно се е шашнала, когато са отишли при нея. В началото с нея се разбирахме доста добре.

Тя се бе настанила с приятеля си в съседната къща няколко месеца преди нас. Беше мила. Не беше любопитна, но ме слушаше с интерес. Когато се преместиха, тя беше бременна, а ние с Глен правехме опити за бебе, така че имахме много общи теми, градяхме големи планове — как ще отглеждаме бебетата, какъв цвят ще изберем за стаята, какви имена, в кои местни училища ще ги запишем и други. Всичко свързано с децата.

Тя нямаше нищо общо с мен. Имаше къса черна коса с бели остри краища, щръкнали на всички страни, и три обеци на едното ухо. Приличаше на модел от големите плакати във фризьорския салон. Беше красива. Но Глен не я харесваше.

— Не прилича на човек от нашето тесто, Джени. Не може да ѝ се има доверие. Защо все я каниш?

Според мен малко ревнуваше, че имам с кого да си споделям, а той и Анди нямаха никакви допирни точки. Анди работеше на скеле, никога не си беше у дома. Веднъж замина за Италия. Но тръгна с жена, която срещнал по време на пътуванията си, и Лиза остана сама, бореше се за всякакви помощи и се опитваше да измъкне нещо от него за децата.

Лиза беше самотна и нещастна и аз започнах да ходя у тях, за да не безпокоя Глен у дома.

Обичах да ѝ разказвам клюките от салона, а тя се смееше от сърце. Слушаше историите ми с чаша кафе пред себе си. Твърдеше, че така си почива от децата. Тогава имаше две — момче и момиче — Кейн и Дейзи. Аз чаках реда си.

Опитвах се да не я мразя за късмета ѝ, защото я харесвах, но ми беше трудно. Тя усещаше, може би затова често казваше, че аз съм им втората майка. Когато го каза за пръв път, реших, че е глупава шега, но я прегърнах и стиснах очи, за да не заплача. Така или иначе, аз станах част от живота на хлапетата, а те — част от моя.

Глен направи вратичка между задните дворове, за да могат децата да влизат и излизат свободно, а аз купих надуваем басейн. Глен се държеше мило, но не се чувстваше обвързан с тях, както аз. Понякога ги гледаше през прозореца и им махаше с ръка. Не се опитваше да ги спре да не идват у нас и понякога, когато Лиза имаше среща — тя се бе записала в онези уебсайтове за намиране на

идеалния съпруг — те оставаха да спят в свободната стая. Правех рибни крокети, грах и доматиен сос и гледах филми на Дисни с тях.

После, когато си лягаха, оставах и ги гледах как спят. Поглъщах ги с очи. Глен не харесваше това, казваше, че е малко зловещо. Но всеки момент с тях беше специален. Дори и сменянето на памперсите, когато бяха малки. После пораснаха и започнаха да ми викат „Гени“, защото не можеха да обърнат езиците си и да кажат „дж“. Често се хващаха за краката ми и трябваше да влача някого с мен, докато сновях из къщата. Моите „грахчета“. Така ги наричах. А те припадаха от смях.

Когато прекалявахме с игрите, Глен се оттегляше в кабинета си.

— Много сте шумни — недоволстваше той, но на мен ми беше приятно. Беше ми добре с тях.

Дори си помислих да напусна работа и да ги гледам, за да може Лизи да започне на пълен работен ден, но Глен не позволи.

— Имаме нужда от заплатата ти, Джени. И те не са наши деца.

Така или иначе, се наложи да напусна работа, когато го арестуваха. Опитах се да продължа, както досега, казвах на клиентите, че това е ужасна грешка, но щом се доближавах до тях, те замлъкваха. Постоянните клиентки спряха да си ангажират час и се пренасочиха към други салони. Една събота Лесли ме дръпна настрана и ми заяви, че харесва Глен и е сигурна, че вестниците лъжат, но трябва да напусна „за доброто на салона“.

Тогавя плаках много, защото знаех, че това ще продължи дълго и повече нищо няма да бъде същото. Сложих ножицата и четките в престилката си, сгънах я, мушнах я в чантата си и напуснах.

Опитвах се да не си го изкарвам на Глен. Знаех, че вината не е негова. И двамата бяхме жертви на ситуацията, така ми казваше той, докато се опитваше да ми вдъхне кураж.

— Не се тревожи, Джейн. Всичко ще се нареди. Когато това отmine, ще си намерим друга работа. И бездруго си мислех, че е време за промяна.

След „оттеглянето“, както го наричаше той, започнах да прекарвам дните си пред телевизора, търсех думи за кръстословици и участвах в радиопрограмите с включване на слушатели. Започнах да слушам местните станции и скоро станах част от бандата, която непрекъснато се обаждаше — все едни и същи гласове ден след ден, седмица след седмица. Старият мъж, който настоява да изгонят всички

имигранти, жената, която не може да казва „р“, но мечтае всички политици да бъдат в „затвоуа“, младежът, който обвинява жените за ескалацията на сексуалните престъпления. Всички са гневни и с практиката гласовете им стават все по високи и пронизителни. Няма значение за какво се говори, те винаги са силно възмутени. Постепенно се прирастих към гласовете им.

Един ден дискутираха темата дали педофилът може да се излекува и аз вдигнах телефона. Представих се като Джой и изразих мнението си, че педофилите трябва да се осъждат на смърт. Мина добре, защото много хора се съгласиха с мен. И така станах една от тях. Сменях името си всяка седмица: Ан, Кери, Сю, Джой, Джени, Лиз. Беше невероятно да си някой друг, макар и само за деветдесет секунди, да те слушат, без да знаят за кого си омъжена, без да съдят.

Открих, че мога да имам много и различни мнения. Можех да съм госпожа Гняв или „либерал с кървящо сърце“, както казваше Глен. Можех да бъда каквато поискам.

Лиза, естествено, изчезна от живота ми. В началото продължи да ми звъни и да ме кани. Искаше да чуе всичко от извора и беше много любезна с мен. Каза, че не вярва на нито дума от писаното във вестниците. Но децата престанаха да идват у нас. Винаги си намираще извинение: Кейн бил настинал, Дейзи трябвало да се упражнява за изпита по балет; сестрата на Лиза щяла да идва на гости. После закова вратата между дворовете. Само един пирон, високо горе.

— Тревожа се, че може да влязат крадци — обясни ми, когато я попитах. — Нали разбираш, Джени?

И аз се опитах да я разбера.

Мисля, че в началото Лиза не каза нищо на репортерите. Другите съседни изобщо не ни познаваха, но това не ги спря.

Тази работа се оказа доста привлекателна за тях и още на другия ден имената ни се появиха във вестниците.

„Има ли пробив по случая с Бела Елиът?“, гласеше едно от заглавията. В друг вестник беше поместена неясна снимка на Глен на футболното игрище, докато играеше на първенството на местния ресторант, а под нея бяха написани куп лъжи.

Двамата седнахме и разгледахме заедно началните страници. Глен се хвана за главата. Взех ръката му и я погалих, за да го успокоя.

Повечето от написаното беше грешно. Годиците му, професията, дори и името му бяха сбъркали. Глен ми се усмихна вяло.

— Това е добре, Джени. Хората може и да не ме разпознаят.

Но не стана така. Обади се майка му.

— Каква е тази врява, Джейн? — попита тя.

Глен не пожела да говори с нея. Отиде в банята. Горката Мери, давеше се в сълзи.

— Виж, нищо от това не е вярно. Едно голямо недоразумение — опитах се да я успокоя. — Глен няма нищо общо. Някой видял син микробус като неговия в деня, когато са отвлели Бела. Това е всичко. Чисто съвпадение. Полицията си върши работата. Длъжни са да проверят всяка следа.

— Тогава защо е във вестниците? — попита тя и аз не знаех как да ѝ отговоря.

— Нямам представа, Мери. Пресата полудява за всичко, свързано с Бела. Душат като кучета за всяка дума, за всяка следа. Знаеш ги какви са.

Не, тя не знаеше, аз също. Тогава още не.

— Не се притеснявай, Мери. Ние знаем истината. След седмица всичко ще отшуми. Грижи се за себе си. Поздрави на Джордж.

Затворих телефона и останах в коридора. Бях като в мъгла. Когато Глен излезе от банята, все още стоях там. Косата му беше мокра и аз усетих влагата по кожата си, когато ме целуна.

— Как е мама? — попита ме той. — Разстроена, предполагам. Какво ѝ каза?

Предадох му целия разговор, докато се занимавах със закуската. От вчера, когато се прибра от полицията, почти не беше ял. Сега също не искаше нищо, освен препечена филийка.

— С бекон и яйца? — попитах го аз.

— Прекрасно — каза той, когато седнахме на масата и аз се опитах да заговоря за нормални неща, но гласът ми звучеше фалшиво.

Глен спря брътвежа ми с целувка и добави:

— Предстоят ни тежки дни, Джени. Хората ще говорят ужасни неща за нас, а вероятно и директно на нас. Трябва да се подготвим. Това е грешка, но не бива да ѝ позволяваме да разбие живота ни. Трябва да сме силни, докато истината излезе наяве. Ще можеш ли да го направиш?

— Разбира се, че ще мога — отговорих на целувката му аз. —
Двамата ще стоим един зад друг. Обичам те, Глен.

Той ми се усмихна и ме притисна силно до себе си, за да не видя
вълнението му.

— Сега ми кажи, има ли още бекон?

[1] Празненствата се наричат „Нощта на Гай Фокс“. Гай Фокс е английски войник, член на група католически заговорници, които правят неуспешен опит да осъществят така наречения Барутен заговор през 1605 г. — да взривят Камарата на лордовете и да убият английския крал Джеймс I. Гай Фокс е арестуван на 5 ноември и заговорът е осуетен. От 1605 г. до ден-днешен в някои части на Англия се празнува 5 ноември с палене на огньовете и фойерверки. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

7 април 2007, събота

Първият разпит на Глен Тайлър трябваше да изчака, докато се приберат в Саутхамптън и заемат местата си в тясната като кутийка стая с боядисана в болнично зелено врата. Спаркс надникна през прозореца отвън. Тайлър седеше като ученик, с ръце на коленете. Кракът му потропваше в някаква беззвучна мелодия.

Мислите хвъркнаха из главата на детектива. Току-що бе говорил с председателя на операция „Голд“ и бе научил, че екипът е засякъл сериозен интерес към определени сайтове от страна на Глен Тайлър. Очертаваше се интересен разпит.

Спаркс отвори вратата и зае място на малката издигната платформа. За него беше важно да наблюдава езика на тялото на заподозрения. Учебникът по психология беше до леглото му, четеше го в момента. Там пишеше, че един от начините разпитващият да доминира над заподозрения е, като стърчи с няколко сантиметра над него. Спаркс остана там малко по-дълго от обикновено, ровейки из документите в папката, но в крайна сметка седна на стола. Тайлър не го изчака да се намести, започна веднага:

— Още веднъж ви казвам, че това е грешка. По пътищата има стотици сини микробуси — стовари юмруци той по изцапаната с петна от кафе маса.

Спаркс пое въздух бавно и дълбоко. Не бързаше да се включи.

— Добре, господин Тайлър. Нека проследим още веднъж маршрута ви на втори октомври. Искам да уточним времето.

Тайлър извъртя очи.

— Няма какво повече да ви кажа. Стигнах до адреса, оставих поръчката и се прибрах. Точка по въпроса.

— Така. Според пътния лист сте напуснали депото в дванайсет и половина.

Тайлър сви рамене.

— Къде обядвахте в онзи ден? — попита Спаркс.

— Да обядвам ли? — повтори Тайлър и се изсмя.

— Да. Спряхте ли някъде за обяд?

— Предполагам, че съм изял един шоколад, „Марс“ или нещо подобно. По принцип не ям на обяд. Мразя сандвичите по супермаркетите. Предпочитам да изчакам и да се нахраня вкъщи.

— Откъде купихте този „Марс“?

— Не помня. Вероятно от някое малко магазинче.

— На път за адреса или обратно?

— Не помня.

— Зареждахте ли някъде?

— Не си спомням. Беше преди месец.

— Трябва ли да записвате километража си в началото и в края на маршрута? — попита Спаркс, знаейки отлично отговора.

Тайлър примигна.

— Да.

— Значи, ако аз измина това разстояние, километражът ми ще покаже същото като вашия — погледна го в очите Спаркс.

Тайлър примигна отново.

— Да, но преди Уинчестър имаше голям трафик и аз се опитах да намеря заобиколен път. Обърках се и докато се върна обратно на Ринг Роуд, изминах разстояние почти два пъти по-дълго от нормалното — отвърна той.

— Разбирам — каза Спаркс и разтегна паузата, записвайки подробно отговора в бележника си. — На връщане имаше ли объркване?

— Не, но имаше задръстване.

— Отнело ви е доста време да се приберете у дома, нали?

Отново свиване на рамене.

— Не съвсем.

— Защо шефът не ви е видял да прибирате микробуса, щом сте се върнали толкова бързо?

— Минах първо през къщи. Вече ви казах. Свърших работа и се отбих у дома — отговори Тайлър.

— Защо? Казаха ни, че обикновено отивате директно в депото.

— Искях да видя Джейн.

— Да, жена ви. Доста романтична личност сте, господин Тайлър. Искали сте да я изненадате?

— Не, исках да я предупредя, че ще вечеряме навън.

Вечеря. Семейство Тайлър вечеряха, не просто ядяха.

„Банката е белязала стила на живот на Глен“, помисли си Спаркс.

— Не можехте ли да ѝ се обадите?

— Батерията ми падна, а и бездруго минавах покрай нас. Освен това умирах за чаша чай.

Три извинения. „Човекът е прекарал доста време, докато скалъпи историята си“, рече си Спаркс. Трябваше да провери обажданията от мобилния веднага, след като приключи тук.

— Мислех, че шофьорите са длъжни да поддържат постоянна връзка с фирмата. Аз например имам връзка с диспечера и в колата.

— Аз също, но оставих апарата в колата си, когато се качих в микробуса.

— Кога изключи телефонът ви?

— Забелязах го чак когато стъпих на А двацет и пет и реших да звънна на Джейн. Може да е било преди пет минути, а може и половин час по рано.

— Имате ли деца? — попита Спаркс.

Тайлър явно не бе очаквал този въпрос и стисна устни, за да събере мислите си.

— Не, защо? — измърмори той. — Какво общо има това със случая?

— Обичате ли деца, господин Тайлър? — настоя детективът.

— Разбира се. Кой не обича деца? Просто не можем да имаме свои — скръсти ръце пред себе си той.

— Разбирам. Но има хора, които обичат децата по различен начин. Разбирате ли какво имам предвид, господин Тайлър?

Тайлър стегна пръсти около ръцете си и затвори очи. Беше само за миг, но достатъчно да окуражи Спаркс.

— Обичат ги в сексуален смисъл.

— Те са животни, не хора! — избухна Тайлър.

— Значи, вие не обичате децата по този начин?

— Не говорете такива гадости. Разбира се, че не. За какъв ме вземате?

— Точно това се опитваме да разберем, господин Тайлър — наведе се над него Спаркс. — Кога започнахте да си изкарвате заплатата с шофиране? Впрочем доста странна промяна в кариерата ви. Имали сте добра работа в банка, нали?

Тайлър свъси вежди.

— Обичам промените. Не се разбирах с шефа си и исках да започна собствен бизнес с доставки на стоки. Но... трябваше да набера опит на всяко ниво, затова се качих на микробуса...

— Какво ще ми кажете за онова с компютъра ви в банката? — прекъсна го Спаркс. — Не бяхте ли уволнен заради неправомерно използване на служебен компютър?

— Накиснаха ме — отвърна на мига Тайлър. „Репетирал го е“, отбеляза си Спаркс. — Шефът искаше да ме махне. Мисля, че се страхуваше от мен, защото бях по-млад и по-образован от него. Всеки би могъл да използва онзи компютър. Охраната в сградата е смехотворна. Но аз напуснах по моя инициатива.

Ръцете му бяха толкова здраво скръстени пред гърдите, че му пречеха да диша.

— Добре — каза Спаркс и се облегна назад, за да даде пространство и време Тайлър да доукраси лъжата си.

— И в каква „неправомерна употреба“ ви обвиниха? — попита с равен глас той.

— За порно. Някой беше гледал порно на служебния компютър в работно време. Какъв идиот! — възмути се Тайлър. В онзи момент беше самото благоприличие. — Нима не бих постъпил толкова глупаво.

— Вие къде гледате порно? — попита Спаркс и Тайлър замръзна на стола си.

— Искам адвокат — заяви той и краката му затанцуваха под масата.

— Ще го получите, господин Тайлър. Между другото, в момента колегите проверяват домашния ви компютър. Какво според вас ще открият там? Искате ли да ни кажете нещо по този въпрос?

Но Тайлър се затвори в себе си. Замлъкна, загледа се в ръцете си и поклати глава, когато му предложиха вода.

След трийсет минути детективите се върнаха в стаята си и препрочетоха отговорите на Тайлър, душейки за фалшиви нотки.

— Ние ще се свържем с банката за вашия случай, господин Тайлър, затова ви предлагам да ни разкажете точно какво е станало — предложи му Спаркс, когато отново влязоха в стаята за разпити.

Заподозреният повтори историята си. Адвокатът седеше мълчаливо до него. Тайлър говореше уверено. Според версията му всички освен него грешаха. Оставаше въпросът с алибито. Криминалистите го атакуваха от всички страни, но то се оказа непробиваемо.

След два изпълнени с напрежение часа пъхнаха Глен в килия, докато полицаите проверят истинността на историята му. Когато разбра, че няма да си отиде вкъщи, Тайлър се обърка. Лицето му стана някак по-младо и невинно и той погледна като изгубено дете, когато сержантът му нареди да извади всичко от джобовете на панталона си и да свали колана.

— Ще се обадите ли на съпругата ми? — попита той адвоката си с някак пречупен глас.

Когато го вкараха в празната килия, той се свлече на една отдавна изгубила цвета си пейка до стената и затвори очи.

Дежурният полицаи погледна през прозорчето на вратата.

— Изглежда спокоен — каза на колегата си той. — Но ще го държим под око. Кротките ме изнервят най-много.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

10 юни 2010, четвъртък

Обичах неделните обеда. Винаги правех печено пиле и украсявах масата. Беше като семейна среща, събирахме моите и неговите родители и обядвахме. Наредени около масата в кухнята, те слушаха дисковете на Дезърт Айлънд и дочитаха неделните вестници, докато слагах картофите да се пекат и наливах чай.

Ние обичахме къщата си. Боядисахме гостната в цвят магнолия — Глен каза, че имала „класа“ — и взехме на кредит зелена гарнитура в три части. Излезе ни цяло състояние, но Глен настояваше да я има. Кухнята стана по-бавно, защото ни отне повече време да спестим пари за нея, но успяхме и взехме онази с белите вратички на шкафовете. Обикаляхме магазините цяла вечност, хванати за ръка като останалите двойки. Аз харесвах чамови шкафове, но Глен искаше нещо „почистено“. Затова се спряхме на бялото. Честно казано, когато я сглобихме, ми напомни леко за операционна зала, но сложихме червени дръжки, красиви буркани за продукти и други неща и те съживиха атмосферата. Аз си обичах кухнята — „твоята част“, както казваше Глен. Мъжът ми не готвеше. „Само ще изцапам“, смееше се той. Готвенето беше в моя ресор.

Глен подреждаше масата в неделите, спореше с баща ми, за да го накара да махне лактите си от масата, и се присмиваше на майка си, че вярва на хороскопите във вестника.

— Среци с високи непознати тази седмица, мамо?

Баща му не говореше много, но не пропускаше обяд. Футболът беше единствената допирна точка между него и сина му. Но и по тази тема бяха на различно мнение. Глен обичаше да гледа мачовете по телевизията. Баща му ходеше на стадиона. Глен мразеше тъпканицата по скамейките, миризмата на пот и ругатните.

— Аз си падам малко пурист, Джени. Обичам футбола, но не и социалния живот.

Баща му казваше, че не е истински фен.

Джордж изобщо не се разбираше с Глен. Според нас се плашеше от доброто му образование. Глен бил много добър ученик. Винаги бил в челната петица на класа и работел здраво, защото не искал да стане прост „бакшиш“ като баща си. Смешното е, че в края на краищата започна същата професия. Веднъж го казах на Глен ей така, да се посмеем, но той заяви, че между „бакшиш“ и шофьор на микробус имало разлика колкото от небето до земята.

Колкото до мен, не съм сигурна каква съм искала да бъда. Искан да съм хубаво момиче, от онези, на които не им се налага да опитват нещо повече. Аз също не опитах и според Глен бях хубава, така че желанията ми се сбъднаха. Понякога си слагах грим заради него, но никога много. Той не обичаше това. „Като фльорците, Джени.“

През онези семейни недели Мери носеше сладкиш с ябълки, а мама — голям букет цветя. Тя не беше по готвенето. Предпочиташе консервирани зеленчуци вместо пресни. Колкото и да е странно, татко казваше, че е така, защото е израснала по този начин, и постепенно той също свикна с това.

Когато готвехме в училище, винаги носех вкъщи от ястията. Не бяха лоши, но ако бяхме готвили нещо „чуждестранно“, като лазаня или чили кон карне, мама оставяше по-голямата част от него в чинията си.

Печеното пиле устройваше всички и заради мама грахът винаги беше от консерва.

Помня колко много се смеехме на тези обеда. За нищо конкретно. Разказвахме разни смешни неща от салона или от банката, клюкарствахме за съседите и онези от Източния край. Докато задушавих морковите и зелето, цялата кухня ставаше в пара и Глен триеше прозореца с пръсти. Понякога рисуваше сърца и Мери ми се усмихваше заговорнически. Тя мечтаеше за внуци и докато миехме съдовете, все намираще начин да ме попита имаме ли новини. В началото й отвърщах, че още е рано за деца. Та ние току-що се бяхме оженили. По-късно взех да се преструвам, че не я чувам, започвах да пълня миялнята и тя млъкваше. Изглежда, се досещаше, че проблемът е у Глен. По онова време двете бяхме по-близки, отколкото с мама, и тя знаеше, че ще й кажа, ако нещо не е наред с мен. Не й казах нищо, защото Глен се сърдеше. „Това си е само наша работа, Джени“.

Постепенно започнахме да разреждаме тези обеди, защото Глен и баща му не можеха да търпят да са в една стая. Сядаха в двата края на масата и след поздравите се опитваха да не навлизат в разговори. Глен вече не триеше с пръсти парата по стъклата, а отваряше задната врата, за да се проветри. Гостите си тръгваха все по-рано и всички започнахме да си намираме извинения.

— Този уикенд имаме много работа, Мери. Нали нямаш нищо против да го оставим за следващата неделя?

Или за следващия месец... И така, докато съкратихме семейните обеди само до рождените дни и Коледа.

Ако имахме деца, те щяха да станат баби и дядовци. Щеше да е различно. Но напрежението да се представим добре пред тях започна да ни идва в повече. Защото нямаше какво да ги разсее. Бяхме само аз и той. А вглеждането в личния ни живот напругаше Глен.

— Искат да се месят във всичко — ми каза той след един обяд, когато мама и Мери започнаха да мислят къде ще е най-добре да сложа новата печка.

— Опитват се да помогнат, скъпи — усмихнах се аз, но видях как над главата му започнаха да се събират тъмни облаци. Той се затвори в себе си и до края на деня почти не ми проговори.

Никой не може да се сърди, както го правеше моят Глен. И то за най-дребни неща. Продавачът на вестници казал, че „Арсенал“ паднали или дете в автобуса му се изплезило — тези неща можеха да го разсърдят за дни. Опитвах се да го обърна на шега, но той парираше опитите ми. Спирах и го оставях да го преодолее сам.

Все по-често се питах дали не търси нарочно повод да се цупи. Хората от банката, с които той обичаше да работи, вече го дразнеха. Щом се върнеше вкъщи, започваше да се оплаква от тях. Знаех, че нещо го мъчи, може би се бе скарал с някого, и се опитвах да го разсея. В началото, когато бяхме по-млади, успявах, но после нещата се промениха.

Една от клиентките в салона каза, че всеки брак „уляга след дълбока и продължителна експлозия“. Но това, нашето, улягане ли беше?

По това време той започна да се оттегля в стаята с компютъра. Да се крие от мен. Избирайки своите глупости.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

7 април 2007, събота

По време на разпита микробусът на Тайлър бе откаран до Саутхамптън, беше разглобен и огледан милиметър по милиметър от криминалистите, заедно с издетите от дома му униформа и обувки. Бяха взети за изследване отпечатъци, слюнка, проба изпод ноктите му, гениталиите и косата.

А „ай-ти“ специалистите разровиха всички тъмни кътчета на компютъра му.

Всички бяха на бойна нога. Спаркс реши да опита късмета си със съпругата. На следващата сутрин в осем часа, веднага след кралската си закуска, той почука на вратата ѝ.

Джейн Тайлър отвори с наполовина облечено палто.

— Божичко! — възкликна тя, когато го видя. — Да не се е случило нещо с Глен? Адвокатът ми каза, че всичко ще се изясни и днес ще се прибере у дома.

— Не съвсем — отвърна Спаркс. — Налага се да поговорим, госпожо Тайлър. И мисля, че е по-добре да го направим тук, отколкото в управлението.

Очите на Джейн се разшириха, когато чу за управлението. Тя отстъпи назад и пусна Спаркс да влезе, преди съседите да го видят, като едновременно с това свали палтото.

— По-добре да влезем — каза тя и го поведе към гостната. Спря пред дивана и се засуети. Изглеждаше недоспала, косата ѝ висеше безжизнено и гласът ѝ бе дрезгав, когато го покани да седне. — Вече отговорих на всички въпроси онзи ден. Станало е голямо объркване.

Беше толкова възбудена, че седна, после стана и пак седна, изгубена в собствената си къща.

— Вижте, тръгнала съм към мама и татко. В неделя винаги правя косата на мама. Не мога да не отида — обърна се към него тя. — Не съм им казала нищо за Глен...

— Защо не им се обадите и да кажете, че не сте добре — предложи Спаркс. — Налага се да изясним някои неща.

Джейн затвори очи и помръкна, сякаш щеше да се разплаче всеки момент. После стана внезапно и отиде до телефона да излъже.

— Просто главоболие, татко, но ми се ще да си остана в леглото тази сутрин. Кажи на мама, че ще ѝ звънна по-късно.

— Така — кимна Спаркс. — Сега ви моля да ми разкажете за вас и Глен.

— Какво имате предвид?

— От колко време сте женени? Местни ли сте и двамата?

Джейн разказа на Спаркс за срещата на автобусната спирка и продължи чак до вълшебната им сватба и щастливия семеен живот.

— Той е работел в банка, нали така? — попита детективът. — Работата му е била хубава, с възможност за кариера...

— Да, така беше — отвърна Джейн. — И се гордееше с работата си. Но реши да започне свой бизнес. Глен има много идеи, крои планове... Той мисли мащабно. А и не се разбираше с началника си. Мисля, че онзи завиждаше на Глен.

Спаркс направи кратка пауза, после попита:

— А какво ще ми кажете за историята с компютъра.

Джейн се взря в него. Очите ѝ отново се разшириха.

— Какво искате да кажете? Каква история с компютър?

„По дяволите, тя не знае за порното — помисли си Спаркс. — Ами да ѝ кажем.“

— Намерили са неприлични снимки на служебния му компютър, госпожо Тайлър.

Думата „неприлични“ увисна във въздуха и Джейн се изчерви.

— На работния му компютър — продължи Спаркс. — И на компютъра, който взехме онзи ден отгук. Порнографски снимки с деца.

Тя протегна ръце, за да го накара да замълчи.

— Не знам нищо за порнографски снимки и компютри — каза тя. Червеният цвят се насити до лилаво и плъзна по шията ѝ. — Сигурна съм, че Глен също не знае. Той не е такъв човек.

— Какъв човек е Глен, госпожо Тайлър?

— Боже, що за въпрос е това? Нормален, предполагам. Да, нормален. Работлив, добър съпруг...

— В какъв смисъл е добър съпруг? — наведе се към нея Спаркс.
— Можете ли да кажете, че сте щастлива двойка?

— Да, разбира се. Почти никога не се караме.

— Имате ли финансови проблеми? Или проблеми от интимно естество?

Нямаше представа защо се посвени да каже „сексуално естество“, но притеснението на жената от зададените въпроси беше осезаемо. Матюз трябваше да дойде всеки момент и той се замоли да не се забави.

Сержантът не разочарова шефа си.

— Какво имате предвид като казвате „интимно естество“?

— Имаме предвид „в спалнята“, госпожо Тайлър — изясни въпроса Матюз без никакво притеснение.

Тя го погледна така, сякаш я бе заплюл.

— Не, никакъв проблем — измънка и се разплака.

Матюз ѝ подаде кутия със салфетки от малката масичка до него.

— Заповядайте, госпожо — каза той. — Позволете да ви донеса чаша вода.

— Не искам да ви разстройвам, госпожо, но трябва да ви задам тези въпроси. Разследвам сериозно престъпление. Разбирате ли? — изясни Спаркс.

Тя поклати глава. Не разбираше.

— Имате ли деца? — зададе следващия си въпрос бомба той.

— Не — отвърна тя.

— Ваше решение ли е да нямате деца?

— Не. И двамата искахме, но не успяхме.

Спаркс изчака да чуе някакво обяснение.

— Глен има проблем. Лекарят каза... — гласът ѝ изневери. — И двамата обичаме деца. Затова съм сигурна, че Глен няма нищо общо с изчезването на Бела.

Името на детето вече беше хвърлено в пространството и Спаркс зададе въпроса, за който всъщност бе дошъл.

— Къде беше Глен в четири часа в деня, когато Бела изчезна, госпожо Тайлър?

— Беше тук, инспекторе — отвърна незабавно Джени. — Беше с мен. Искаше да ме види.

— Защо искаше да ви види?

— Просто да ми каже „здрости“. Нищо специално. Пи една чаша чай и отиде до депото да си вземе колата.

— Колко време остана вкъщи?

— Около... четирийсет и пет минути — запъна се леко тя.

„Изчислява наум“, каза си Спаркс.

— Често ли се отбива вкъщи, преди да е върнал микробуса?

— Ами... понякога.

— Кога за последно се върна така?

— Не съм сигурна... не мога да си спомня. — Тя си пое няколко дълбоки глътки въздух.

„Не става за покерджийка — щеше да каже по-късно Матюз. — Всичко й личи.“

— Откъде разбрахте, че е четири часът, когато той си дойде? — попита Спаркс.

— Следобедът ми беше свободен, защото работих в неделя сутринта и чух новините в четири по радиото.

— Защо да не са били новините в пет? Има новини на всеки кръгъл час. Как разбрахте, че са тези в четири?

— Спомням си, че казаха. Нали знаете: „Часът е четири, вие слушате новините на Би Би Си“.

Спаркс я попита как е реагирал Глен на новината за изчезването на Бела и Джейн му каза, че когато са гледали по телевизията, той е бил толкова шокиран и разстроен, колкото и тя самата.

— Какво точно каза?

— „Горкото момиче. Дано да я открият“ — отвърна тя и остави внимателно чашата с водата на масата пред себе си.

— Ще я намерите, нали? — попита Джейн, докато Матюз й помагаше да облече палтото си и отвори външната врата.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

17 април 2007, събота

През уикенда след излизането на Глен от предварителния арест дойдоха родителите му. Не се бяхме виждали скоро и когато застанаха на входната врата, репортерите ги обградиха, опитаха се да разговарят с тях и да ги снимат. Джордж побесня, започна да ги ругае, а Мери се разплака. Прегърнах я и я поведох към кухнята.

Джордж и Глен отидоха в гостната, а ние двете седнахме на масата в кухнята.

— Какво става, Джен? — попита тя, все още плачейки. — Как може някой да си помисли, че моят Глен е направил такова нещо? Той беше най-прекрасното дете на света. Толкова мил, толкова умен!

Опитах се да я успокоя и да обясня нещата, но тя продължи да повтаря „не и моят Глен, не и моят Глен“. Отказах се и приготвих по чаша чай, за да има какво да правя и да оставя подноса между двамата мъже, за да не се избият.

При тях, в гостната, атмосферата беше смъртоносна. Джордж стоеше пред камината и се взираше в Глен. Лицето му пламтеше. Глен седеше във фотьойла и гледаше ръцете си.

— Как си, Джордж? — попитах, докато му подавах чая.

— Щях да бъда сто пъти по-добре, ако този идиот не се бе забъркал с полицията. Благодаря ти, Джейн. От пресата не спират да чукат на вратата ни и да ни звънят. Трябваше да изключим телефона, за да си починем малко. У сестра ти е същото, Глен. Това е някакъв кошмар.

Глен не отговори. Вероятно всичко беше казано, преди да вляза при тях. Но аз не можех да мълча.

— За Глен също е кошмар. За всички нас. Той не е направил нищо. Станало е някакво объркване.

Мери и Джордж си тръгнаха скоро и баща му не стъпи у нас до погребението.

— Прав им път — измърмори Глен след тях, но аз не бях сигурна, че е искрен. Все пак те му бяха родители. Той не успя да се сдобри с баща си. Колко тъжно. Джордж сигурно съжалява сега.

После дойдоха мама и татко. Казах на татко по телефона да минат през двора на Лиза, за да не ги тормозят репортерите, и да влязат през междинната врата.

Мама е прекрасна жена, но винаги ѝ е било трудно да се справя с нещата. И то със съвсем обикновени неща — да хване правилния автобус, за да отиде на лекар, или да се запознае с нови хора. Виж, татко е добър в тези работи. И не ѝ се сърди за „леките пристъпи на паника“, както ги наричат те. Просто сяда до нея, започва да гали ръката ѝ и да ѝ говори кротко, докато тя се отпусне. Двамата наистина се обичат и винаги е било така. Обичат и мен, но мама има нужда от цялото внимание на татко.

— Ти си имаш Глен — обича да повтаря тя.

Когато дойдоха, мама седна — бледа и изгубила дъх, а татко се настани до нея и хвана ръката ѝ.

— Майка ти има нужда от малко спокойствие, Джен — ме прекъсна той, когато за пръв път се опитах да кажа, че тя има нужда от лекар. — И аз реших да я успокоя.

— Всичко ще се оправи, мамо. Истината ще излезе наяве, ще видиш. Станала е грешка. Глен им каза къде е бил и какво е правил, те ще проверят и нещата ще се оправят.

Тя се взря продължително в мен, сякаш ме изпитваше.

— Сигурна ли си, Джен?

Джен беше сигурна.

Те не дойдоха повече. Аз ходех у тях да се виждаме.

— Майка ти не може да понесе идването у вас — ми каза татко по телефона.

Аз ѝ правя косата всяка седмица. Преди обичаше да ходи на фризьор веднъж месечно, но след ареста на Глен го правеше все по-рядко. Опитвах се да не го виня за това, но ми беше трудно. В някои дни се улавях как си мисля, че и аз не го харесвам вече.

Като онзи ден, когато ми каза, че е видял албума с изрезките. Стана два дни след като го бяха пуснали. Тогава вече е знаел, бяха му казали в полицията, но изчакваше подходящ момент. Усещах, че ще се случи нещо. Познавах го.

И когато ме хвана да гледам снимката на едно бебе в списанието, избухна.

Любовта ми към бебета била маниакална — така ми каза, треперейки от гняв. Всичко станало, защото те намерили албумите ми в дъното на шкафа, където ги държах, зад тубата за вода. Бяха само снимки. Какво лошо има в тях?

Той се развика. Не викаше често. Обикновено се затваряше и спираше да ми говори. Глен не обичаше да показва емоциите си. Когато сядахме да гледаме филм заедно, аз си изплаквах очите, а той просто си седеше. В началото мислех, че е така, защото е много силен, че истинските мъже правят така, но сега не съм сигурна. Може би просто не чувства нещата като другите хора.

Но в онзи ден той се развика. Имах три албума, всичките пълни със снимки на бебета. Изрязвах ги от списанията в работата, от вестници и поздравителни картички. Бях написала на корицата „Моите бебета“, защото си беше така. Толкова много бебета! Имах си свои любимци. Например Беки с ританките и панделката в същия цвят, и Тео — пухкаво момченце с усмивка, която ме караше да замирам от удоволствие.

Моите бебета!

Знаех, че Глен ще го приеме като обвинение, че е неплоден, за това ги криех, но не можех да спра.

— Ти си болна — крещеше той.

Накара ме да се засрамя. Може би наистина бях болна.

Глен никога не говореше за „нашия проблем“, както го наричаше той. В началото тръгнах сама по доктори, исках да разбера защо не мога да забременея.

— Много сте млада, госпожо — ми каза доктор Уилямс. — Успокойте се и се опитайте да не мислите за това. Ето ви най-доброто лекарство.

И аз се опитах. Но след една година убедих Глен да дойде с мен. Казах му, че нещо не е наред с тръбите ми, и той се съгласи да дойде за подкрепа. Доктор Уилямс ни изслуша с кимане и усмивка.

— Искате ли да направим изследвания? — попита накрая и така започнаха нашите разходки до болницата.

Първо направиха моите изследвания. Бях готова на всичко, за да забременея, и изтърпях безропотно всички спекулуми, прегледи,

ултразвуци и какво ли още не.

— Тръбите са чисти като стъкло — заключи гинекологът в края на мъките. — Вие сте напълно здрава.

Следващият беше Глен. Стори ми се, че не искаше да участва, но аз бях толкова отчаяна, че нямаше как да откаже. Сподели, че било ужасно. Накарали го да се почувства като парче месо. Проби, пластмасови чаши, стари разкъсани порнописания. Опитах се да го ободря с думите, че съм изключително благодарна, но не помогна. После зачакахме.

Оказа се, че броят на сперматозоидите на Глен клони към нула. Това сложи край на изследванията. Горкият Глен! В началото беше съсипан. Смяташе, че се е провалил, че е по-малко мъж, и беше толкова разстроен, че не виждаше какво означава това за мен. Означаваше, че няма да има бебета. Никой никога нямаше да ме нарече „мамо“, нито „бабо“. През първите дни той се опитваше да ме успокоява, когато плачех, но бързо се отегчи и след известно време втвърди тона. Каза, че е за мое собствено добро и трябва да се примиря.

Престана с извиненията и започна да повтаря:

— Нали се имаме един друг, Джени. Всъщност сме големи късметлии, нали?

Опитах да се почувствам късметлийка, но не успях.

Винаги съм вярвала в късмета. Харесва ми мисълта, че хората могат да променят целия си живот за един миг. Вижте „Кой иска да стане милионер“. И тотото. В един момент си обикновена жена на улицата. В следващия — милионерка. Аз си купувам талон всяка седмица и на сутринта над мивките в салона си фантазирам, че печеля. Знам точно какво бих направила. Ще купя голяма къща до морето, някъде, където има много слънце, може и в чужбина, и ще осиновя няколко сирачета. Глен не фигурира в плановете ми. Знам, че няма да одобри, и не искам стиснатите му устни да развалят мечтата ми. Глен беше част само от моята реалност.

Истината беше, че двамата не си бяхме достатъчни, но мисълта, че имам нужда и от някой друг, го нараняваше. Предполагам, че по тази причина не се съгласи да осиновим дете. „Не искам някой да си пъха носа в живота ни, Джени. Това си е само наша работа“. И беше категорично против да потърсим сурогатна майка. С Лиза бяхме

обсъждали темата. Една сутрин бяхме седнали на бутилка вино и тя ми предложи да ми роди едно. Изглеждаше искрена в желанието си и аз се заех да намеря подходящ момент и да убедя Глен.

— Отвратителна идея, ако ме питаш — каза той.

И темата приключи.

С времето се научих да не плача пред него, но всеки път, когато приятелка или близка се похвалеше, че е бременна, сърцето ми се късаше. Сънищата ми бяха пълни с бебета, изгубени бебета, които търсех безкрай и понякога, когато отворех очи, все още усещах главичката им на рамото си.

Започнах да се страхувам от сънищата си, отслабнах доста. Пак отидох на лекар и той ми даде някакви хапчета, за да се успокоя. Не казах на Глен. Не исках да се чувства виновен.

Тогавя започнах да събирам колекцията си. Тайно късах снимките от списанията и вестниците и ги пъхах в чантата си. Когато станаха много, започнах да ги лепя в тетрадки.

Изчаквах да остана сама, вадех ги, сядах на пода, галех всяка снимка и се обръщах към бебетата по име. Можех да карам така с часове, преструвайки се, че са мои.

От полицията казаха, че Глен е правел същото на своя компютър.

Онзи ден, когато се развика, ми заяви, че го карам да търси порно в компютъра. Пълен абсурд, но той беше много ядосан и не разбра как му се изплъзна от устата.

Упрекна ме, че му отнемам желанието със своята мания за деца. И трябвало да търси удовлетворение другаде.

— Просто гледам порно — побърза да добави, когато разбра, че е отишъл твърде далеч. — Всички момчета обичат да гледат порно, нали, Джени? Не пречи на никого. Просто малко забавление.

Не знаех какво да отвърна. Не знаех също, че всички момчета обичат да гледат порно. Тази тема не се дискутираше в салона.

Разплаках се. Той ми каза, че вината не била негова. Завлекли го в тези сайтове, докато бил онлайн. Не трябвало да показват такива неща в мрежата. Чисто и просто капан за свестни мъже. И с времето се пристрастил. „Това е медицински проблем, Джени. Пристрастяването.“ Не можел да се въздържа, но никога не гледал детско порно. Тези кадри просто си пробили път в компютъра му. Като вируси.

Не исках да го слушам повече. Беше ми прекалено трудно да отделя моя Глен от онзи мъж, когото полицията издирваше. Трябваше да държа нещата в правилната посока.

Трябваше да пазя тайните му, както и своите.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

8 април 2007, понеделник

Глен Тайлър имаше готов отговор за всичко. Умът му щракаше бързо и когато шокът от арестуването премина, изглеждаше, че дори се забавлява със ситуацията.

— Арогантен малък червей — избухна пред жена си Спаркс. — Не съм сигурен, че на негово място щях да бъда толкова самоуверен.

Ейлийн стисна ръката му и му подаде чашата с вино.

— Не, ти щеше да си признаеш всичко начаса. От теб би излязъл ужасен престъпник. Какво предпочиташ за вечеря? Рибa или пържола?

Спаркс седна на един от високите столове, с които Ейлийн бе настояла да обзаведат кухненския барплот и си взе морков от шкафа.

Денят беше изтощителен. През цялото време бе ровил из показанията на Тайлър в търсене на някаква пукнатина или несъответствие.

На компютъра му намериха снимки на сексуално насилвани деца, но според заподозрения били свалени по погрешка. Интернет бил виновен и станало без негово знание. С кредитната му карта беше купувано детско порно, но някой бил клонирал картата му. „Не знаете ли, че е пълно с клонирани кредитни карти?“

— Джейн подаде жалба за откраднатата кредитна карта миналата година. Тя ще ви разкаже. Трябва някъде да има полицейски доклад.

„Интересно, че се е случило точно когато из вестниците започнаха да пишат за връзката между кредитните карти и онлайн секса с деца“, замисли се Спаркс, прелиствайки отново показанията на Тайлър. Но това не можеше да се докаже.

„Ще видим кой кого — закани се наум Спаркс по време на почивката за кафе. — Мисли си, че историята му е желязна, но още не сме свършили.“

Наистина спокойствието на Тайлър беше непробиваемо, докато не го разпитаха втория път и не му показаха албума със снимки на

деца, изрязани от вестници и списания, които откриха в кухненския шкаф.

Този път нямаше подготвена роля. Беше ясно, че ги вижда за пръв път. Ченето му увисна, докато разгръщаше страниците, пълни с малки ангелчета с прекрасни бебешки дрехи и играчки.

— Какво е това? — попита смаяно той.

— Мислехме, че ти ще ни кажеш, Глен.

Вече го караха на малко име. Глен не възрази, но продължи да нарича детектива „господин Спаркс“, за да запази дистанция.

— Това не е мое — каза той. — Наистина ли сте го намерили вкъщи?

Спаркс кимна.

— Сигурно е на предишните собственици — продължи Глен, кръстоса ръце и започна да потропва с крак.

— Надали, Глен. От колко години живеете там? По-вероятно е да е твое или на Джейн.

— Не е мое.

— Тогава трябва да е на Джейн. Защо ще държи такъв албум?

— Не знам... питайте нея — озъби се Тайлър. — Тя е вманиачена на тема бебета. Не можахме да си имаме наши и тя непрекъснато плаче. Трябваше да й кажа да спре. Това започна да подкопава живота ни. Все пак сме двама. Щастливи сме по свой си начин.

Спаркс кимна несигурно, обмисляйки късмета на Джейн да има такъв съпруг като Глен. „Горката жена“, си помисли той.

Криминалният психолог, консултант по случая, вече го бе предупредил, че най-вероятно албумите не принадлежат на Глен Тайлър.

— Това не е албум на хищник — каза той. — В снимките няма и грам сексуална нотка. Това са фантазиите на някой, но този някой не е насилник. По-скоро е нечия мечта — като лексиконите на младите момичета.

„Или на бездетна жена“, добави наум Спаркс.

Тайният живот на Джейн обърка Тайлър, това поне стана ясно. Той се затвори в собствените си мисли, сигурно се питаше какво още не знае за жена си. По-късно при обсъждането всички се съгласиха, че

фактът бе разклатил увереността му, че я държи под контрол. Тайните бяха опасно нещо.

Но след срещата с шефовете на куриерската фирма и приближаването на трийсет и шест часовия срок Спаркс се призна за победен. Бяха преровили всичко около Тайлър, ала не можаха да го обвинят в нищо, освен в неправомерно ползване на интернет, но това нямаше да издържи в съда.

След два часа го освободиха и той се върна вкъщи. Боб Спаркс го проследи от един от прозорците в коридора.

— Не се настанявай много удобно у дома, Глен. Ние ще се върнем — измърмори той под нос.

На следващия ден Тайлър беше на работа под наблюдение. Спаркс се запита какво мисли за всичко това неговият шеф.

— Оставили са го да си довърши месеца — каза той на Матюз.
— Добре. Да му дадем време да допусне грешка. Щом започне да се мотае цял ден из къщи, непременно ще му се прииска да полудува.

Детективите се спогледаха.

— Защо не се обадим на Алън Джонстоун и да го помолим да разгледаме още веднъж пътните листове? Може да ни насочи в правилната посока — попита Матюз.

Господин Джонстоун ги прие в кабинета си, разчиствайки купчини документи, разхвърлени по свободните столове.

— Добър ден, инспектори. Отново се върнахте, а? Глен ми каза, че всичко било изяснено.

Детективите събраха глави над документите, изчислявайки отново километрите под неспокойния поглед на Джонстоун.

— Ваши ли са? — попита Спаркс и посочи една снимка с две малки хлапета във футболни екипи на бюрото му. — Прекрасни хлапета.

— Довиждане, господин Джонстоун. Пак ще се видим — каза бодро Матюз.

Но в службата помолиха Глен да си тръгне в края на седмицата. Алън Джонстоун звънна на Спаркс.

— Другите са на нокти. Повечето от нас имат деца. Когато му платих, той си замълча. Сви рамене, изпразни шкафчето си и си тръгна.

— Да видим какво ще прави сега — ухили се Матюз.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

11 юни 2010, петък

За закуска ни донесоха кроасани и плодова салата, заедно с големи ленени салфетки и каничка с чудесно кафе.

Кейт не ме оставя да се храня сама.

— Ще ти правя компания — казва тя и се настанява до масата. Взема си чаша от подноса под телевизора и си налива кафе.

Сега е строго делова.

— Днес непременно трябва да уточним клаузите в договора, Джейн — започва тя. — Вестникът иска да приключи с формалностите, за да започнем интервюто. Вече е петък, искат да публикуват нещо утре. Принтирах едно копие за теб. Всичко е ясно. Ти се съгласяваш да ни дадеш ексклузивно интервю за уговорената цена.

Не мога да си спомня кога точно съм казала „да“. Може би не съм.

— Но... — отварям уста аз, ала тя ми подава няколко отпечатани листа.

Започвам да ги чета, защото не знам какво друго да направя. Всичко, което виждам, е: „едната страна“, „другата страна“ и много клаузи.

— Нямам представа какво означава това — признавам си след малко. Вкъщи винаги Глен се занимаваше с всички документи и подписваше каквото трябва.

Тя ме поглежда стреснато и започва да обяснява всички правни термини.

— Всъщност е много просто.

С цялото си сърце иска да подпиша. Сигурно шефът ѝ я притиска, но аз оставям договора на масата и поклащам глава. Тя въздъхва.

— Искаш ли да го прегледа адвокат.

Кимвам.

— Имаш ли си свой адвокат? — пита тя и аз отново кимвам.

Обаждам се на Том Пейн. Беше адвокат на Глен за малко, но бях запазила номера му.

— Джейн? Как си? Съжалявам за Глен — казва той, когато секретарката му най-накрая ме свързва с него.

— Благодаря, Том, много любезно от твоя страна. Виж, имам нужда от помощ. „Дейли Поуст“ иска да им дам ексклузивно интервю и трябва да сключим договор. Ще го прегледаш ли преди това?

Настъпва пауза и аз си представям изненадата по лицето му.

— Интервю ли? Сигурна ли си, че постъпваш правилно, Джейн? Обмислила ли си го добре?

Истинският му въпрос остава незададен и аз съм му благодарна за това. Казвам, че съм го обмислила и че това е единственият начин да разкарам пресата от дома си. Започвам да звуча като Кейт. Всъщност нямам нужда от тези пари. Глен взе четвърт милион като компенсация за номера, който му спретна полицията — това бяха мръсни пари и ние ги инвестирахме в една строителна компания. Ще получа пари и от неговата застраховка „Живот“. Но защо да не взема и петдесетте хиляди паунда, които ми предлагат от вестника? Глен би казал, че ще сме най-големите глупаци, ако ги изпуснем.

Том звучи неуверено, но се съгласява да прочете договора. Кейт му го изпраща по интернет. Оставаме да чакаме и тя се мъчи да ме убеди да си направя поне един масаж на лицето. Не искам да ме пипат отново, затова си мълча, просто седя и чакам.

С Том си станахме симпатични един на друг още от деня, когато преди две години поех случая на Глен.

Бяхме заедно, докато го чакахме да излезе от затвора, и помня, че той не смееше да ме погледне. Мисля, че го беше страх от онова, което можеше да види в очите ми.

Спомням си как стояхме там и чакахме. Уж беше краят на мъките ни, но не беше. Бях много благодарна за решението на съда. Всеки ден кроях планове. Всеки ден излизах от дома в осем сутринта, облечена елегантно, сякаш отивах на работа в някакъв офис. Всеки ден се връщах у дома в пет и половина. Задачата ми беше да го подкрепям и да си мълча.

Съдебната зала беше като храм. Особено харесвах ехото по коридорите, шумоленето на бележките по дъските пред залите от

лека брыз и разговорите в кафенето.

Том ме заведе в съда преди заседанието, за да добия представа за мястото. Бях виждала Олд Бейли — най-голямата съдебна палата в Лондон — по телевизията. Беше по новините, един репортер стоеше на тротоара пред съда и говореше за някакъв убиец или терорист, а в полицейските драми съм мяркала и някои от залите. И въпреки това видяното нямаше нищо общо с представата ми. Сградата беше мръсна, по-малка, отколкото изглеждаше по телевизията, и миришеше на прах като в класна стая. Отвътре беше старомодна и облицована в тъмна дървена ламперия.

С Том отидохме рано, преди да започнат заседанията, и ми се стори уютно и тихо. Почти нямаше хора. Но когато Глен се появи за първи път, за да уточнят датата на същинския процес, положението беше доста по-различно. Тогава беше пълна лудница. Хората се редяха на опашка да го зърнат. Носеха си сандвичи и минерална вода, сякаш идваха на гаражна разпродажба. Репортерите бяха заели всички определени за пресата места зад мен. Седях с наведена глава, преструвах се, че търся нещо в чантата си, и чаках. Най-после доведоха Глен и го оставиха на мястото за подсъдимите. Видя ми се по-дребен от друг път. Бях му донесла най-хубавия костюм и той се бе избръснал, но въпреки това изглеждаше някак жалък. Той ме потърси с поглед и ми намигна. Сякаш не се случваше нищо важно. Опитах се да му се усмихна, но устните ми бяха пресъхнали и залепнали за зъбите.

Всичко свърши много бързо. Преди да го погледна още веднъж, вече бе изчезнал надолу по стълбите. Позволиха ми да се видя с него по-късно. Беше свалил костюма и облякъл затворническите дрехи — подобен на анцуг екип. Бяха му взели и обувките — най-хубавите.

— Здравей, Джени, скъпа — рече той. — Приличаше на фарс, нали? Адвокатът ми каза, че цялата работа е фарс.

„Ще каже — си помислих. — Нали за това му плащаш?“

Процесът беше насрочен за февруари, след около месец, и Глен бе сигурен, че ще го освободят преди това.

— Това са глупости, Джени — каза той. — Знаеш го. Полицайте нагласиха нещата, за да изглежда, че са си свършили работата. Трябваше им арест и понеже карах син микробус, аз излязох извратеният тип.

Стисна ръката ми и аз стиснах неговата в отговор.

Тръгнах си и се престорих, че всичко е наред.

И у дома наистина всичко бе наред. Моят малък свят — същите стени, същите чаши и мебели, — всичко бе същото. Но отвън всичко беше променено. Тротоарът отпред беше като в сапунена опера, хора идват и си тръгват, сядат и гледат към къщата с надежда да ме зърнат.

Понякога ми се налагаше да изляза. Тогава се обличах невзрачно, покривах се от глава до пети, замръзвах за момент в коридора, после излизах внезапно и бързо. Невъзможно беше да се скриеш от фотоапаратите, но аз се надявах да им писне да снимат един и същ кадър — как вървя надолу по алеята. Научих се да си тананикам нещо наум, така игнорирам въпросите и подмятанията.

Посещенията в затвора бяха най-лошата част. Пресата ме следваше по петите до спирката на автобуса и ме снимаше заедно с другите пътници, защото всички го чакахме. Другите се възмущаваха от тях, но и от мен. Вината не беше моя, но те ме обвиняваха. Защото бях съпругата.

В началото слизах на предната спирка и вървях пеша до моята, но после ми писна да им играя по свирката. Свикнах и чаках да се отегчат.

Сядах в автобус 380 до Белмарш с найлонова торбичка на коленете си, сякаш отивах на пазар. Чаках някой да натисне звънеца преди спирката на затвора и слизах бързо с него. С мен слизаха и други жени, водеха със себе си плачещи деца и бебета в колички. Аз се нареждах далече зад тях, за да не си помислят хората, че съм от същата група, и поемах към центъра за свиждане.

Глен беше временно задържан, така че правилата при свиждане не бяха толкова строги, но онова, което ми харесваше най-много, беше забраната да идвам с високи токчета, къси поли и прозрачни блузки. Това ме размиваше. Първия път сложих дънки и сако. Хубаво и безопасно.

Глен не ме хареса. Каза ми: „Не се занемарявай, Джени“, и следващия път се начервих.

Той имаше право на три посещения седмично, но двамата решихме да идвам два пъти, за да не се налага да се крия от репортерите толкова често. Ходех в петък и понеделник.

— Това придава форма на седмицата ми — каза той.

Стаята беше шумна и ярко осветена, изпитание за очите и ушите ми. Сядахме един срещу друг, аз му разказвах новините около себе си, той — своите, после се заслушвахме в разговорите на другите и ги обсъждахме.

Мислех, че задачата ми е да му вдъхвам спокойствие и увереност с присъствието си, но той като че ли нямаше нужда от това. „Всичко ще отшуми, Джени. И двамата знаем истината, другите също. Не се тревожи“, казваше неизменно по време на посещенията ми. Опитвах се да не се тревожа, но в себе си чувствах, че животът се изплъзва между пръстите ни.

— Ами ако истината не излезе наяве? — попитах веднъж и той ме погледна огорчено, че изобщо може да ми мине подобна мисъл през главата.

— Ще излезе — рече убедено. — Адвокатът ми каза, че полицията е прецакала всичко.

Когато не оттеглиха обвиненията, той заяви, че полицаите „искат да си поиграят на съд“. Всеки път изглеждаше все по-дребен, сякаш се свиваше в себе си.

— Не се безпокой, скъпи — чувах се да му говоря. — Всичко скоро ще свърши.

И той ме поглеждаше с благодарност.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

11 юни 2007, понеделник

Спаркс анализираше ситуацията. Бяха изминали два месеца, откакто почука на вратата на семейство Тайлър, а по случая нямаше никакво развитие. Бяха огледали всичко. Екипът бе прекарал часове наред със записите от охранителните камери по шосе М25, бяха изследвали всяка снимка, свързана с мобилния порнографски магазин на Лий Чембърс, но досега не бяха засекали син микробус.

Проблемът беше, че Спаркс не можеше да се отърве от първоначалния си инстинкт, че вече са открили точния човек, и от страха, че ако не го спрат, той рано или късно ще потърси друга Бела. Така се бе потопил в случая, че се заглеждаше във всяко дете на годините на Бела — на улицата, по магазините, в колите и кафенетата — и веднага проверяваше за съмнителни типове наоколо. Това започна да се отразява не само на апетита му, но и на съзнанието. Знаеше, че случаят застрашава кариерата му, но не можеше да спре.

— Ти си обсебен от този случай, Боб — му бе казала Ейлийн миналата вечер. — Вече не можем да излезем спокойно, винаги се затваряш в себе си с мислите си. Трябва да се отърсиш от това.

Щеше му се да изкрещи: „Да не би да искаш още едно дете да изчезне, докато си пия виното?“, но си замълча. Вината не беше на Ейлийн. Тя просто не разбираше. Той знаеше, че не може да защити всяко малко момиче в града, но трябваше да опита.

След като бе започнал работа в полицията, през ръцете му бяха минали много случаи с деца — Лаура Симпсън, петгодишна, от Госпърт, беше открита мръсна и изплашена, скрита в един шкаф в дома на някакъв неин чичо. „Това е от онези семейства, където всеки Том, Дик и Хари е някакъв вид роднина“, каза той на Ейлийн.

Получичото се бе опитал да прави секс с момичето, но не успял, ала Спаркс бе сигурен, че той не би я убил, защото тя беше член на семейството. Лаура излезе от тази история с рани по тялото и

съзнанието си. Той все още помнеше очите ѝ, когато отвори вратата на шкафа. Ужас. Нямаше друга дума за това, което видя в тях. Ужас, че той можеше да е като чичо Джим за детето. Спаркс повика жена детектив да извади Лаура оттам и да я прегърне. Най-после детето се отпусна. Целият екип се просълзи, но не и Лаура. Тя беше няма и глуха за всичко около себе си.

Спаркс се обвиняваше, че я е предал. Трябваше да я намери по-рано. Трябваше да води разследването по-бързо. Шефът му и пресата го представиха за триумф, но той не успя да се зарадва. Очите на детето останаха в съзнанието му.

А сега търсеха Бела.

Беше започнал да я сънува. Това не беше добър знак.

„Може синият микробус да ни пречи да погледнем нещата от друг ъгъл — каза си той. — Но тогава защо този мъж в син микробус не се обади? Всички искат да помогнат да намерим детето. Ако беше някой, минал случайно оттам, щеше да се обади. Освен ако не е Глен Тайлър.“

Разследването продължаваше. Всяка подробност беше прегледана поне десет пъти. Метната тениска на съседна ограда, захвърлена обувка, дете с руса коса в търговския център се опитало да избяга от възрастен. Детективите бяха на бойна нога. Но минаха часове, после дни и седмици без резултат. Всички бяха на предела на силите си, но никой не предложи да сложат точка.

Спаркс пазеше разочарованието за себе си. Ако сведеше глава, екипът щеше да вдигне ръце. Всяка сутрин той разговаряше със себе си в своя кабинет, понякога пред огледалото в тоалетната, за да се увери, че никой няма да види провала в подутите му от безсъние очи. После излизаше с бодра стъпка и се опитваше да зареди хората си с оптимизъм.

— Хайде да започнем отначало — каза тази сутрин и всички го последваха. Снимка по снимка, име по име.

— Какво пропускаме — огледа той уморените им лица. — Кой може да е взел детето? Какво можем да предположим от други такива случаи?

— Педофил.

— Отвлечено за пари.

— Или отмъщение.

— Жена, изгубила собственото си дете.

— Или която не може да има дете.

— Ненормалник, който има нужда от дете за свой си сценарий.

Спаркс кимна.

— Момчета... извинявай, Лин... Хора, хайде да се разделим на два екипа и да разгледаме отново всички свидетели и заподозрени. Да видим дали някой пасва в тези категории.

Хората се размърдаха и той остави всичко на Матюз.

Искаше да види колко бързо щяха да стигнат до Глен Тайлър, а и му трябваше време да помисли. Тази Джейн Тайлър беше странна птица. Той си спомни шока по лицето ѝ, когато я видя за пръв път, трудните разговори с нея, непоколебимите отговори. Беше сигурен, че тя прикрива Глен, и го бе отдал на сляпа лоялност към съпруга, но дали не беше замесена по някакъв начин?

Жени убийци на деца се срещаха рядко и тези, които го правеха, почти винаги убиваха собствените си, но често се случваше да отвлекат мъниче.

Спаркс знаеше, че безплодието може да бъде сериозен мотив. То беше трагедия за жените, мъката и вината ги побъркваха. Съседката и колежките ѝ в салона казаха, че невъзможността да има дете просто съсипвало Джейн. Ако някоя клиентка била бременна, тя се криела отзад и плачела.

Но в деня, когато Бела бе отвлечена, Джейн не бе ходила в Саутхамптън. Била в салона, бяха я видели да се прибира вкъщи и една жена отсреща по улицата я зърнала да хвърля боклука към три следобед.

Спаркс започна да рисува замислено паяци в бележника си. Ако Джейн обичаше толкова много децата, защо живееше с мъж, който гледа как нараняват деца в интернет? Защо беше лоялна към такъв човек? Той можеше да се закълне, че Ейлийн ще се махне в мига, ако разбере нещо такова за него. И нямаше кой да я обвини. С какво толкова Глен държеше тази жена?

Когато се върна в управлението, Спаркс записа името на Джейн на бялата дъска. Колегите му преглеждаха обсъждани при други случаи жени, които не можеха да имат деца.

— Само че, сър, жените обикновено действат сами и не крадат деца на тази възраст. Някои от тях лъжат партньорите или близките си,

че са бременни, носят широки дрехи, слагат си възглавници, после крадат бебета от родилния дом или в колички пред магазините.

— Да откраднеш толкова голямо дете, крие риск. Малките деца могат да пицят и да се борят здравата, когато са изплашени, а пиццящо дете би привлякло вниманието на мнозина.

Дан Маршал, един от току-що дипломираните детективи, които се мотаеха из управлението, вдигна ръка и Матюз му позволи с кимане да изложи своите догадки. Маршал беше съвсем млад, заприлича му на студент, когато стана прав да говори. Явно не знаеше, че хората тук се изказваха седнали и обърнати към екрана на компютъра или бялата дъска.

Маршал прочисти гърло и започна:

— Едно по-голямо дете трябва да се крие от хорските погледи. Трудно е да обясниш на близки и познати внезапната поява на двегодишно хлапе. Ако крадеш дете на тази възраст, за да го отгледаш като свое, ще трябва да изчезнеш заедно с него. А семейство Тайлър не са си направили труда.

— Прав си М... Маршал, нали? — каза Спаркс и му махна с ръка да седне.

Вторият екип бе прегледал случаите на отвличане срещу откуп или за отмъщение. Даун Елиът нямаше пари, затова се върнаха назад още в тийнейджърските ѝ години, разпитаха за бивши любовници, потърсиха свидетелства за вземане на наркотици или проституция, за да направят връзка с престъплението. Но не откриха нищо. Даун беше момиче от малък град, работела в някакъв офис, докато не се влюбила в женен мъж и забременяла.

Все още не бяха открили бащата на Бела. Даденото от Даун име изглеждаше фалшиво и мобилният му телефон беше изключен.

— Какъв късметлия — измърмори Матюз. — Поиграл си е малко и когато става напечено, изчезва. Пълно е с такива. Имат си любовници във всеки град.

Оставаха педофилите и всички се заеха със задачата да намерят бащата.

— А ние да се върнем на Глен Тайлър — каза Спаркс.

Той лично беше убеден, че Глен вече мисли за следващата си жертва и се нахъсва с порно по интернет. Да гледаш порно в мрежата, беше пристрастяващо, и то тежко, като наркотик, поне така твърдяха

психолозите. Те обясниха на детектива причината за зависимостта на мъжете от този вид занимание — депресия, тревожност, финансови проблеми, проблеми в службата. Имаше и някаква теория за химическа реакция, свързана с тръпката и с действието на адреналина, допамина и серотонина.

Една от теориите, които Спаркс взе да чете за домашно вкъщи, твърдеше, че за някои мъже вълнението от порното е сравнимо с първия правен от тях секс. Споменът ги кара да търсят повторение на усещането, като преминават към все по-екстремни образи.

— Както пристрастените към кокаина описват преживяването — добави един психолог.

Сърфирането в интернет беше безопасна фантазия, пълна с емоции, начин да си създадеш тайно място, където можеш да нараняваш другите.

— Интересното е, че не всички пристрастени получават ерекция, докато гледат — сподели той с Матюз на следващия ден в барчето.

Йън Матюз вдигна вежди и остави сандвича си на масата.

— При цялото ми уважение, шефе, но аз обядвам. За бога, какво четете вечер? Странни четива?

— Опитвам се да вляза в жалкия мръсен свят на Глен Тайлър. Ясно е, че не съумяваме да го пречупим с разпити, но той няма да издържи дълго без своето хоби и аз ще го захая в мига, когато предприеме нещо. Е, не аз лично. Ние, ние ще го чакаме и ще го пипнем.

Сержантът се облегна назад и задъвка обяда си.

— Но как?

— Маршал, едно от най-умните хлапета, които ни изпращат от време на време, дойде при мен вчера. Според него сме пропуснали сериозен сектор. Чат стаите. Там пристрастените и сексуалните хищници търсят съмишленици и задръжките им падат.

Младши детектив Маршал беше влязъл в кабинета на шефа си, бе дръпнал празния стол към бюрото му и беше седнал, без да чака покана. После започна разговор като на практическо занятие в Оксбридж.

— Проблемът, както го виждам аз, е, че трябва да намерим ниша, където Глен Тайлър би могъл да се разкрие.

„Брей, че Шерлок се извъди“, каза си Спаркс и попита на глас:

— Какво имаш предвид?

— Ами трябва да влезем в неговия свят и да го хванем неподготвен.

— Извинявай, би ли минал директно на въпроса? Какво искаш да кажеш с това „неговия свят“?

— Сигурен съм, че дебне в чат стаите. Сигурно търси нова жертва и ако се включим в играта му, може да изпусне пред нас ключова улика. Можем да се включим с ТИЧП.

— Моля? — вдигна вежди Спаркс.

— Тайно изследване на човешкия потенциал, сър, да го наблюдаваме дистанционно. Правили сме го в колежа и си мисля, че заслужава внимание — обясни той, стана от стола и се наведе над бюрото на шефа си.

Спаркс автоматично се отдръпна назад.

— Разкажи ми за тези чат стаи — попита той и Маршал, за когото имаше подозрения, че може още да не се бръсне, камо ли да се занимава със секс по интернет, сподели, че дисертацията му е била на тази тема.

— Преподавателят ми по психология изследва ефекта на порнографията върху отделната личност. Сигурен съм, че ще ни помогне — заключи той.

В края на седмицата Спаркс, Матюз и Маршал се отправиха към полицейската школа в Мидланд. Доктор Фльор Джоунс ги посрещна на вратата на асансьора. Изглеждаше толкова млада, че детективите я помислиха за студентка.

— Дойдохме при доктор Джоунс — каза Матюз и Фльор се засмя. Явно беше свикнала, а и очевидно се забавляваше с объркването на хората, когато видеха червената ѝ коса, пиърсинга на носа и късата пола.

— Аз съм доктор Джоунс. А вие трябва да сте детектив Спаркс и сержант Матюз. Приятно ми е да се запозная с вас. Здравей, Даниел.

Тримата мъже се наредиха хълбок до хълбок в малката стаичка, която служеше за кабинет на доктор Джоунс, и двама от тях започнаха да изследват стените просто по навик. Дъската за съобщения беше покрита с рисунки, сякаш направени от дете, но когато Спаркс се съсредоточи върху детайлите, осъзна, че гледа порнографски рисунки.

— Боже мой! — възкликна Спаркс. — Кой е авторът? Не ми прилича на обичайна рисунка от детската градина.

Доктор Джоунс се усмихна търпеливо, а Маршал се засмя.

— Това е част от моето проучване — отговори тя. — Рисунките на потребители на порнографски сайтове в интернет разкриват личностната им характеристика и ги карат да видят нещата от друг ъгъл. Надяваме се да забележат човешкото същество, скрито зад обекта на техните сексуални желания.

— Ясно — кимна Спаркс и се запита какво ли биха нарисували неговите сексуални престъпници. — Докторе, не искаме да отнемаме от ценното ви време, за това предлагам да минем директно на въпроса, който ни води при вас.

Психоложката кръстоса голите си крака и кимна разбиращо. Очите ѝ търсеха техните. Спаркс се опита да отвърне със същия език на тялото, но нямаше как да кръстоса краката си, без да ритне Матюз, и неизвестно защо започна да се поти.

Доктор Джоунс стана и отвори прозореца.

Спаркс се прокашля и започна:

— Разследваме изчезването на Бела Елиът, както инспектор Маршал сигурно вече ви е информирал. Имаме заподозрян, но търсим начин да разберем дали наистина е отвлякъл момичето. Той има сериозен интерес към детска порнография и към възрастни, облечени като деца. Намерихме такива снимки в компютъра му. Но неговата версия е, че са свалени от интернет по случайност.

Доктор Джоунс се усмихна разбиращо.

— Той е доста манипулативен. Разпитът му може да служи за класически пример на увъртане.

Спаркс се изненада от собствената си прямота, но беше време да си признае, че Тайлър ги разиграваше като маймуни.

— Пристрастените са отлични лъжци, инспекторе. Те лъжат себе си, а оттам и всички останали. Отричат проблема си и са ненадминати в намирането на извинения и обвинения на други хора — каза доктор Джоунс.

— Моля ви, разкажете ни какво знаете за чат стаите в интернет. Има ли смисъл да потърсим контакт с него там? — попита Спаркс и в същото време си помисли „Едва ли е на повече от трийсет“.

Тя се усмихна разбиращо.

— Трябва да се информираме повече за този вид контакт, да видим как най-лесно можем да достигнем до нашия човек — добави той.

В следващите минути те изслушаха една лекция за намиране на сексуални партньори по интернет, която старите детективи проследиха трудно. Не че бяха на „вие“ с компютрите, но относителната близост с доктор Джоунс и по-точно с неспокойните ѝ крака ги разсейваха прекалено, за да могат да се концентрират върху думите ѝ. Накрая Дан Маршал пое нещата в свои ръце и въведе шефовете си в света на киберфантазиите.

— В общи линии става дума за съобщения в реално време — обясни той. — Регистрирате се в сайт, който е за самотни хора или за тийнейджъри, да речем, използвате прякор, за да скриете истинската си самоличност, и можете да разговаряте с всички в тази така наречена стая или с конкретен човек. Написвате текст и влизате в чата.

— Но те не се виждат помежду си, нали? — попита Матюз.

— Не. Може да си който си искаш. Точно това привлича хищниците. Могат да приемат нова идентичност, възраст и пол. Вълци в овчи кожи — рече Маршал. — Щом връзката с евентуалната жертва — с младо момиче например — е установена, хищникът може да я убеди да си даде имейл адреса, за да могат да си пишат само двамата. А щом установят лична връзка, всичко може да се случи. От убеждаване да позираш за определен вид снимки, което за пълнолетните не е проблем, но младите хора са лъгани и манипулирани, за да покажат себе си пред уебкамерите, до други, пострашни неща. После престъпниците ги изнудват с тези снимки за пари или за други действия. Животът на младия човек е съсипан — додаде Маршал.

Урокът завърши и Спаркс беше готов да атакува тийнейджърските чат стаи. Матюз му предложи да избере „Архижребец“ за псевдоним и изсумтя, когато шефът му предпочете „Господин Дарси“ — любимият герой на жена му. Но Дарси беше приветстван и засипан от закачливи съобщения от някаква си Елизабет Бенет, които бързо ескалираха в открити сексуални предложения.

— По дяволите! — ахна той, когато съобщенията с нецензурно съдържание се появиха на монитора. — Това си е чист шамар за Джейн Остин.

Доктор Джоунс се засмя. Спаркс излезе от чатрума и завъртя стола си към младата жена.

— Но как ще открием Глен Тайлър? — попита той. — В тези стаи има стотици потребители.

Маршал вече имаше готов план.

— Компютърът му е при нас и ние можем да разберем в кои чат стаи е влизал. Тайлър е умен и когато колегите от „Оперейшън Голд“ започнаха дадушат наоколо, изтри информацията, но тя все още е тук, на хард диска, невидима за него, но съвсем очевидна за момчетата от „ай-ти“ отдела. Те вече се разровиха и научиха къде се е подвизавал.

Звучеше прекалено хубаво, за да е истина, но Спаркс кимна, изкушен от образа в главата си — арестуването на Тайлър. Картината беше толкова ясна, че почти подуши страха и вината на гадното копеле. Но сега трябваше да се съсредоточи върху практическата страна на нещата.

— Кой ще се представи и за какъв? — попита той.

— С Флър ще разработим образа, историята му и характерни за него думи и изрази — каза Маршал, поруменял от възмущение, че най-после ще има истинска детективска работа, а доктор Джоунс даде официалното си съгласие.

— Идеята е интригуваща, детектив Спаркс — каза тя. — Мисля, че ще бъде ценна за проучването ми.

Всичко вече сякаш беше уговорено, когато Матюз зададе въпроса, за който никой не се бе сетил досега!

— Законно ли е това?

Другите се обърнаха към него:

— Ще се приеме ли за доказателство в съда, сър? Може да се възприеме като измама.

Спаркс се запита дали Матюз не прави крачка назад. Дали не се бе разколебал. Не знаеше отговора на този въпрос, но Маршал му се притече на помощ.

— Не можем да прецакаме случая, сър. Нека първо да видим докъде можем да стигнем. После ще мислим по този въпрос — каза той.

Матюз не беше удовлетворен от предложението, но Спаркс даде съгласието си.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

12 юни 2007, вторник

Странно нещо са рождените дни. Всички ги обичат, но аз се страхувам от тях. Страхувам се от вълнението, от задължението да се чувстваш щастлив, да прекараш добре. И от разочарованието, ако не стане, както си го мислил. Днес навършвам трийсет и седем години и Глен отиде в кухнята, за да качи горе подноса със закуската. Много е рано и още не ми се яде, така че храната ще бъде като пясък в устата ми, но ще трябва да му кажа, че ми харесва. И че го обичам. Наистина го обичам. Той е целият ми свят, но всяка година на рождения си ден се надявам на чудо и най-после да си имаме бебе.

Опитвам се да не мисля много за това, но рождените дни са труден момент. Тогавя човек осъзнава, че е изминала още една година. Знам, че има и други важни неща, но не мога да не си го мисля.

Можехме да си осиновим бебе от чужбина. Чела съм много статии за осиновени деца от Китай, но няма как да кажа това на Глен, защото знам, че ще го ядосам.

Ето го, идва. Чувам чашите и чиниите да звънят в подноса. Той се появява с дващсет и четири каратова усмивка и червена роза във вазата между сварените яйца. Запява „Честит рожден ден“, докато заобикаля откъм моята страна на леглото и изтънява гласа си, за да ме разсмее. „Хаппи бъртдей, диър Джени, хапи бъртдей ту ю“, изпява той и ме целува по челото, носа и устата.

— Извинявай, скъпи. Не знам какво ми става — казвам и се опитвам да се усмихна.

Той слага пръст на устните си и отива до гардероба да извади картичката и подаръка.

Оказва се нощница. С бяла бродерия и розови цветчета. Като на малко момиченце.

— Прекрасна е! — възкликвам и го целувам. — Благодаря ти, скъпи!

— Опитай закуската — подканя ме той.

— По-късно. Трябва да отида до тоалетната и да пия хапчето си.
Мразя рождените дни.

Малко преди рождения ден на Бела, втория след изчезването ѝ, отидох в „Смитс“ да ѝ купя картичка. Прекарах цяла вечност пред различните модели и послания, и избрах една с надпис „Аз съм на три“ с Телетъбис, защото прочетох във вестниците, че обичала да гледа това филмче. Не знаех какво да ѝ напиша, затова отидох в парка и седнах на една пейка да помисля. Не бях тъжна, защото знаех, че е жива. Майка ѝ и аз вярвахме, че е жива. Глен също. И двамата бяхме на мнение, че е открадната от майка, чието дете е умряло, и сега я гледа като своя някъде в чужбина. Питам се дали полицията бе помислила за този вариант. Но Глен сигурно щеше да им разкаже теорията ни.

За това написах: „Честит рожден ден, скъпа Бела Елиът. Надявам се скоро да се прибереш у дома. Целувки“. И го адресирах до нея — госпожица Бела Елиът. Не знам номера на къщата ѝ, но се надявам пощаджията да го знае. Майката казва, че получава десетки писма всеки ден. В „Часът на жените“ каза, че някои от тях са жестоки, написани от „луди“ хора, които твърдят, че тя заслужава да изгуби детето си. Едно от тях трябва да е моето.

Написах го в началото, когато ѝ се ядосвах, че е оставила Бела сама, а аз не можех да имам бебе. Искан да знае, че вината е нейна. Но не подписах нито първото, нито второто писмо.

Слагам марка на картичката, издута заради значката вътре, и го пускам в пощенската кутия на път за къщи.

На двацет и осми април Даун беше в сутрешното шоу на телевизията с малка торта и три свещички върху нея. Носеше значката за рождения ден, която ѝ изпратих, до онази с надпис „Намерете Бела“. Благодарни на всички за прекрасните пожелания и подаръци и каза, че няма да ги отвори, докато Бела не се прибере вкъщи. Жената, която разговаряше с нея, почти се разплака.

Аз отворих подаръка, който купих за детето: малка кукла със златиста коса и рокля в бяло и розово, и я сложих на леглото си.

Можех да си го позволя, защото Глен не си беше у дома. Беше поел курс, нямаше да се върне скоро и можех да прекарам малко време

с Бела. Имам нейни снимки, изрязани от вестниците, и други, цветни, от списания. Реших да не я слагам в албума, защото е истинска и специална. Надявам се да я срещна някой ден. Когато се прибере у дома.

Планирала съм всичко. Представям си как се срещаме в парка. Тя ме познава, затичва се към мен, смее се и за малко не пада, защото тича прекалено бързо. Малките ѝ ръце прегръщат коленете ми, аз се навеждам, вдигам я и я завъртам около себе си.

Това е любимата ми мечта, но напоследък започва да превзема почти целия ми ден. Понякога седя в кухнята и часовникът показва, че съм там повече от час, а не мога да си спомня кога е минало времето. Друг път започвам да плача, но не знам за какво. Отидох на лекар, да се прегледам. Не му споменах за Бела, но той знаеше всичко за „обстоятелствата около Глен“, както се изрази, и си тръгнах оттам с нова рецепта.

— Трябва да се успокоите, госпожо Тайлър — посъветва ме той, затваряйки бележника си. — Мислили ли сте да се отдалечите малко от случващото се?

Идеята беше добра, но нямаше как да стане. Нямаше как да се отърва от мислите си с едно качване на самолета. Не мога да ги контролирам, вече не мога да контролирам нищо. Исках да му кажа „аз съм пътник, не шофьор“. Но лекарствата щяха да ме направят отново Джени, когато се налагаше.

Майката на Бела е непрекъснато на екрана. Интервюират я във всяко токшоу. Повтаря старата песен за „моето ангелче“ и как плачела всяка нощ, преди да заспи. Не пропуска нито една възможност. Чудя се дали не ѝ плащат за това.

Късно вечерта повдигам въпроса по радиото. Крис от Катфорд ме подкрепя веднага.

— Каква майка може да бъде тя? — възмущава се той.

Радвам се, че и други хора мислят като мен.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

18 юни 2007, понеделник

През уикенда Дан Маршал и Флър Джоунс избраха името Джоди Смит, защото в него имало нещо детско. Джоди беше двајсет и седем годишна жена от Манчестър, младши асистент в местна адвокатска кантора, изнасилвана като малка от баща си, която обичаше да се облича като дете, когато правеше секс.

— Не е особено достоверно — каза Спаркс, когато му представиха странната история на новия играч в отбора. — Веднага ще я разкрие. Не можем ли да направим образа малко по-плътен? И защо жена, насилвана като дете, ще иска да използва същия образ като голяма?

Маршал въздъхна. Нямаше търпение да започне и най-после да се гмурне в същинска полицейска работа, вместо да играе ролята на глупавия младок в управлението, но усети, че атмосферата в стаята започна да се променя и всеки момент детективите можеха да дадат крачка назад.

— Добър въпрос, сър — каза той, използвайки любимата си позитивна техника за начало.

Спаркс си помисли, че Маршал е дребен нещастен досадник, но реши да го изслуша.

Младият му колега изтъкна, че Джоди е получила познанията си за секса при определени обстоятелства и е изградила модела си на поведение по тях. Последва подробен психологически анализ на мотивите: посттравматичен стрес, липса на ориентация и познаване само на тъмната страна на сексуалните отношения. Спаркс се впечатли от чутото, съмненията му отстъпиха на заден план.

— Какво казва доктор Джоунс? Съгласи ли се с това? — попита той.

— Ами... почти — отвърна Маршал. — Прочетох ѝ последните уточнения тази сутрин по телефона и тя като че ли остана доволна. Ще

й изпратя всичко след минутка по имейла и ще чакам коментара й.

— Добре. Получим ли одобрението й, ще представим стратегията си пред колегите от технологичния — каза Спаркс.

Завеждащ отдел технологичен или началник Банкс обичаше новите идеи. „Иновация“ беше неговото второ име заедно с още няколко управленски клишета, но имаше и друго и то беше от изключителна важност — беше толкова решен да закове Глен Тайлър, колкото и Спаркс.

— Това е голяма работа — каза той и потри ръце, когато ги изслуша. — Хайде да го представим на Главния.

Беше решено целият екип да отиде при началник Паркър. Срещата беше класика в жанра. Доктор Джоунс дойде с нещо като пижама, с блестящ диамант на едната си ноздра, а началник Паркър, в пълна униформа и брилянтин на косата, седна зад достойното за Белия дом бюро.

Той изслуша мълчаливо Банкс, който нахвърли плана, изтъкна рисковете и цитира буквата на закона, свързана с работа под прикритие, издуха носа си и каза:

— Има ли доказателства, че това ще проработи? Някой опитвал ли го е досега? На мен ми звучи като измама.

Банкс, Спаркс и Маршал предложиха своите отговори по ред, а доктор Джоунс подпомогна общото дело с научни данни и солидна доза чар. Началник Паркър сложи ръце на бюрото и произнесе присъдата си:

— Нека да пробваме. Ако не открием доказателства тук, не виждам начин да го изправим пред съда. Но да го направим по правилата. Всичко да е като по книга. Щом намерим доказателство, ще видим дали съдията ще го приеме.

— Вижте, началник, ако Тайлър ни отведе до тялото, никой няма да пита как сме го намерили.

Следващата спирка беше лабораторията, за да се потопят в средата на Глен Тайлър. Определено не беше преживяване за почтени хора, но Флор Джоунс изглеждаше най-малко засегната. Те застанаха зад колегата им от технологичния отдел, който им показа уеб сайтовете и стаите за разговори, открити в хард диска на Тайлър по време на първото претърсване, като се спря по-подробно на любимите му, на времето, когато влизаше, колко време оставаше в тях и други полезни

неща. На първо място в списъка му беше „ЛолитаXXX“, после се нареждаха „Тийн фън“ и „Непослушни момичета“. В тях той използваше пет различни акаунта, включително „Кой е таткото“ и „Биг Бър“.

— Няма друг господин Дарси, освен шефа — изхили се Матюз.

Разговорите на Глен в чата бяха, общо взето безобидни, шегаджийски, с лека нотка на флирт, като разговорите на тийнейджърите по техните купони. По-специалните диалози се случваха далеч от общите стаи. В кутията на един имейл адрес, използван само за неговите „секскурзии“, както ги наричаше в писмата си, изскочи един много по-зловещ таен живот. Тук той убеждаваше другите да се присъединят към него. От снимките, които му изпращаха, някои бяха на деца, други на възрастни, но всички изглеждаха като хлапета.

Спаркс поиска да му принтират всички разговори в чат стаите и имейлите и Маршал ги отнесе за консултация при доктор Джоунс.

— Трябва ли да му се доверяваш? — запита го Матюз. — Съвсем отскоро е и няма оперативен опит.

— Да, вярно е, но има познания... и ние с теб ще следим всяка негова стъпка. Нека да му дадем шанс — отвърна Спаркс.

— И ще се наречеш Златокоска? — засмя се Матюз, когато Маршал и неговата преподавателка се явиха в кабинета на Спаркс.

Маршал кимна.

— Според нас той ще отговори на хора с интерес към децата и детските фантазии — обясни той.

— Да не съм аз, ако ухапе на това елементарно име.

Но той ухапа. Златокоска се запозна с Биг Бър и флиртува дискретно с него цяла седмица. Дан Маршал и Йън Матюз седяха с часове пред компютъра, свити в малката стая в крилото на криминологите, под бръмчащите флуоресцентни лампи с историята на живота на Джоди на стената до тях. Маршал бе намерил във Фейсбук снимка на момиче, което бе харесвал в колежа, беше я уголемил и я бе поставил над монитора.

„Здравей, Голди.“

„Как вървят нещата?“

„Как си тази вечер?“

Докато следваше вечерното танго с Глен Тайлър, Дан бе обзет едновременно от вълнение и отвращение. Флър го бе подготвила старателно и сега беше до телефона, готова да се включи при нужда, но макар и с Матюз до себе си, той се чувстваше някак самотен и незащитен.

Мобилизира силите се до краен предел. „Това може да ме изстреля нагоре“, бе казал на приятелката си Ели. Но знаеше, че може да го натика в калта, ако нещо се провалеше. „Ще успеем“, не спираше да си повтаря той.

От време на време някой от екипа подаваше глава през вратата и питаше:

— Спипа ли го?

Друг се интересуваше:

— Пита ли вече какъв цвят са очите ти?

Матюз се смееше, включваше се в шегите, но Маршал осъзна, че се бе превърнал в циркаджията на управлението. В един момент улови образа си в стъклото на прозореца зад бюрото. Отдръпна се от клавиатурата и се загледа в прегърбената си над бюрото фигура. Изведнъж осъзна, че е огледален образ на своята жертва, и инстинктивно се напрегна.

Реши, че трябва да се разговори и с другите момчета в чат стаята (поне си мислеше, че са момчета), за да не се окаже, че контактува само с Тайлър, и плоският им хумор и безкрайните намеци започнаха силно да го отегчават. Вече си ги представяше — с хеви метал тениски и плешиви темета.

Ели, медицинска сестра с уклон към черния хумор, търпеше стоически намесата в личния им живот, но той подозираше, че ѝ идва малко в повече.

— Защо точно ти трябва да си стръвта, Дани? — попита го тя една сутрин, когато се прибра от нощна смяна. — Това е доста извратено.

Ели влезе в банята и докато се къпеше, той ѝ направи кафе и успя да се измъкне от дома без допълнителни коментари. Но и той си мислеше, че е извратено. Скоро се видя да разлиства женски списания, за да навлезе в характера, да чете с жив интерес статии за предменструални смущения.

Освен това нещата се проточиха прекалено дълго. Засега имаше само разговори. След петнайсет вечери, прекарани в приказки, Матюз взе да нервничи и каза на шефа си, че това е губене на време.

— Ти какво ще кажеш, Даниел? — попита Спаркс. За пръв път наричаше колегата си по малко име и Маршал разбра, че вече е част от голямата игра.

— С този тип изграждаме сериозна връзка, не търсим бързо секс приключение. Искам да се отпусне и да заговори. Нека да продължим още една седмица.

Спаркс се съгласи и Маршал, зареден с нови сили, се обади тайно на преподавателката си да вдигне мизата. В началото тя не беше уверена, но и двамата се съгласиха, че Джоди трябва да се направи на интересна, да изчезне за няколко дни и после да хвърли мрежите си върху Глен.

„Къде беше — попита Биг Беър, когато Златокоска се появи отново. — Реших, че съм те загубил някъде из Аляска.“

„Татко реши, че стоя прекалено много на компютъра — отвърна Златокоска, — и ме наказва.“

И двамата си даваха сметка, че тя е на дваайсет и седем, но играта продължаваше.

„Как те наказва?“

„Не искам да кажа. Може пак да загазя.“

„Нищо, давай.“

И тя му разказа. ББ, както го наричаше тя, захапа въдицата.

„Искаш ли да се срещнем някъде, където баща ти няма да ни открие?“, предложи най-после Глен.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

10 юли 2007, вторник

Глен Тайлър натискаше тихо клавишите. Каза на новата си приятелка, че всички вкъщи спят и той е сам.

Злати, както сега я наричаше, му изпрати своя снимка в бебешка пижама и той се опита да я накара да я сваля.

Дан бе помолил Флор Джоунс и детектив Спаркс да присъстват на частните разговори с Тайлър и сега те стояха зад него. Лицата им се осветяваха слабо от екрана на компютъра.

„Толкова си сладка, Злати! Прекрасното ми момиче!“

„Аз съм твоето лошо момиченце. Нали знаеш, че ще направя всичко за теб?“

„Знам, лошо момиче.“

Следваха серия от инструкции от страна на ББ и Злати му каза, че ѝ е забавно и ще изпълни всичко. След това Дан Маршал направи следващата стъпка. Не беше по плана на доктор Джоунс, но започваше да губи търпение.

„Преди мен имал ли си друго лошо момиче, ББ?“, попита той.

На екрана се отрази ръката на Флор, вдигната в знак на предупреждение.

„Да.“

„Ама истинско ли беше, или като мен?“

„Харесвам и двата вида, Злати.“

Доктор Джоунс му даде сигнал да се отдръпне. Той знаеше, че действа прекалено бързо, но усещаше, че Тайлър е готов да се разкрие.

„Разкажи ми за другите лоши момичета. Какво правеше с тях?“

И Тайлър ѝ разказа. Разказа ѝ за нощните си приключения, за срещите и предизвикателствата, за разочарованията и възторзите си.

„Но никога не си го правил наистина, нали? В реалния свят?“, попита Дан и тримата мъже притаиха дъх.

„Би ли искала да опиташ това на живо, Злати?“

Спаркс вдигна ръка, но Маршал вече пишеше: „Да. Много бих искала“.

Той ѝ каза, че го е правил. Веднъж имал свое лошо момиче.

Спаркс потръпна. Всичко се развиваше светкавично, просто не можеше да мисли правилно. Потърси с поглед Флор Джоунс, тя стана от стола и се премести зад гърба на своето протеже.

Маршал едва улучваше клавишите, толкова силно трепереше.

„Случи се веднъж.“

„Разкажи ми за истинското момиче.“

„Името ѝ започваше с Б, като моето. Можеш ли да познаеш името, Злати?“

„Не. Кажи ми.“

Мълчанието беше непоносимо. Секундите отминаваха, а те чакаха настръхнали признанието му.

„Съжалявам, Злати, трябва да затворя. Някой звъни на вратата. Ще поговорим по-късно...“

— Мамка му! — извика Маршал и удари глава в бюрото.

— Мисля, че все още го държим — каза Спаркс, погледна към доктор Джоунс и тя кимна.

— За мен и това е достатъчно.

— Хайде да се посъветваме с началниците — каза Спаркс и стана. — Отлична работа, Маршал. Наистина, отлична.

Шест часа по-късно тримата седнаха в кабинета на Банкс и изложиха аргументите си за арестуване на Глен Тайлър и повдигане на обвинение.

Шефът на отдела Банкс ги изслуша внимателно, прочете разговора и си записа някои неща. После се облегна назад и каза:

— Но той не е споменавал името Бела.

— Така е, но... — започна Спаркс.

— Не смятате ли, че Маршал е прекалил?

— Според доктор Джоунс, всичко е наред. Балансът е тънък все пак.

— Но имаме черно на бяло, че говори за реално дете, чието име започва с буквата Б — прекъсна го Банкс. — Нека да го извикаме и да му кажем какво знаем. Да заявим, че имаме писмени показания от Златокоска.

Всички в стаята се съгласиха.

— Имаме сериозни основания да следваме тази линия. Глен е бил в района на престъплението през онзи ден, има син микробус и частичния номер на табелата съвпада; на компютъра му има порнографски снимки на деца, познаваме апетитите му от тези чат стаи, а и алибито му е доста нестабилно, като имаме предвид поведението на жена му.

Всички кимнаха отново.

— Мислиш ли, че това е нашият човек, Боб? — попита накрая Банкс.

— Да — каза прегракнало Спаркс. Устните му бяха пресъхнали от напрежение.

— Аз също. Тогава да запознаем началника с всичко това.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

1 август 2007, сряда

Естествено, детективите не се отказаха. Впиха зъби в Глен, в микробуса му, в порното с деца и виртуалните му изневери. Никога няма да го оставят на мира. Адвокатът му каза, че ще се опитат да го натопят ако не за друго, поне за порноснимките.

Посещенията и телефонните обаждания на детектив Спаркс станаха част от живота ни. Полицията беше решена да приключи случая, а ние гледахме отстрани.

Казвам на Глен, че трябва да каже на полицията за „частната работа“, дето е вършил в онзи ден, но той е убеден, че това ще влоши нещата.

— Ще кажат, че сме ги лъгали за всичко, Джени.

Ужасявам се да не направя нещо, което да влоши нещата, да кажа нещо погрешно. Но накрая не аз, а Глен влоши нещата. Влезе в интернет да гледа порно. Не можах да повярвам, че е толкова глупав, когато разбрах. Нали беше по-умният в семейството?

Полицайте бяха взели компютъра му, разбира се, но той си купи евтин малък лаптоп и рутер — „за работа, Джени“ — и отново седна в свободната стая да говори в онези чат стаи или както там ги наричаха. По-късно разбрахме, че детективите са го чакали там.

Всичко беше изпитано много хитро. Някакъв техен служител се престорил на младо момиче и се запознала с него в интернет. Нарекла се Златокоска. Кой би си паднал по това? Освен Глен, разбира се.

Не ставаше дума само за разговори. Накрая Златокоска правила виртуален секс с Глен. Това е секс без докосване, така ми обясни Глен. „Само на думи е, Джени. Пишеш думи. Не сме говорили на живо, дори не сме се виждали. Всичко се случваше в главата ми. Просто фантазия. Разбираш ме, нали? Толкова съм напрегнат напоследък! Просто не можах да устоя.“

И аз се опитвам да разбера, наистина се опитвам. Непрекъснато си повтарям, че това е като наркотик и вината не е негова. Лошите са другаде. С Глен се ядосахме много на онова, което направиха детективите. Не можех да повярвам, че някой от тях ще поеме работата като тази. Като проститутка. Глен каза същото. Преди да разбере, че Златокоска е мъж. Беше му много трудно да повярва. Мислеше, че полицаите го казват само за да го изкарат гей или някакъв идиот. Аз мълчах. Не можех да си представя такова нещо като виртуален секс, затова не знаех да се тревожа ли с кого го прави и защо. Но това не беше най-големият му проблем.

Той бе споделил прекалено много със Златокоска. Както ми каза бил ѝ признал, че знае нещо за случая, по който работи полицията, само за да я впечатли. „Тя“ всъщност го изнудила да ѝ каже. И полицаите дойдоха отново. Върнаха го в Саутхамптън за разпит. Преди тръгване той ме целуна по бузата и ми каза да не се тревожа.

— Нали знаеш, че всичко ще се оправи? — рече той и аз кимнах. И зачаках.

Но този път Боб Спаркс го обвини в убийството на Бела. Никой не знаеше дали е мъртва, но те казаха, че я е отвлякъл и убил.

Тикнаха го в затвора и пресата се върна.

Никога не съм обичала да чета вестници. Предпочитам списания. Харесват ми истинските житейски истории, нали се сецате: жена, която се грижи за сто деца; друга, отказала лечение на рак, за да спаси нероденото си дете; жена, родила дете за бездетната си сестра. Вестниците бяха работа на Глен. Той обичаше да чете „Мейл“. Решаваше кръстословиците на последната страница, а и шефът му четеше същия вестник. „Така имаме нещо общо, Джени“, ми каза веднъж.

Но сега вестниците, телевизията, дори и радиото коментираха само нас. Глен беше голямата новина и репортерите отново обсадиха дома ни. Чух ги да говорят за стратегическо място до вратата, някои буквално спяха в колите отвън в опит да ме пресрещнат и да изкопчат няколко думи от мен.

Аз сяхах горе в спалнята, прикривах се зад завесите и ги наблюдавах. Всички правеха едно и също. Беше наистина забавно. Първо минаваха с колите покрай вратата, оглеждаха къщата и проверяваха кой от колегите им вече е там. После паркираха и се

връщаха към входа с бележници в ръце. Някои изхвърчаваха от автомобилите си, за да блокират пътя на новодошлия към вратата ни. Душеха около нас като глутница вълци.

След няколко дни всички ставаха приятели, събираха пари и изпращаха един от тях да купи кафе и сандвичи от барчето надолу по улицата.

— Кой иска захар? Желаете ли сос към сандвичите?

Барчето сигурно натрупа цяло състояние от тях. Забелязах, че репортерите оформиха една група, а фотографите — друга. Чудех се защо се делят. Човек можеше веднага да ги различи, защото фотографите се обличаха различно — по-небрежно, с мърляви сака и бейзболни шапки. Повечето от тях изглеждаха, сякаш не са се бръснали с дни — мъжете имам предвид. Жените с фотоапарати се обличаха като мъже. С развлечени ризи и панталони. И бяха много пошумни. В началото съжалявах съседите за цялата врява, за смеха и виковете. Но после те започнаха да им носят подноси с напитки, пускаха ги до тоалетните си и бърбеха с тях часове наред. Чувстваха се като на улично парти.

Репортерите бяха по-тихи. Те прекарваха по-голямата част от времето на телефоните си или седяха в колите и слушаха новините по радиото. Много от тях бяха млади, явно носеха първите си костюми.

Но след първата седмица пресата изпрати тежката артилерия. Наперени, миришещи на бира мъже и жени с остри черти на лицето и модерни костюми. Те пристигаха в скъпите си лъскави автомобили и слизаха от тях като кралски особи. Дори и фотографите затаяваха дъх при вида на някои от тях. Един мъж излезе от колата си, сякаш излизаше от витрината на скъп магазин, раздели тълпата на две и мина царствено по пътеката. Почука на вратата и извика:

— Госпожо Тайлър, какво е да сте съпруга на детеубиец?

Аз останах на леглото, пламнала от срам. Имах чувството, че съм изложена пред погледите на целия свят, въпреки че бях скрита зад пердетата.

Той не беше първият, който ми зададе този въпрос. Друг репортер ми го запрати в лицето, докато излизах да отида до магазина в деня, когато прибраха Глен. Изведнъж изскочи пред мен, сигурно ме е последвал, за да ме пипне далеч от другите журналисти. Искаше да

ме предизвика да кажа нещо, за да представи „интервю“ със съпругата, но аз не се хванах. С Глен го обсъждахме, преди да го приберат.

— Просто си мълчи, Джени — ме посъветва той. — Не им се хващай. Не показвай никакви емоции. Не си длъжна да говориш с тях. Те са боклуци. Но като нямат нищо, няма за какво да пишат.

Няколко жени казаха, че са правили виртуален секс с него, и се наредиха на опашка да разкажат историите си. В онези чат стаи го наричаха Биг Беар и с други идиотски имена. По време на посещенията си в затвора понякога го поглеждах и се опитвах да си представя, че го наричам Биг Беар. И ми се повдигаше.

Имаше и още неща, свързани с „хобито“ му. Купил някакви снимки в нета. Според „осведомени източници“ на един вестник използвал кредитна карта за покупките си и когато полицията започна да проверява кредитните карти на педофилите, той се паникьоса. Предполагам, затова ме накара да напиша жалба, че неговата е изгубена, но как медиите бяха научили? Мислех да попитам един от репортерите, но нямаше как да го направя, без да дам подробности.

Когато на следващата визита попитах Глен за това, той отрече всичко.

— Просто си измислят, скъпа. Знаеш, че го правят. — Хвана ръката ми и добави: — Обичам те, Джени.

Аз си замълчах.

Мълчах и пред пресата. Всеки ден пазарувах от различни супермаркети, за да не ме причакат, и започнах да нося шапки, за да не ме разпознават хората. Като Мадона, щеше да каже Лиза, ако все още бяхме приятелки. Но не беше така. Сега никой не искаше да говори с нас. Всички искаха да говорят за нас.

Том Пайн ми се обаждат в хотела и казва, че договорът е добър, но се тревожи какво ще напишат. Трудно е да разговарям, докато Кейт е в стаята, и отивам в банята на спокойствие.

— Те не са ти приятели, Джейн — предупреждава ме той. — Ще изкарат от теб такава история, каквато искат да напишат. В договора не се споменава контрол над напечатаното и ти не можеш да претендираш, ако извъртят нещата. Тревожа се, че ще бъдеш сама. Искаш ли да дойда при теб?

Не искам Том да идва. Ще настоява да се откажа, но аз знам какво правя. Готова съм.

— Добре съм, Том, благодаря ти. Ще ти се обадя, за да те осведомя как вървят нещата.

Влизам в стаята. Кейт е там, стиска договора пред гърдите си.

— Хайде, Джейн, да подпишем този договор и да се захванем с интервюто.

Тя е на нокти, а аз искам вече да си отида у дома, затова хващам листовете и подписвам на съответното място. Кейт се усмихва, раменете ѝ се отпускат и тя сяда в един от фотьойлите.

— Свършихме с формалностите — казва и вади от дъното на чантата си стар очукан диктофон. — Нали нямаш нищо против да записвам? — пита и слага апарата пред мен. — Ако ръката ми се схване от писане.

Кимвам и се опитвам да помисля откъде да започна, но няма за какво да се тревожа — Кейт е насреща.

— Кога чу за пръв път, че Бела Елиът е изчезнала, Джейн?

Тук няма никакъв проблем. Връщам се назад към онзи октомврийски ден, когато стоях в кухнята и по радиото съобщиха новината.

— Сутринта бях на работа — започвам бавно, — но следобедът ми беше свободен заради сутрешната смяна, която взех в неделя. Чистех, подреждах, белех картофи за вечеря. Глен си дойде за една бърза чаша чай, а аз започнах да се приготвям за часа си в спортния център. Върнах се в кухнята и включих печката. В същия момент по радиото започнаха новините. Започнаха с това, че полицаите организирали издирване на изчезнало момиченце в Саутхамптън. Изчезнало от градината на дома си. Изведнъж ми стана студено и потръпнах. Беше съвсем мъничко, още бебе. Просто ужасно!

Сега също ми става студено, като си помисля. Беше истински шок да видиш малкото личице с превръзка и руси къдрици. Кейт се размърдва нервно и аз продължавам:

— На другия ден вестниците пишеха само за случилото се. Имаше много снимки и бабата разказваше колко мила и сладка била Бела. Да ти се скъса сърцето. Всички бяха разстроени и любопитни — знаете хората как посрещат такива новини.

— А Глен? — пита Кейт. — Каква беше неговата реакция.

— Той също беше шокиран. Същия ден беше пътувал до Хампшър — мисля, че знаете — и не можеше да повярва. И двамата

обичахме деца. И двамата се разстроихме.

Истината е, че не говорихме много за изчезването на Бела, освен за съвпадението, че той е бил в Хампшър по същото време. Гледахме новините с чаша чай в ръка, после той се качи горе при компютъра си. Помня, че казах: „Дано да я намерят“, но нямам спомен той да ми е отговорил. Тогава не видях нищо странно в поведението му — Глен си беше Глен.

— После дойде полицията... — казва Кейт, надвесва се над бележника си и ме поглежда напрегнато. — Сигурно си била потресена?

Разказвам ѝ колко шокирана съм била, как не съм могла да си отворя устата, как стоях права в коридора близо час, след като полицаите си тръгнаха. Но не казвам нищо за лицето на Глен.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

19 октомври 2007, петък

Преди съдебното заседание стаята на Спаркс се напълни с народ. Изчистиха стените и бялата дъска от мозайката със снимки и карти на района и опаковаха всичко в кашони за прокуратурата.

Когато изнесоха и последния кашон, Спаркс се загледа в белите правоъгълници, останали по някои от стените. „Няма следа, която да не сме проследили“, рече си той. Всеки път този момент му напомняше за меланхолията, която те обхваща след коитус, поне на него му се струваше така, и той сподели мисълта си с Ейлийн.

— След какво? — погледна го неразбиращо тя.

— Нали се сецаш, онази странна тъга след секс, когато всичко е свършило — обясни ѝ той и добави смутено: — Четох за него в едно списание.

— Трябва да е било списание за мъже — каза тя.

Последният разпит на Тайлър беше дълъг и крайно изнервящ. Истината проблесна чак когато Тайлър осъзна, че е бил подведен от полицията.

— Значи, Биг Беар, а, господин Тайлър? — започна Спаркс.

Устата на Тайлър увисна, после се затвори плътно.

— Не знам за какво говорите.

— Търсили сте приятели из гората. И сте намерили, нали? Но ние също се запознахме със Златокоска.

Краката на Тайлър затропаха по пода и той сведе глава към скута си. Защитната му позиция.

Том Пайн гледаше размяната на въпроси и отговори като паднал от небето, но в един момент се съвзе и се намеси:

— Искам няколко минути насаме с клиента си.

След пет минути двамата вече имаха своя версия за случилото се в интернет.

— Това беше интимна фантазия между двама възрастни хора — каза Глен Тайлър. — Аз бях под огромен стрес.

— Кое беше детето с буквата Б, Глен?

— Повтарям, беше интимна фантазия между двама възрастни.

— Бела ли беше онова момиченце?

— Беше интимна фантазия...

— Какво направи с Бела?

— Беше интимна фантазия...

Когато го обвиниха, той спря да повтаря за интимната фантазия и погледна детектива в очите.

— Допускате огромна грешка, детектив Спаркс.

Това бяха последните му думи.

Делото влезе в съда следващата пролет. Спаркс даде своите показания като шеф на разследващия екип, отговаряйки кратко, ясно и компетентно на въпросите.

Месеците работа, претърсване, проверки, разпити и прехвърляне на свидетелски показания бяха поднесени пред малка, но подбрана публика и цяла армия критици. Армията се предвождаше от адвокатата на Глен Тайлър, кален в битки хитрец, който го подложи на жесток кръстосан разпит.

Журито от осем мъже и четири жени, отсети от защитата така, че да преобладават мъжете и симпатиите да са на страната на обвиняемия, обърнаха глави към свидетелската банка и впиха очи в неговите.

Защитникът, Чарлз Сандерсън, стана, пъхнал небрежно едната си ръка в джоба. В другата държеше бележките си. Излъчвайки увереност, той се опита да омаловажи някои от доказателствата и постепенно започна да насажда съмнение у журито.

— Колко време е имал свидетелят, за да запише частично номера на микробуса? Пет минути? Значи, не го е записал веднага?... Разбирам.

— На какво разстояние е бил от синия микробус, когато го е видял? Господин Спенсър носи ли очила?... Разбирам.

— Кажете ми, инспекторе, колко сини микробуси има по пътищата на Великобритания?

Онова, което запрати случая в трета глуха, беше това „разбирам“. Разбирам: в смисъл „Боже, още една точка в наша полза“.

Спаркс парираше търпеливо всеки удар. През годините той бе срещал много сандерсъновци — фукльовци, и знаеше, че тези демонстрации невинаги се харесват на журито. Продължи спокойно, като често поглеждаше журито, за да акцентира върху даден момент, но знаеше, че Сандерсън очаква звездния си час — разговора със Златокоска.

Спаркс се бе подготвял за този момент с помощта на прокурорите, за да е сигурен, че е готов. Знаеше всеки нюанс от Правилника за използване на електронни средства при разследване от 2000 година, всяка стъпка от процедурата по одобряване на съответните методи, внимателната подготовка за работа със специални разузнавателни средства и съхраняването на доказателства.

На екипа бе отнело много време да го научи как да акцентира върху слабостта на Тайлър към чат стаите и порнографските сайтове.

— Журито няма да се интересува от член сто и едно, нито кой е дал разрешение и за какво. Трябва да изтъкнем апетита на Тайлър към малки момичета — каза му водещият прокурор и Спаркс знаеше, че той е прав.

И беше напълно готов, когато адвокатът на Тайлър навлезе в темата за порнографията и започна последователно да оспорва всяка стъпка от действията на полицията. Целта на Сандерсън беше да го принуди да признае, че клиентът му би могъл да свали „по погрешка“ някои от най-уличаващите снимки от интернет на хард диска си.

— Става дума за сексуално насилвани деца, нали? — каза Спаркс. — Нашето заключение е, че той ги е свалил съвсем съзнателно и не би могло да е станало случайно. Специалистите ще потвърдят думите ми.

Сандерсън не даде възможност на журито да осмисли забележката и продължи бързо. Той знаеше, че Тайлър не изглежда като перверзниците, които обикновено защитаваше, и това беше сериозен плюс. Беше показал снимката му на своите колеги в кантората и най-често употребяваният коментар беше „чист, спретнат и обръснат“.

След това Сандерсън атакува детектива директно за изчезването на Бела Елиът.

— Детектив Спаркс, истина ли е, че тялото на Бела Елиът не е намерено?

— Да.

— И че целият случай се основава не на факти, а на ваши подозрения, умозаклучения и случайни улики?

— Имаме достатъчно ясни доказателства, които свързват обвиняемия с изчезването на Бела Елиът.

— Ах, доказателствата. Без истински свидетел и без отпечатьци. Само косвени улики, защото от самото начало гледате към грешния човек. Толкова отчаяно сте искали да го обвините, че сте въвлекли клиента ми във фиктивна връзка.

Журито, изглежда, не разбираше каква е тази фиктивна и измамна връзка, но определено следеше с интерес спектакъла. „Четири звезди и «неустойимо представление», ето как може «Телеграф» да отрази процеса на следващия ден“, помисли си Спаркс, когато най-после слезе от свидетелската скамейка и се върна на мястото си в залата.

Но след обяда нещата се обърнаха. Отегчено от държавния обяд, журито се върна в залата и се отпусна по столовете. Но не остана дълго там.

Беше ред на майката. Облечена в обикновена черна рокля с червена значка за Бела Елиът на гърдите си, тя седна на свидетелското място. Прокурорът, крехка жена, застанала срещу якия гръден кош на опонента си, остави младата жена да разкаже случилото се с прости и ясни думи. Стигайки до мига, когато осъзнала, че дъщеря ѝ я няма, тя се разплака и журито се развълнува, някои от тях също бяха готови да се облеят в сълзи. Съдията я попита иска ли чаша вода и разсилният отиде да ѝ донесе, докато защитата прелистваше папките си, готова да се заеме със свидетелката.

Беше време Сандърс да се спусне в атака:

— Госпожо Елиът, дъщеря ви често ли си играеше навън? Отпред, където не можете да я видите?

— Случваше се, но не съм я оставяла сама за повече от няколко минути.

— Минутите минават доста бързо, не намирате ли? Толкова много работа трябва да свършите като майка!

Майката се усмихна на тази проява на съчувствие.

— Колкото и да бях заета, тя остана сама само няколко минутки.

— Откъде знаете?

— Готвех спагети, както вече казах. Те стават бързо.

— Друго нещо свършихте ли?

— Всъщност измих съдовете, докато изчаквах. Извадих дрехите на Бела от сушилнята, за да не се налага после да ги гладя.

— Доста работа сте имали този следобед. Разбрах също, че сте провели два разговора. Обяснимо е, ако сте забравили, че Бела е навън. Даун отново се разплака, но адвокатът не се впечатли.

— Знам колко тежко е за вас, госпожо Елиът, но просто искам да установя часа, когато Бела е изчезнала. Сигурно разбирате колко важно е това, нали?

Тя кимна и издуха носа си.

— И разчитаме вие да го посочите, защото последният път, когато Бела е видяна, е било в единайсет и четирийсет и пет в павилиона за вестници и списания, нали така, госпожо Елиът?

— Купих ѝ сладкиши.

— Да. „Смартис“, според бележката. Което означава, че Бела е изчезнала в отрязъка от време между единайсет и трийсет и пет и петнайсет и трийсет. Тоест близо четири часа. Защото никой друг не я е виждал през това време.

Даун стисна силно перилата пред себе си и каза тихо, сякаш не ѝ достигаше въздух:

— Не, после не сме излизали. Но мама се обади след обяда и я чу. Каза да я целуна от нея.

— Госпожо Елиът, бихте ли говорили малко по-високо, за да може почитаемият съдия и многоуважаваното ни жури да чуват отговорите ви?

Даун се прокашля и промълви:

— Извинете.

— Казвате, че майка ви е чула детски глас по телефона, но той може да е дошъл от телевизора, нали? Защото майка ви е казала в полицията, че не е говорила с Бела.

— Бела не искаше да дойде на телефона. Изтича да вземе нещо.

— Разбирам. И след няколко часа е излязла да си играе навън?

— Остана без надзор не повече от пет минути.

— Да. Благодаря ви, госпожо Елиът.

Даун се обърна с намерение да слезе от банката, но Сандерсън я спря.

— Не съм свършил, госпожо Елиът. Виждам, че носите значката на Бела.

Даун докосна инстинктивно значката.

— Защото вярвате, че Бела все още е жива, нали? — попита адвокатът. Даун кимна, без да знае накъде води този въпрос. — Точно така. Вие продадохте доста интервюта на различни вестници и списания, изказвайки точно такова мнение.

Обвинението, че тя прави пари от изчезването на дъщеря си, накара пейките, определени за пресата, да завибрират от енергия, химикалките замряха в очакване на отговора.

Даун изправи глава, гласът ѝ прозвуча неочаквано силно:

— Да, наистина мисля, че е жива. А парите са за фонда за търсенето ѝ.

— Разбирам — отвърна адвокатът и седна.

Наложи му се да чака още една седмица в разпити на съседни, различни специалисти от полицията, болни членове на журито и правни спорове, преди Дан Маршал да застане на свидетелската банка и да даде показанията си.

Моментът беше труден и важен за Маршал и той се изправи с треперещи крака въпреки дългите репетиции в службата пред шефовете си.

Прокурорът го описа като млад, отдаден на работата си служител, подкрепян от шефовете и закона, решен да предотврати отвличането на още едно дете. Завъртя въпросите си около казаното от Глен Тайлър, поглеждайки към журито, за да подчертае важността на чутото, а те от своя страна започнаха да хвърлят яростни погледи към обвиняемия. Всичко вървеше добре. Засега.

Когато дойде ред на Сандерсън, в поведението му нямаше и помен от пренебрежителното отношение, ръцете в джобовете и разтегнатите гласни. Беше като пружина. Той разходи младия служител през разговорите му с Тайлър като Златокоска. Маршал беше подготвен от прокурорите, знаеше, че ще го притискат, но се оказа лошо, отколкото го предвиждаха всички.

Помолиха го да прочете своите отговори на подмятанията на Биг Беар и в хладната светлина на съдебната зала те приеха сюрреалистичен саркастичен оттенък.

— „С какво си облечена днес?“ — зачете адвокатът на Тайлър. „С бебешка пижама — прочете Маршал. — Синя с дантелки.“ От редовете на репортерите се чу сподавен смях, но Маршал сдържа нервите си и продължи да чете: „Но ми е доста топло. Мисля да я съблека.“

— Да, да я съблечете — наблегна Сандърс, без да успее да скрие отежчението си. — А после да се опипате. Всичко е като разговор между подрастващи, нали? — вдигна поглед той от листовите. — Предполагам, че не сте били по бебешко синя пижама, нали, детектив Маршал?

Смехът в залата подежда на младия детектив като шамар, но той пое дълбоко въздух и каза:

— Не.

Редът беше бързо възстановен, но вредата бе нанесена. Решаващото доказателство на Маршал заплашваше да се превърне в мръсна шега.

Адвокатът направи кратка пауза, преди да навлезе в най-опасната зона на кръстосания разпит — последният разговор с Глен Тайлър чрез имейли.

— Детектив Маршал, каза ли ви Глен Тайлър, така нареченият Биг Беар, че е отвлякъл Бела Елиът?

— Каза, че преди е имал истинско момиче — бебе.

— Не ви питах за това. И не го ли каза, след като вие, в ролята на Златокоска, го попитахте?

— Да, но...

— Той ви е попитал: „Би ли искала това, Златокоске?“, и вие сте му отговорили, че искате, и то много. Казали сте, че това е мечтата ви.

— Можеше да каже „не“ на всеки етап — отвърна Маршал, — но не го направи. Каза, че веднъж е намерил малко момиченце за себе си и името ѝ е започвало с Б.

— Използвал ли е някога името „Бела“ в разговорите ви?

— Не.

— Било е фантазия между двама зрели хора, нали, детектив Маршал. Не е било признание.

— Но той си призна, че е открил момиченце и името ѝ започва с Б — настоя Маршал. Емоциите започнаха да вземат връх. — Колко малки деца, чието име започва с Б, са изчезнали напоследък?

Адвокатът игнорира въпроса му и заби поглед в бележките си.

Боб Спаркс потърси с поглед Джейн Тайлър, свила се на края на скамейката зад своя пълнолетен фантазиращ съпруг и видя каменното ѝ лице. Тогава си помисли, че тя може би за пръв път чува цялата история.

Маршал започна да заеква. Сандерсън продължи атаката си.

— Вие принуждавахте господин Тайлър да отговаря на въпросите ви, нали, господин Маршал? Действали сте като агент-провокактор, като сте се престрували на жена, която търси секс от клиента ми. Накарали сте го да говори ужасни неща. Бихте направили всичко, нали, детектив? Дори виртуален секс с него. Това полицейска работа ли е? Къде отиде предупреждението или правото на адвокат?

Защитата поиска отлагане и след като помоли за разговор със съдията насаме и журито беше надлежно изпратено в своята стая, настоя за прекратяване на процеса.

— Целият случай се основава на случайно събрани несъществени улики и подвеждане на заподозрения. Този процес трябва да се прекрати — каза Сандерсън. — И свидетелските показания на Златокоска не бива да се допускат.

Съдията изслуша отговора на обвинението, потропвайки нетърпеливо с молива по бюрото си.

— Полицията е действала изцяло в съгласие със закона. Следвали са процедурата до най-малка подробност — контролира прокурорът. — Знаели са, че действията им са в името на справедливата кауза и че това е единственият начин да се доберат до решаващо доказателство.

Съдията остави молива и се загледа в направените по време на процеса записки.

— Прекъсвам заседанието за малко — каза най-после тя.

Цялата зала стана на крака, докато съдията се оттегляше в кабинета си.

Спаркс знаеше, че това е чиста формалност, призив обвинението да се признае за победено и да не представя допълнителни доказателства. Всъщност нещата бяха решени.

Тайлър слушаше внимателно, чу думите на съдията и разбра, че скоро ще бъде освободен.

Джейн Тайлър видимо не беше на себе си. „Какво ли си мисли — запита се Спаркс. — Ще трябва да се прибере у дома с порно маниак, който копнее за секс с непознати, облечени като деца, както и да убива.“

Всичко свърши неочаквано бързо. Съдията призова журито да се произнесе „невинен“ и Тайлър бе отведен да се преоблече като свободен гражданин. Журналистите се спуснаха към първата си жертва — Джейн Тайлър.

Тя стоеше в средата на гъмжащата тълпа, бледа и мълчалива. Том Пайн се опита да я измъкне от залата, но репортерите блокираха пътя ѝ. Най-после той успя да ги раздели и Джейн тръгна между тях с рамото напред, като бягащ рак, краката ѝ се удряха в пейките пред нея, а дръжката на чантата ѝ се закачаше във всеки ръб.

Двамата се добраха до залата за свидетели. Том най-после пусна ръката ѝ и те спряха да си поемат дъх. В първия момент никой от тях не продума.

— Ще му разрешат ли да се прибере вкъщи? — попита най-после тя с безизразен глас.

Пайн кимна и затърси нещо в куфарчето с документите си. Джейн се сети да благодари на защитата чак когато излязоха във фойето и видя Глен.

— Винаги съм знаел, че истината ще излезе наяве — каза победоносно Глен Тайлър, когато я видя. — Успяхме, Джейн. Справихме се много добре.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

11 февруари 2008, понеделник

Тя, естествено, дава показания. Това е нейният звезден миг. Носи черна рокля и значка „Да намерим Бела Елиът“. Опитвам се да избягвам погледа ѝ, но тя не отстъпва и в крайна сметка очите ни се срещат. Залива ме гореща вълна, цялата се изчервявам и отклонявам моите. Тя ме оставя и забива поглед в Глен, но той улавя каква е играта ѝ и не се поддава, гледа право пред себе си.

Тя разказва историята, която съм чела и слушала десетки пъти, откакто това се случи — следобеден сън, после игра, докато мама прави чай. Бела се смее и тича след котката към градината. Изведнъж мама осъзнава, че не я чува вече. Тишина.

Залата също притихва. Всички усещаме физически тишината. Онази, настъпила след изчезването на Бела.

Майката се разплаква и трябва да я успокоят с чаша вода. Много хитро. Журито също се вълнува, две от жените са готови да се разридаят заедно с нея. Нещата вървят на зло. Те трябва да разберат, че вината е нейна. Тя е оставила детето си само навън. Не се е грижила достатъчно добре за него.

Глен седи тихо и оставя всичко да мине през него, сякаш се случва с някой друг. Тя си поема дъх и съдията я оставя да завърши показанията. Глен проточва врат и слуша внимателно как изтичала при съседите, после се обадила в полицията, как чакала новини и как започнало търсенето.

Прокурорът говори с нея внимателно, сякаш е направена от стъкло.

— Благодаря ви, госпожо Елиът. Бяхте много смела.

Искам да извикам: „Бяхте много лоша майка“, но знам, че не е моментът, нито мястото.

Адвокатът ни, малко страшничък, но се вижда, че е старо куче, който, освен че разтърсва здраво ръката ми при всяка среща, не дава

никакъв знак, че забелязва съществуването ми, най-после взема думата.

Въпросите му я притискат, тя отново заплаква, но той не проявява никакво съчувствие.

Даун Елиът продължава да повтаря, че Бела е била сама само няколко минути, но вече всички разбираме, че не е така.

Мекотата в погледа на журито изчезва. Време беше.

— Защото вярвате, че Бела все още е жива, нали? — пита адвокатът. Даун кима. — Точно така. Вие продадохте доста интервюта на различни вестници и списания, изказвайки точно такова мнение.

Залата зашумява и майката отново започва да подсмърча. Той заявява в прав текст, че тя продава историята си на пресата, и Даун, истински ядосана, заявява, че парите са за издирването на Бела.

Един от репортерите става, притиска бележника до гърдите си и излиза бързо навън.

— Отива да го напише за следващите новини — прошепва Том и ми намига. Иска да ми каже, че това е точка за нас.

Когато всичко свършва, когато излиза, че полицията е измамила Глен и той е свободен, аз сякаш си глътвам езика. Сега е мой ред да си мисля, че всичко се случва сякаш с някой друг.

Том ме извежда от залата и аз виждам Глен. Моят Глен.

Слизам долу и го прегръщам. Отдавна не съм го прегръщала, а и това ми позволява да мълча, защото не знам какво да кажа. Той се радва като малко дете. Смее се, порозовял от щастие. Направо не е на себе си, а аз си мисля само — отивам си у дома с него. Ще си останем двамата. Какво ще стане, когато затворим вратата след себе си? Вече знам прекалено много за този мъж и не съм сигурна, че ще е както преди.

Той се опитва да ме вдигне и да ме завърти във въздуха, както правеше, когато бяхме млади, но в стаята има прекалено много хора — адвокати, надзиратели. Толкова са много, че не мога да дишам. Том забелязва и ме извежда в хладния коридор, оставя ме на една пейка и ми носи чаша вода.

— Доста ти се събра, Джейн — казва мило той. — Всичко стана толкова бързо, но всички се надявахме делото да се развие по този начин, нали? Отдавна го чакаш.

Вдигам глава, но той не ме гледа в очите. И двамата замълчаваме. Аз си мисля за горкичкия младши детектив. Преструвал се е на жена, за да достигне до истината. Когато Том ни запозна с доказателствения материал, се ядосах, че се е представял за проститутка, но като го гледах на свидетелската банка, докато всички му се смееха, ми стана жал за него. Разбрах, че би направил всичко, за да открие Бела.

Том отива при Глен и му стиска ръката. И ние тръгваме. Даун Елиът плаче на тротоара за пред камерите.

— Трябва да внимава какво говори след този процес — казва Том, докато се оглеждаме, застанали до вратата зад събралата се тълпа.

Телевизионните камери я къпят в светлина, репортерите се препъват в кабелите в опит да се приближат към нея. Тя заявява, че никога няма да спре да търси малкото си момиченце, че Бела е някъде там и тя ще я намери, ще открие и човека, който я е отвлякъл. После приятелите ѝ я отвеждат към един автомобил и изчезват.

Идва нашият ред. Глен решава да даде на Том изявлението си, за да го прочете от негово име. Всъщност Том го посъветва да направи така. И го написа. Заставаме под прожекторите и шумът ме разклаща физически. Той идва от крясъците на стотици гърла едновременно, изискващи внимание и задаващи въпроси, без да дочакат отговорите.

— Насам, Джейн — зове един глас близо до мен.

Обръщам се да видя кой е и светкавицата от фотоапарат ме заслепява.

— Прегърни го — крещи друг.

Някои от тях познавам от тротоара пред дома. Готова съм да им се усмихна, но осъзнавам, че те не са приятели. Те са друго.

Сериозното лице на Том кара всички да утихнат.

— Ще прочета изявлението на господин Тайлър. Той няма да отговаря на никакви въпроси.

Над главите на репортерите се издига гора от диктофони.

— „Аз съм невинен. Полицията ме обвини в престъпление, което не съм извършил и ми отне свободата. Благодаря на съда за справедливото решение, но днес аз няма да празнувам освобождаването си. Бела Елиът все още я няма и човекът, който я отвлече, е все още на свобода. Надявам се сега полицията да се съсредоточи върху тези неща и да открие виновника. Искам да благодаря на семейството си, че застана зад мен, и изказвам специална

благодарност на моята прекрасна съпруга Джени. Благодаря ви, че ме изслушахте. Сега ви моля да уважите личното ни пространство, за да си отидем и да се опитаме да възстановим разбития си живот.“

Свеждам поглед надолу и се замислям. „Прекрасна съпруга“. Това е моята роля сега. Прекрасната съпруга, която стои плътно до своя невинен съпруг.

Една секунда тишина и врявата започва отново:

— Кой е отвлякъл Бела според вас?

— Какво мислиш за тактиката на полицията, Глен?

После един минувач извиква:

— Браво, човече! — И Глен се усмихва в отговор.

Тази снимка използват всички вестници на другия ден.

Една ръка си пробива път покрай оператора и ми подава картичка. На нея има надпис „Поздравления“ и бутилка шампанско с изхвърчаваща коркова тапа. Опитвам се да видя на кого принадлежи ръката, но тълпата я поглъща. Пъхам картичката в чантата си и с помощта на Глен, Том и охраната тръгвам напред. Репортерите поемат след нас. Като рояк пчели в анимационен филм.

Пътуването ни към къщи е предупреждение за онова, което ще последва. Репортерите и фотографите блокират пътя към таксито, при което ни чака Том и ние не можем да продължим. Всички се блъскат, блъскат и нас, крещят глупавите си въпроси в лицата ни, навират ни фотоапаратите и камерите си. Глен ме хваща за ръката, спуска се внезапно напред и влачейки ме след себе си, пробива път към таксито. Том отваря вратата и буквално ни хвърля на задната седалка. Камерите се стоварват върху стъклата, святкат и щракат, чува се удар на метал в стъкло. Ние седим вътре като риби в аквариум. Шофьорът се поти, но се вижда, че му е забавно.

— По дяволите! — възкликва той. — Какъв цирк!

Журналистите продължават да викат:

— Как се чувстваш като свободен гражданин, Глен?

— Какво ще кажеш на майката на Бела?

— Обвиняваш ли полицията?

Естествено, че ги обвинява. Бесен е заради унижението и онази бебешка пижама. Странно, как е могъл да мисли за такива неща, когато го обвиняват в отвличане на малко дете, но явно сега е готов на всичко, за да си върне на полицаите.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

2 април 2008, сряда

Много пъти съм се чудила какво щеше да стане, ако бях издала тайната. Понякога си представям и се чувам да казвам: „Мъжът ми е видял Бела в деня, когато е изчезнала“. И усещам физическо облекчение, сякаш камък ми пада от раменете.

Но не мога да го кажа. Аз съм виновна, колкото и той... беше... и сега останах само аз. Колко странно е да пазиш тайна! Тя тежи като камък в корема ми, смазва вътрешностите ми и всеки път, когато се сетя за нея, ми се повдига. Когато беше бременна, моята приятелка Лиза ми казваше, че се чувства така — бебето избутва всичко по пътя си и превзема тялото ѝ. С тайната беше същото. Когато ми дойде в повече, за известно време преставам да бъда Джени и се преструвам, че тайната принадлежи на друг човек.

Но когато след втория арест на Глен Спаркс ме разпита отново, номерът не мина. Усетих как се изчервявам цялата и се изпотявам. Навлязох в опасната зона, както казваше Глен.

Боб Спаркс нахлуваше грубо в живота ми и мачкаше всичко пред себе си.

— Та какво казахте, че сте правили през онзи ден, когато Бела е изчезнала?

Започвам да дишам учестено, опитвам се да наваксам с въздуха и да се успокоя. Но гласът ми ме издава. Превръща се в дъх, в квичене, и когато преглъщам по средата на изречението, звукът, който преминава през сухите ми устни, е оглушителен. „Лъжеш“, крещи всичко в мен.

— Сутринта бях на работа, вече знаете. Имах няколко боядисвания — казвам с надежда, че истината ще омаловажи лъжата.

Защото аз наистина бях на работа. Обяснявай и отричай, това е номерът. Трябва да е лесно, но не е, всяка лъжа е по-кисела и твърда, като недозряла ябълка. Устата ти пресъхва и не ти дава да я преглътнеш.

Най-простите лъжи са най-трудни. Големите сякаш сами се търкалят по езика ти. „Глен ли? Той напусна банката, защото има други амбиции. Исква да създаде собствена транспортна фирма. Сам да си е шеф.“

Но малките — „Не мога да пия кафе с вас, защото трябва да ида до мама“, засядат на гърлото ми и ме карат да се червя. Лиза сякаш не забелязва или ако забелязва, добре се прикрива. Всички ние живеем в моята лъжа.

Като дете никога не лъжех. Мама и татко познаваха веднага, а аз нямах брат, нито сестра, с които да споделям тайни. С Глен се оказа лесно. Той постоянно твърдеше, че двамата сме отбор, особено след като започна надлъгването с полицията.

Странна работа. Преди това никога не съм мислила за нас като за отбор. Всеки от нас си имаше свой свят. Но изчезването на Бела ни събра. Направи ни истинска двойка. Винаги съм казвала, че имаме нужда от деца.

Каква ирония! Аз... мислех да го напусна. След като го пуснаха. Мислих дълго и взех решение. Заради онези снимки в компютъра — жени, облечени като деца. Те ме преследваха. Не можех да остана с мъж, който харесва такива снимки и му го казах.

— Не съм направил нищо — възрази той и добави: — А и тези на снимките не са деца, нали? Жени, които изглеждат млади и се обличат като деца, за да си изкарват прехраната. Някои са на повече от трийсет.

Но изглеждаха като деца. Може би той искаше да са деца и му харесваше да гледа мъже, които правеха такива неща с тях?

Той се разплака.

— Не можеш да ме оставиш, Джени! Имам нужда от теб.

Поклатих глава, отидох и взех чантата, която вече бях приготвила. Треперех цялата, защото никога не бях виждала Глен такъв. Той винаги запазваше контрол. Глен беше силният в нашето семейство.

Той ми каза, че е направил много за мен. Че ме обича. Просто знаел колко силно искам дете и как това ме убива, как убива и него, и когато я видял, си помислил, че може да ме направи щастлива. Всичко било заради мен.

Каза ми, че било като сън. Спрял в една странична уличка да обядва и да оправи документите си и я съзрял в градината. Гледала към него. Била сама. Не могъл да се сдържи. Докато говореше, ме прегърна здраво и аз не можех да мръдна.

— Исках да ти я доведа. Усмихнах ѝ се и тя вдигна ръце към мен. Искаше да я взема. Излязох от микробуса и после не помня нищо друго. Опомних се чак, когато вече пътувах към теб.

— Не съм я наранил, Джени — каза той. — Беше като сън.

— Сън ли е било, Джени?

Разказът му ме потресе. Подробностите спират дъха ми.

Двамата стоим в коридора и аз гледам отражението ни в огледалото. Все едно че гледам на филм. Смъртноблед, той се навежда и главите ни се докосват. Заплаква заедно с мен. Аз галя косата му, успокоявам го. Но не искам сълзите му да спират. Страхувам се от тишината, която ще последва. Толкова неща искам да го питам и толкова много не искам да знам!

След малко Глен се успокоява и двамата сядаме на дивана. Той продължава да хълца, лицето му е мокро и червено.

— Все ми се струва, че съм го сънувал. Струва ми се нереално. Знаеш, че не бих наранил дете, нали знаеш? — казва той и аз кимам. Мисля си, че знам, но всъщност не знам нищо за този мъж, въпреки че живея с него толкова години. В момента ми се струва напълно непознат, но всъщност двамата сме обвързани повече от всякога. За разлика от мен той ме познава добре. Познава слабостта ми.

Знае, че искам да я беше довел у дома.

А аз знам, че моята мания е причина за всичко това.

— Не трябва ли да кажем на полицията? Че си я видял в онзи ден? — питам аз.

Трябва да го изрека на глас, иначе въпросът ще избухне в главата ми.

— Ще кажат, че съм я отвлякъл и съм я убил, Джени. А ти знаеш, че не е така. Само да призная, че съм я видял, и ще ме обявят за виновен. Ще ме вкарат в затвора. Не бива да казваме нищо на никого.

След това отиваме в кухнята и докато правя чай, осъзнавам, че нито веднъж не произнесе името на Бела. Сякаш не говори за реално

същество. Вземам чантата, качвам се горе и разопаковам нещата си, а Глен ляга на дивана и гледа футбол по телевизията. Един нормален ден. Сякаш нищо не се е случило.

Повече не повдигаме въпроса за Бела. Глен е много мил с мен, непрекъснато ми повтаря, че ме обича, и ме следи с поглед, за да е сигурен, че съм добре. Проверява ме.

— Какво си мислиш, Джени — пита, когато вземам телефона.

И ние продължаваме постарому.

Сега обаче Бела е с нас през цялото време. Не говорим за нея, не споменаваме името ѝ, но тайната започва да расте в мен, притиска сърцето и стомаха ми, кара ме да повръщам горе в тоалетната, когато се събудя.

Направил го е заради мен. Искал е да ми намери бебе. Чудя се какво бих направила, ако я бе довел у дома. Щях да я обичам. Това щях да направя. Просто да я обичам. Тя щеше да бъде моята любима.

Почти моя.

Глен казва, че трябва да оставим всичко зад гърба си. Това означава, че повече никога няма да говорим за случилото се. Той го може. Просто откъсва тази част от живота си и я оставя зад гърба си.

— Трябва да мислим за бъдещето, Джени, не за миналото — обяснява търпеливо, притиска ме към себе си и ме целува по главата.

В думите му има логика и аз започвам да се уча да не гледам към миналото. Това не означава, че мисля по-малко за онези неща, но разбирам, че не трябва да споменавам повече за тях пред Глен.

Едно от онези неща е неспособността му да ми направи дете. Както и уволнението му. А после това в интернет и цялата ужасна работа с полицията.

— Остави тези неща в миналото, скъпа — каза той в деня, когато процесът приключи. Лежахме в леглото, беше прекалено рано за ставане, уличните лампи все още просветваха между пердетата. Никой от нас не можа да заспи. „Прекалено сме развълнувани“, рече Глен.

След процеса продължихме да спим в едно легло. След чат стаите и всичко. Мама не можа да повярва.

— Как го търпиш до себе си, Джейн? След всичко, което е правил с онези жени и с онзи мъж?

Двете с мама никога не сме говорили за секс. В училище имах една приятелка, тя ми обясни откъде идват бебетата и какво представлява цикълът на жената. Мама не умее да говори за такива неща. Неудобно ѝ е, сякаш става дума за нещо мръсно и неприлично. Понеже сексуалният живот на Глен се разискваше публично по вестниците, предполагам, че за това ѝ бе по-лесно да засегне темата. Всички в страната знаеха за него. Сигурно си е представяла, че говори за човек, когото всъщност не познава.

— То не е било наистина, мамо. Просто си въобразяваш — обясних ѝ аз, без да я поглеждам в очите. — Психологът каза, че всички мъже го правят в главите си.

— Баща ти не го прави — заяви тя.

— Както и да е. Ние решихме да забравим за това и да гледаме в бъдещето.

Тя ме погледна, може би искаше да ми каже нещо важно, но се спря.

— Животът си е твой, Джейн. Направи каквото мислиш, че е най-добро за теб.

— За нас, мамо. За мен и Глен.

Онази сутрин в леглото след процеса двамата започнахме да правим планове за бъдещето. Решихме да се върнем към нормалния си живот — към нашия живот — колкото може по-бързо. Глен каза, че е време да си потърся някаква работа. В друг район.

Възразих, че непознатите хора ме изнервят, но и двамата бяхме съгласни, че имам нужда от занимание. Щеше да е добре да прекарвам известно време извън къщата.

Той самият се върна към идеята за собствен бизнес. Но този път не с камиони. Нещо свързано с интернет. Някакво обслужване, сервиз.

— Това всеки го може, Джени. Лесни пари, поне за мен, защото аз ги разбирам тези работи.

Исках да кажа много неща, но ми се стори по-уместно да си замълча и да го оставя сам да реши какво да прави.

Опитите ни да гледаме в бъдещето продължиха два месеца. Започнах работа в един фризьорски салон в града. Беше почасова и само за петък и събота. Салонът беше достатъчно голям и това беше добре. Така можех да остана незабелязана, с много клиенти и малко въпроси. Всеки ден обявявах нова прическа и продуктите за коса бяха

много скъпи. Ходех на работа с метрото до улица „Бонд“, останалото разстояние извървявах пеша и движението ми действаше изненадващо добре.

Глен остана вкъщи пред компютъра, да „строи своята империя“, както казваше самият той. Купуваше и продаваше разни неща по и-бей. Разни чаркове за кола. У нас непрекъснато пристигаха колети и коридорът се задръсти, но важното беше, че имаше с какво да се занимава. Понякога му помагах, опаковах колети и ги носех до пощата. Постепенно всичко влезе в релси.

Но никой от нас не можеше да забрави случилото се. Аз не можех да спра да мисля за Бела. Моето малко момиченце... почти. Глен каза, че сигурно е взета от двойка като нас, без деца, и аз се улавях да си мисля, че тази двойка трябваше да сме ние. Тя би трябвало да е тук, с нас. Да бъде нашето бебе. Понякога ми се ще да беше я взел той.

Но Глен не мислеше за Бела. Не можа да преглътне клопката, която му бяха устроили. Не му излизаше от главата. Виждах го да се рее в облаците, замислен за нещо, и всеки път, когато по телевизията даваха някаква акция на полицията, сядаше и започваше да ругае, да говори как са му съсипали живота. Опитах се да го убедя да го забрави, но той просто не ме чуваше.

Сигурно се бе обадил на Том Пайн, защото един четвъртък адвокатът дойде у нас сутринта, за да му обясни може ли да съди полицейското управление в Хампшър. Оказа се, че можем да получим компенсация за тормоза над Глен.

— Трябва да си платят. Прекарах месеци зад решетките заради техните идиотщини — каза Глен и аз отидох да направя чай.

Когато се върнах, те смятаха нещо в големия жълт бележник на Том. Глен беше много добър в сметките. Беше много умен. Когато приключиха, Том каза:

— Калкулацията показва, че можете да вземете около четвърт милион.

Глен извика, сякаш сме спечелили от лотарията. Искан да вметна, че нямаме нужда от тези пари, защото са мръсни, но вместо това се усмигнах, отидох и хванах ръката на Глен.

Процесът щеше да бъде дълъг, но даде на Глен нова цел. Колетите от и-бей спряха да пристигат, той седна в кухнята с

документите си и няколко химикалки с различни цветове, започна да чете, да сравнява данни, да замества информацията с по-нова, да номерира, прошнурова и да ги подрежда в различни папки. Понякога ми четеше, за да му кажа какво мисля.

— „Нанесената психологическа травма и стигмата са причина за зачестилите атаки на паника. Господин Тайлър се страхува да напусне дома си.“

— Наистина ли? — питам изненадано. Не бях забелязала. Атаките му нямаха нищо общо с тези на мама.

— Чувствам се напълно разбит, Джени. Мислиш ли, че ще имаме нужда от лекарско мнение?

Вече не излизаме много. Ходим само на пазар и веднъж на кино. Отиваме много рано и избираме големи супермаркети, където не е необходимо да говориш с някого, но него почти винаги го разпознават. Не е чудно, защото по време на процеса снимката му беше всеки ден във вестниците и касиерките се досещаха кой е. Казвам му, че е по-добре да ходя сама, но той не иска и да чуе. Не може да ме остави сама срещу това. Хваща ръката ми и смело ме повежда напред, защото е невинен човек, и аз се уча да затварям устата на всеки дръзнал да подметне нещо.

Но когато срещам познати, е много по-трудно. Щом ме зърнат, някои пресичат улицата и се преструват, че не са ме видели. Други искат да знаят всичко. И аз повтарям едно и също като папагал:

— Добре сме. Знаехме, че истината ще излезе наяве и че Глен е невинен. Полицията трябва да отговаря за действията си.

Повечето от тях се радваха за нас, но далеч не всички. Една от клиентките ми в стария салон каза:

— Хм! Но никой от нас не е напълно невинен, нали?

Измърморих, че се радвам да си побъбрим, но трябва да помогна на Глен.

— Това ще означава да се върнем в съда — осмелих се да му кажа един ден. — Да разровим отново всичко. Не съм сигурна...

Глен става и ме хваща за ръцете.

— Знам, че ти е трудно, любов моя, но то ще бъде моето възмездие. Ще покаже на хората какво трябваше да преживея. Какво трябваше да преживеем аз и ти.

Разбирам го и се опитвам да помогна, припомням си дати и ужасни сблъсъци с хора на публични места, за да му дам повече свидетелства за тормоза.

— Помниш ли онзи мъж в киното? Каза ми, че не би стоял в едно помещение с педофил. Изкрещя го и те посочи с пръст.

Глен, естествено, помни. Наложил се охраната да ни придружи до изхода „за собствената ви безопасност“, както ни каза управителят. Мъжът продължи да крещи: „Какво направи с Бела?“, а жената до него се опитваше да го накара да си седне на мястото.

Исках да му отговоря, да обясня, че съпругът ми е невинен, но Глен стисна ръката ми и прошепна:

— Недей, Джени. Ще стане по-лошо. Зарежи го този идиот.

Полицията е готова да се бори, не признава никакъв тормоз. Том казва, че е, защото ще трябва да ни изплатят обезщетението с парите на данъкоплатците. Вече се обличам за съда, когато Том се обажда на Глен, стегнат в нов костюм и обувки.

— Свърши се, Джени — извика той от втория етаж. — Съгласили са се. Получаваме четвърт милион.

Вестниците и Даун Елиът ги наричат „кървави пари“, изкарани на гърба на горкото дете, и отново започват да пишат отвратителни неща за Глен. Незнайно как научили, медиите обсаждат за кой ли път входа на дома ни. Искам да извикам: „Казах ли ви?“, но има ли смисъл?

Глен се успокоява. Аз изчаквам сутрин да се разпръснат, за да мога да отида на работа.

Връщаме се там, откъдето започнахме.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

МАЙКАТА

16 септември 2008, вторник

Даун се бе постарала. Купи си скъп костюм, обувки с високи токове и чорапогащник. Редакторът трептеше от възбуда, посрещна я при асансьора и я придружи до нюзрума, парадирайки пред колегите си. Всички ѝ се усмихваха и махаха с ръка зад мониторите на компютрите си, а мъжът, който присъстваше на всяко едно заседание в съда, остави телефона си и дойде да ѝ стисне ръката.

Секретарката на главния редактор — изключително елегантна жена с прическа и грим като от списание, влезе след тях в светилището на шефа и предложи чай или кафе.

— Чай, моля. Ако може, без захар.

След минути чаят бе поднесен и сложи край на общите приказки. Редакторът беше зает човек.

— Нека поговорим за кампанията ви да поискате справедливо наказание за Тайлър. Ще се наложи да направим обширно интервю. И да потърсим нова гледна точка.

Даун Елиът знаеше точно какво очакват от нея. Показването пред медиите месеци наред я беше научило. „Нова гледна точка“ означаваше повече място на първа страница, последвано от други интервюта: Закуска по телевизията, Радио 5 на живо, списание „Часът на жената“. Както нощта следва деня. Беше изтощително, но трябваше да продължи, защото знаеше, дълбоко в себе си наистина знаеше, че детето ѝ е живо.

Но сега, седнала в небесносиньото кътче — опит на декоратора да „очовечи“ сивото пространство — в прохладното от климатика студио, тя разбра също, че вестникът иска от нея за пръв път да заяви ясно, че Бела е убита. Това щеше да възобнови интереса към случая и бе необходимо условие, за да насочат вниманието си отново към Глен Тайлър.

— Не искам да казвам, че Бела е мъртва, Марк — възрази тя. — Детето ми е живо.

Марк Пери кимна, изкуствената симпатия разтегна лицето му в маска на усмивка.

— Виж, напълно те разбирам, но ще ни е трудно да обявим някого за убиец, ако твърдим, че жертвата му е още жива — продължи той. — Знам колко ти е трудно, но полицията смята, че Бела е мъртва, нали?

— Боб Спаркс не мисли така — отвърна тя.

— Мисли го, Даун, можеш да ми вярваш.

В настъпилата тишина Даун анализира вариантите: да удовлетвори вестника или да продължи сама. Тази сутрин бе потърсила съвет про боно от една адвокатска къща и оттам я бяха предупредили, че има опасност да се изправи пред невъзможен избор, „Изборът на Софи“, както го наричаха.

— Кажете ли веднъж, че Бела е мъртва, това означава, че вече няма опасност за живота ѝ, следователно полицията ще прекрати издирването.

Това не биваше да се случва.

— Според мен е по-добре да оставим въпроса отворен — каза Даун. — Защо не го обвиним в отвличане? Защото, когато я намеря, никак няма да ви е приятно именно вашият вестник да се окаже единственият, твърдял, че е мъртва, нали? Всички ще ви обвинят, че сте спрели търсенето ѝ.

Пери отиде до бюрото си и се върна с един от многото листове и документи, покриващи целия плот. Премести подноса с чая на друга табуретка и остави листа на масата. Беше проект на първа страница — една от многото, — подготвена да продаде вестника възможно най-добре. На нея нямаше статия, бяха изписани само шест думи: „Това е човекът, който открадна Бела“ и снимка на Глен Тайлър.

Главният редактор предпочиташе заглавието „Убиец“ с големи букви, но то щеше да намери място в деня, когато заковяха копелето.

— Какво ще кажеш за това? — попита я той и втренчи в нея професионалното си око.

В началото, когато снимката на Тайлър беше във всеки вестник до тази на Бела, тя не смееше да го погледне в лицето, но сега се наложи да го огледа. Взря се в очите му, търсейки проблясък на вина;

после потърси слабост и похот в устните му. Но там нямаше нищо. Той приличаше на човек, до когото би седнала спокойно в метрото, би се наредила на опашката в магазина, дори се замисли дали не се е случвало някога. Може да я бе забелязал там, да я е проследил и да е отвлякъл момиченцето ѝ.

Това беше въпросът, който не спираше да си задава от сутрин до вечер. Всяка нощ сънуваше Бела; зърваше я за миг, но не можеше да я докосне, не можеше да помръдне, нито да я достигне колкото и силно да тичаше. И всеки божи ден осъзнаваше, сякаш за пръв път, че нея я няма.

В началото не беше способна на нищо, чувстваше се безпомощна, лишена от живот. Но после излезе от мъглата на седативите и се подчини на майка си, която я убеди да запълни дните си с нещо практично.

— Трябва да ставаш всеки ден, да се обличаш и да правиш нещо, Даун. Каквото и да е.

Беше ѝ дала същия съвет, когато роди Бела и се бореше с липсата на сън и вечните писъци на бебето заради коликите.

Даун я послуша, стана и се облече. Излезе навън, застана в градината, където бе оставила Бела преди дни, и се загледа в преминаващия покрай дома ѝ свят.

После седна на компютъра, написа във Фейсбук страницата си нещо за Бела и за това как се чувства през тези дни и така започна кампанията „Да намерим Бела“. Откликът беше огромен, заля я като вълна, тя потъна в нея, после изплува на повърхността. Събра хиляди, после стотици хиляди Фейсбук приятели, а лайковете бяха безброй. Сякаш всички бащи и майки по света искаха да стигнат до нея. Това ѝ даде някаква цел и когато с нея се свързаха хора с пари и ѝ предложиха финансова помощ, тя каза „да“.

Боб Спаркс беше резервиран към цялата кампания „Да намерим Бела“, особено след насоката, която пое, но в края на краищата те не харчеха негови пари, нито тези на колегите му. „Човек никога не знае — каза той на Ейлийн. — Най-малкото може да възпре някой да направи същото с друго дете. А и държи Даун в кондиция.“

„Кейт ще побеснее, като види, че съм в «Хералд», враг номер едно на «Поуст» — помисли си Даун, когато влезе в редакцията на

големия вестник за първи път, — но нейната гледна точка не ме устройва. Знам, че ще ме разбере.“

Всъщност тя предпочиташе Кейт и Ник да отразяват кампанията им, но „Поуст“ бяха отхвърлили предложението ѝ.

Стана ѝ неприятно, защото през последните месеци се бяха сближили с Кейт. Двете жени си говореха непрекъснато, срещаха се много често на обяд или просто да поприказват. Понякога вестникът изпращаше кола и я отвеждаше в Лондон за целия ден. В отговор Даун разказваше всичко първо на Кейт.

Но „Поуст“ постепенно изчерпа темата.

— Да не би да се уморихте от мен? — попита приятелката си тя при поредната им среща, когато последното им интервю не се появи във вестника.

— Не се муси — отвърна ѝ репортерката. — Просто в момента се случват други важни неща.

Но избегна погледа ѝ.

Даун вече не беше нещастната майка, свита на дивана, и тя го разбра. И когато от „Хералд“ звъннаха да ѝ предложат да участва в кампанията „Да намерим възмездие за Бела“ плюс щедро дарение за „Да намерим Бела“, тя прие. Но реши да уведоми Кейт за решението си — дължеше ѝ го. Обаждането накара косите на репортерката да настръхнат.

— За бога, Даун, ти сериозно ли? Подписа ли нещо?

— Не. Ще се видя с тях днес следобед.

— Добре. Дай ми двацетина минути.

— Ами...

— Моля те, Даун!

Когато след малко Кейт ѝ се обади, тя разбра моментално, че репортерката е с празни ръце.

— Съжалявам, Даун. Не искат да го направят. Смятат, че е огромен риск да обвинят Тайлър. И мисля, че са прави. Това е просто реклама и може да те отвее. Не го прави.

Даун въздъхна.

— Аз също съжалявам, Кейт. Знаеш, че не е лично. Ти беше чудесна, но не мога да спра само защото един вестник е изгубил интерес.

— Закъснявам, Даун, трябва да вървя. Надявам се скоро да се чуем.

И ето я сега, преглеждаше договора и търсеше скрити клаузи и капани. Адвокатът ѝ вече го беше прочел, но я бе посъветвал да хвърли още един поглед „в случай че решат да вмъкнат нещо допълнително“.

Марк Пери я наблюдаваше, кимаше окуражително на всяка нейна забележка и накрая, когато подписа документа, се усмихна широко.

— Добре, да започваме тогава — каза той, стана и я поведе към стаята, където седеше един журналист, готов да проведе „Голямото интервю“.

Вестникът вече имаше няколко готови страници, бяха се подготвили, докато чакаха присъдата. Преди процеса те взеха интервю от бивши колеги на Тайлър от банката и от фирмата за доставки, бяха подбрали най-гнусните истории от чат стаите и имаха на разположение детско видео с порно елементи, свалено от полицията от компютъра на Тайлър. Бяха подкупили също така една съседка, осигурила им непоказвани досега снимки на нейните деца с Тайлър. Едно от децата беше малко русо ангелче.

Съседката им бе разказала как той наблюдавал децата от прозореца си и как се наложило да закове вратата между дворовете им.

Ето че усилията им нямаше да отидат напразно.

— Не се съгласи на „Убиец“, но първият ден мина страхотно — каза Пери на своите подчинени, остави сакото си на облегалката на стола и нави ръкавите на ризата. — Хайде да поработим над уводната статия. И доведете адвокатите. Не ми се ходи в затвора.

„Хералд“ напълни първите девет страници със статията си като настояваше Глен Тайлър да си получи заслуженото, а Министерството на правосъдието да преразгледа делото.

Това беше прекрасна демонстрация на силата на журналистиката. Тя размаха юмрук, изискваше реакция и читателите ѝ я дадоха. Страницата на вестника в интернет се изпълни с крясъци „Разпни го“, ругатни и призови за връщане на смъртната присъда.

— Обичайните ненормалници — обобща на сутрешната среща шефът на новините. — Необичайното е, че са адски много.

— Моля, моля, нека да покажем малко уважение към читателите си, господа — каза главният редактор и всички се засмяха. — Така.

Какво имаме за днес?

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

21 юли 2008, понеделник

След проваления процес Спаркс усети нещо различно. Гняв. Насочен главно към него самия. Беше позволил да го примамят и бе възприел губеща стратегия.

Какво си бе въобразявал? Докато минаваше покрай отворените врати на горния етаж, дочу един от началството да го нарича „ловец на слава“ и се сви вътрешно. Уж бе мислил за Бела, но изглеждаше, че всичко е било за собственото му его.

„Обаче не получих слава“, каза си горчиво той.

Излезлият няколко месеца по-късно доклад, написан в онзи изчистен стил, характерен за този вид документи, заключи, че решението да се използва служител под прикритие, за да се намери доказателство срещу заподозрения, „е взето на базата на експертно мнение и консултации с висши служители и експерти, но тактиката е била напълно погрешна заради липса на контрол от страна на опитен служител“.

„С други думи, провалихме се“, каза Спаркс на Ейлийн, когато ѝ се обади след срещата с шефовете.

Отстраниха го временно от работа и той си остана вкъщи, по пижама, да чака изхода от разследването. Звънеше всеки ден на колегите от екипа си. От тях разбра, че вътрешното разследване е решило да обвини за всичко по-висшестоящите, той щеше да получи порицание, но нямаше да го уволнят. Щяха да му възложат други задачи с друг екип. Не знаеше да плаче или да се смее на това.

На следващия ден се върна на работа и пое новите си задължения.

— Ново начало за всички ни — каза му току-що назначеният шеф. — Знаем, че те тегли, но трябва да оставиш Глен Тайлър на някой друг. Няма как да работиш по случая след този публичен провал. Ще изглежда като разплата и всички нови следи ще бъдат negliжирани.

Спаркс кимна и заговори за новите случаи на бюрото си, за годишния бюджет, дежурствата и за последните клюки в службата. Но докато се връщаше към ежедневието си, Глен Тайлър остана начело в списъка му. Всъщност беше единственият в този списък.

Матюз го посрещна с радост. Двамата затвориха вратата след себе си и обсъдиха тактиката си.

— Сега ще ни държат изкъсо, шефе. Трябва да се убедят, че не го дебнем. Докараха една от Бейсингстоук. Тя ще отговаря за случая „Бела Елиът“. Вече преглежда документацията. Жена е, но е добро ченге. Казва се Джуд Даунинг. Познаваш ли я?

Същия следобед Джуд Даунинг почука на вратата на Спаркс и му предложи да пият кафе. Елегантна, с червена коса, тя седна срещу него в кафенето надолу по улицата и рече:

— Служебното кафене е като меча дупка. Какво ще кажеш да си вземем по едно...

И зачака.

— Той все още е на свобода, Джуд — заяви накрая Спаркс.

— Как мислиш, може ли Бела все още да е жива?

— Не знам.

Образът на детето го преследваше в сънищата му и предишната вечер той бе споделил с Ейлийн.

— Възможно ли е това да означава, че е мъртва? — попита го тя и той не знаеше какво да отговори. Като ченге беше убеден, че не е жива, но като човек не можеше да го приеме.

— В този брак сме трима — каза веднъж Ейлийн и се засмя с онзи сух фалшив смях, който пазеше за случаите, когато искаше да го накаже. Разбира се, не го е заслужил, но проумя, че трябва да престане да говори за случая вкъщи.

Джуд Даунинг му каза, че преглежда отново всяка улика, за да е сигурна, че не е пропуснато нищо.

— Всички сме го преживявали. Боб. Обвързваме се толкова силно с даден случай, че не виждаме ясно нещата. Не те виня, често става така. За теб е по-добре да се отдръпнеш за малко. Не се засягай, но искам да започнем от самото начало и да следваме нашите собствени следи.

— Разбирам. Благодаря за кафето, Джуд. Трябва да се връщам.

Той опита да се потопа в новите случаи, но вършеше нещата механично. След месец Йън Матюз реши, че иска да прави кариера, и се премести в друго управление.

— Трябва ми промяна, Боб — каза му той. — На всички ни трябва.

Той беше последният човек, на когото Спаркс държеше. Като оставим Глен Тайлър настрана.

Скоро се появи новият му сержант — трийсет и пет годишно плашещо интелигентно момиче.

— Жена, Боб — поправи го Ейлийн. — Момичетата носят конски опашки.

Тази нямаше конска опашка. Носеше лъскавата си коса вдигната нагоре в стегнат кок, толкова силно опъната, че кожата на слепоочията ѝ се набръчкваше. Беше упорита млада дама с диплома и амбиции за кариера.

Детектив Зара Салмънд беше тук, за да направи живота му по-лесен, както сама се изрази, и се захвана да го осъществи.

Папките с различните случаи започнаха постепенно да се топят: смърт на дрогиран тийнейджър, дързък обир с взлом, намушкване в нощен клуб. Но нищо не можеше да отклони вниманието на Спаркс от човека, който на практика споделяше кабинета с него.

Глен Тайлър му се хилеше като маймуна, щастлив и свободен, където и да погледнеше. Образът му не излизаше от всекидневието му.

„Той е там някъде“ стана неговата мантра, докато ровеше тайно във всеки документ, написан в деня, когато Бела изчезна.

Спаркс чу мълвата, че отново са се хванали за Лий Чембърс. Той бе излежал трите месеца за непристойно поведение на обществено място, бе изгубил работата си и трябваше някак си да продължи, което беше трудно, но явно не бе изгубил и грам от наглостта си. Въртеше се на стола, крещеше, че е невинен, ала в крайна сметка им разказа подробно за търговията си с порнографски материали — кога, къде и кои бяха постоянните му клиенти — в замяна на обещанието да не го намесват в големия процес.

„Трябва да го държим под око“, беше решението на новия екип по случая, но всички бяха единодушни, че той не е техният човек, затова го зарязаха. Но получената информация им даде нов фокус и

камерите най-после засякоха някои от клиентите на Чембърс. Спаркс очакваше да разбере дали Глен Тайлър е сред тях.

— Няма следа от него, сър — го уведоми Салмънд, — но друг шофьор от „Бързи доставки“ е там.

— Какво? Онзи сакатият с гърбицата? Кажете ми датите, Салмънд. Бил ли е там в онзи ден? Докарай го тук.

Зара нямаше какво да му каже. Беше нова и искаше да направи добро впечатление, но разполагаше само с обезоръжаваща информация.

— Да, бил е там, когато е изчезнала.

При тези думи Спаркс се надигна от стола, но Салмънд сложи ръка на рамото му.

— Но записът го оневинява. Видяхме го да пазарува от Чембърс точно по времето, когато Бела е била отвлечена. Часовете не съвпадат. Няма как да е той. Съжалявам, сър.

Спаркс се отпусна отново на стола и затвори очи. Вината не беше нейна, но да убиеш вестителя понякога е доста изкушаваща мисъл. Макар и трудно, той ѝ се противопостави.

— Добра работа, Салмънд. Продължавайте — каза, без да отваря очи.

И те продължиха.

Беше впечатляващо, сякаш гледаше драматизация на своето разследване, но вместо актьори ролите бяха изпълнявани от детективи.

— Сякаш седя в залата и гледам пиеса — сподели той с Ейлийн.

— Кой играе твоята роля? Робърт де Ниро? О, не, забравих, че е Хелън Мирън — засмя се тя.

Но стоейки в периферията като част от публиката и далече от врящия котел на разследването, той видя нещата от друга гледна точка. Сега можеше да осмисли обективно нещата и това му даде възможност да забележи пукнатини в разследването и фалшиви следи.

— Съсредоточихме се върху Глен Тайлър прекалено рано — обясни той на детектив Салмънд. Беше му коствало много да си го признае, но знаеше, че трябва да е честен със себе си. — Хайде да разгледаме още веднъж деня, когато Бела изчезна. Да го направим тихо, без да вдигаме шум.

И те се върнаха тайно към всяка стъпка на Бела през онзи втори октомври 2006 година, от мига, когато се е събудила. Използваха

набързо разчистения метален шкаф в ъгъла на кабинета на Спаркс и направиха своя монтаж от снимки и факти.

— Изглежда като проект по изобразително изкуство — пошегува се Салмънд. — Липсва само пластмасово покритие и можем да си направим значки за шоуто на Синия Питър.

Тя предложи да подреди всичко в компютъра, но Спаркс се страхуваше да не ги разкрият.

— Така ще можем да се отървем от него, без да оставим следа, ако се наложи.

Той не беше сигурен кога Салмънд предложи помощта си. Тя не го притискаше като Матюз. Матюз му липсваше, липсваха му пиперливите мъжки шегички и близостта, неподходяща при работа с жена. При работа с жена вървеше по-скоро лекият флирт, отколкото приятелството. Но определено не тъгуваше за наплесканите с кетчуп наденички на Йън Матюз и гледката на подаващо се над късата риза шкембе.

Детектив Салмънд беше умна и старателна. Той все още не знаеше може ли да ѝ се довери, но нямаше избор. Имаше нужда от нейния лишен от емоции ясен поглед, за да го предпази да заоре отново в същата посока.

Според Даун Бела се бе събудила в седем и петнайсет. Малко покъсно от обикновено, но било, защото вечерта си легнала късно.

— Защо си е легнала късно — попита Салмънд.

И те прегледаха показанията на Даун.

— Ходили до „Макдоналдс“ за някакво събитие и на връщане чакали дълго автобус.

— Какво събитие? Празнували ли са нещо? Не е бил рожденият ѝ ден... той е през април. Мислех, че Даун е зле с парите. Има около петстотин лири в кредитната си карта. Съседите казват, че рядко излизала от дома.

— Сега като чета показанията ѝ, виждам, че не сме я попитали — каза Спаркс и Салмънд го записа в своя списък.

„Това момиче обича списъците — помисли си Спаркс. — С жените е така, дай им списъци да правят.“

— Значи, специален чай. А после бонбони в магазина. Нещо се е случило в живота им.

Салмънд написа „Смартис“ на нова страница и сложи тефтера със списъците в шкафа.

Те седнаха от двете страни на бюрото. Салмънд зае стола на шефа. Между тях лежеше копие от доклада на Матюз, оставен като подарък на раздяла. Спаркс имаше усещането, че е на разпит, но Салмънд беше права да посочи пропуснатите въпроси и той се съсредоточи върху тях.

— Имало ли е мъж в живота ѝ? Какво знаем за онзи Мат, от когото е забременяла? Говорили ли сме с нея за това?

Пропуските в разследването впериха обвинително очи в Спаркс.

— Хайде да разберем тези неща — каза бързо Салмънд, щом забеляза, че лицето на шефа ѝ потъмнява.

В акта за раждане на Бела не бе отбелязано името на бащата. Като неомъжена, Даун нямаше право да го назове, освен ако той самият не бе присъствал и не бе дал съгласието си за това. Но тя каза на разследващите, че името му е Мат Уайт, че живее някъде около Бирмингам и работи за фармацевтична фирма.

— Може да осигури виагра, когато си пожелае — каза тя на Спаркс.

В началния етап на разследването те не откриха в Бирмингам Матю Уайт, който да отговаря на описанието. После Тайлър влезе в картинката и всички останали отидоха в чекмеджето.

— Мат може да е прякор. А не знаем дали не се е представил под фалшиво име. Женените често го правят, за да се предпазят от нахални гаджета, особено когато всичко свърши — отбеляза Салмънд. — Обзалагам се, че е фен на „Приятели“.

— Онзи сериал, дето едни идиоти седят в едно кафене и се опитват да минат за по-умни, отколкото са, за него ли говориш?

— Да, сър. Мат Уайт може да е Мат ле Бланк. Схващате ли?

Той схвана. Щракаше ѝ мозъкът на Салмънд, но как щяха да го открият?

Салмънд се зае с новата следа. Намираще време между другите задачи, работеше кротко, но ефективно и след всеки доклад оставяше Спаркс успокоен и леко объркан. Успяваше да се шмугне в офиса му за момент с нов документ, с отговор на някой от въпросите или просто за съгласуване на действията, без да откъсва и него, и себе си от текущата работа.

Постепенно той повярва, че може да открият нова следа. Но тази нова надежда го обърка, изнерви го и отслаби вниманието му. Разкриването на това паралелно разследване от началството беше неизбежно. Той често забравяше да затвори вратата и един ден, докато говореше по телефона, детектив Даунинг използва момента и надникна вътре, без да чука. Поканата ѝ да споделят обяда си остана без отклик от страна на Спаркс, но докато говореха, тя видя своя случай „Бела Елиът“ на бюрото му.

— Джуд, това са просто останали документи от времето, когато работех по случая — обясни ѝ той, когато забеляза погледа ѝ.

Обяснението му прозвуча кухо дори за самия него, но не знаеше какво друго да направи, за да предотврати нещастиято.

Вместо укор получи съчувствие, но това като че ли влоши още повече нещата.

— Трябва да си починеш, Боб — обърна се твърдо към него шефът на официалната им среща на другия ден. — Трябва ти помощ. Препоръчвам консултация с психолог. Тук имаме прекрасни специалисти.

Спаркс преглътна смеха си. Взе един списък с имена и две седмици отпуск и се обади на Салмънд от колата си, за да я уведоми.

— Не се върти повече около случая, Салмънд. Ако те пипнат, бъди сигурна, че няма да мине за случайност. Мисля, че следващия път ще бъдат безмилостни. Нека го оставим на новия екип. Аз излизам в отпуск.

— Разбрано — каза остро тя и той си помисли, че сигурно не е сама.

— Обади ми се, ако искаш да говорим — добави той.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

РЕПОРТЕРКАТА

17 септември 2008, сряда

Кейт Уотърс вреше и кипеше вътрешно, докато преглеждаше сутрешната преса.

— Можехме да го имаме ние — каза тя към всеки, който бе готов да слуша, докато разлистваше „Хералд“. Ник Дийкън, в дъното на нюзрума, чу, но продължи да трака по клавиатурата. Тя заряза препечената си филийка и отиде при него.

— Можехме да го имаме — повтори ядосано.

— Знам, че можехме, Кейт, но тя искаше прекалено много пари, а и вече поместихме три големи интервюта с нея — избута той стола си назад и я погледна измъчено. — Каж ми честно, какво ново казва тук? Да, нямаме тази снимка със съседското дете, но извадките от чата и детското порно вече са били навсякъде.

— Не е там въпросът, Ник. Сега „Хералд“ става официален представител на Бела Елиът. Ако преразгледат случая „Тайлър“ и го обявят за виновен, ще могат да се похвалят, че те са намерили справедливост за Бела. Къде ще сме ние тогава? Ще стоим на стълбите и ще си държим оная работа в ръце.

— Намери по-добра история, Кейт — чуха те гласа на главния редактор, изникнал неочаквано зад тях. — Не си губи времето със стари новини. Заминавай на срещата на маркетинга, ще говорим после.

— Добре, Саймън — кимна тя на отдалечаващия му се гръб.

— По дяволите, повикаха те на шефската среща — засмя се Ник, след като изчака шефът да излезе.

Кейт се върна на мястото си при студената филийка и започна да търси нова по-добра тема.

При нормални обстоятелства щеше да звънне на Даун или на Спаркс, но този път това бе невъзможно. Даун бе напуснала лагера, а Боб бе изчезнал мистериозно вече втора седмица. Тя бе чула от негов

колега, че имало някакво обвинение за намеса в случая с Бела, но телефонът му беше изключен.

Кейт реши да пробва отново и се поздрави наум, когато чу сигнала.

— Здравсти, Боб — изчурулика, когато Спаркс най-после отговори. — Как си? Върна ли се вече на работа? Предполагам, че си видял „Хералд“?

— Здравей, Кейт. Да видях го. Доста смела стъпка от тяхна страна, предвид решението от първото дело. Дано да са им добри адвокатите. Както и да е. Радвам се да те чуя. Аз съм добре. Бях в отпуск, но вече съм на линия. В града съм, правя справки. Между другото, съм доста близо до теб.

— Имаш ли намерение да обядваш днес?

Разбраха се да се видят в един скъп френски ресторант. Той седна, след малко се появи и Кейт в черен костюм и с мрачно настроение в остър контраст с бялата покривка на масата.

— Изглеждаш отлично, Боб — излъга го тя. — Извинявай, че закъснях. Знаеш какъв е трафикът.

Той стана и й подаде ръка над масата.

— И аз току-що влизам.

Баналните приказки приключиха в мига, когато сервитьорът дойде и донесе менюто, предложи им специалитетите на деня и вода, наля вино и изчака поръчката. Най-после с чиния магре де канар^[1] пред себе си Кейт започна ентузиазирано.

— Искам да помогна, Боб — каза, хващайки вилицата си. — Трябва да има нещо, което изисква втори поглед.

Той заби поглед в розовото месо пред себе си.

— Виж, Кейт, допуснахме грешка и няма как да я поправим. Нека да видим какво ще сътвори кампанията на „Хералд“. Аз мисля, че той може да ги съди.

— Да съдиш някого за клевета, е опасно начинание — отвърна тя. — Пекла съм се на този огън. Ако го направи, ще трябва да се качи на свидетелската банка, да даде показания и доказателства, които да оборят твърденията им. Мислиш ли, че му стиска?

— Той е умен човек. И хлъзгав — започна да мачка една троха хляб между пръстите си Спаркс. — Не знам как ще постъпи.

— За бога, Боб! Ти си отлично ченге. Защо се предаваш?

Той вдигна глава и я погледна мълчаливо.

— Извинявай, не исках... — би отбой тя. — Просто не мога да спра да мисля за Бела.

— Аз също — отвърна Спаркс.

Докато отпиваха от виното, Кейт се ядоса на себе си. „Остави човека на мира!“, заповяда си тя.

Но просто не можеше. Не беше в природата ѝ.

— Е, какви справки направи днес?

— Уточнявам някои детайли. Преглеждах данни от едно разследване за кражби на коли. Освен това някои моменти от разследването на Бела останаха неизяснени. В самото начало, когато разпитахме Глен Тайлър за пръв път.

— Попадна ли на нещо интересно — любопитства тя.

— Всъщност, не. Става дума за разпита на друг шофьор на фирмата за доставки, който също е бил в Хампшър през онзи ден.

— Какъв е този шофьор?

— Били са двама — това вече го знаеш.

Но тя не го знаеше.

— Другият се казва Майк Дунан. Вероятно не сме споменали името тогава. Както и да е. Навремето го изключихме като възможен извършител. Една пътна камера го засякла по същото време да излиза от магазин. Сега има проблем с гръбнака и е инвалид.

— Разпита ли го?

— Не. Оставих го на криминолозите. Бях зает с Тайлър... но новият екип го е викал скоро за повторен разпит.

Кейт се извини за момент, отиде до тоалетната, записа името и се обади в редакцията да намерят адреса на Дунан. За по-късно.

Върна се отново на масата тъкмо когато детективът прибираще кредитната си карта в портфейла.

— Защо, Боб? Нали аз те поканих?

Той махна с ръка и се усмихна.

— Удоволствието обаче беше мое, Кейт. Беше ми приятно да те видя. Благодаря за обяда.

Докато напускаха ресторанта, тя си помисли, че го заслужава. На тротоара той стисна ръката ѝ и двамата се върнаха на работа.

Докато чакаше такси, телефонът на Кейт завибрира и тя пропусна една кола, за да се обади.

— В избирателните списъци има един Майкъл Дунан от Пекам. Ще ти изпратя адреса и имената на съседите му — каза колелата от криминалната хроника.

— Ти си върхът! Благодаря — отвърна тя и вдигна ръка на друго такси. Но телефонът ѝ звънна в мига, когато приключи първия разговор.

— Къде си, по дяволите? Направихме сделка с бившата съпруга на онзи футболист. Живее близо до Лийдс, така че хващай следващия влак, а аз ще ти пусна имейл с подробностите. Звънни ми, като стигнеш до гарата.

[1] Магре де канар — патешки гърди с кожата. — Бел.ред. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

20 септември 2008, събота

В деня, когато обвиниха Глен за втори път, някой мушна под вратата един брой на „Хералд“. Глен го хвърли директно в боклука. Извадих го и го скрих зад белината под мивката. Искрах да го прочета по-късно. Знаехме какво се задава, защото от „Хералд“ идваха предишния ден, задаваха въпроси през вратата, пъхнаха дори бележка. Казаха, че ще настояват за преразглеждане на процеса, за да може Бела да получи възмездие.

— Ами аз нямам ли нужда от възмездие? — попита Глен.

Беше удар, но Том телефонира и го осведоми, че вестникът трябва да се бръкне дълбоко, за да заплати цената, и по-важното — нямат доказателства. Каза още: „Затягайте коланите“, каквото и да значеше това.

— Хералд идва в пълно бойно снаряжение, но всичко е само сензация и врели-некипели — успокои той Глен, който ми повтаряше всяка негова дума.

— Говори, сякаш започваме война — обадох се аз, но тутакси замълчах. „Чакането ще е по-лошо от реалността“, добави Том и аз се надявах да е прав.

— Ще си траем, Джени — каза ми Глен. — Том ще подаде оплакване срещу вестника, но за нас ще е по-добре да заминем някъде на почивка... да излезем от картинката, докато нещата отшумят. Тази сутрин ще вляза в интернет и ще потърся нещо.

Не ме попита къде искам да отидем и честно казано, не ме интересуваше. Вече нищо не ми носеше успокоение, готова бях всеки момент да се разплача.

Накрая той избра екскурзия някъде из Франция. В предишния си живот щях да подскоча от радост, но сега, когато ми съобщи, че е намерил малка селска къща на километър от не знам къде си, не бях сигурна какво точно почувствах.

— Полетът ни е утре в седем сутринта. Значи, трябва да излезем от къщи към четири. Предлагам ти да приготвим багажа си отсега и сутринта да отидем до летището с нашата кола. Не искам шофьорът на таксито да разкаже всичко на пресата.

Глен знае толкова много. Слава богу, че е тук да се грижи за мен.

На летището държим главите си наведени и сме със слънчеви очила. Изчакваме да минат почти всички пътници и чак тогава се отправяме към гишетото. Жената ни чекира, без дори да ни погледне, изпраща куфарите ни на лентата и казва:

— Вие ли опаковахте тази чанта?

И чака отговора ни.

Бях забравила на колко опашки трябва да се реди човек по летищата и това толкова ме изтощава, че докато се доберем до изхода, съм готова да се върна у дома при бандата от репортери.

— Хайде, скъпа. — Глен ме хваща за ръка и ме води към самолета. — Почти стигнахме.

Кацаме на Бержерак и той отива да наеме кола. Аз чакам за чантите, омагьосана от въртящия се по лентата багаж. Пропускам нашия сак — отдавна не сме го използвали, бях забравила цвета му — и се налага да чакам, докато всички други вземат своите. Най-последно излизам на яркото слънце и виждам Глен в малка червена кола.

— Не мисля, че си струва да вземаме нещо по-голямо — обяснява ми той. — Няма да се разкарваме много с кола.

Колкото и странно да е, да бъдем сами във Франция, е доста по-различно от това да си бъдем къщи. Без обичайната рутина двамата не знаем какво да си кажем един на друг. Затова мълчим. Тишината трябва да е почивка от непрестанния шум и бумкане по вратата, но не е така. Дори е по-лошо. Аз правя дълги разходки из горските пътеки около селото, а Глен седи в един шезлонг и чете детективски романи. Идеше ми да се разрева, когато видях какво е сложил в багажа. Сякаш не му стига цялата олелия около случая.

Реших да го оставя на неговите перфектни убийци и седнах на другия край на верандата с няколко списания, но се улових, че го наблюдавам и мисля за него. Ако се случеше да вдигне глава, веднага отмествах очи, сякаш гледах нещо зад него.

Не знам какво гледах всъщност. Някакъв знак за нещо... за невинността му, търсех поражения от изпитанията, търсех истинския

човек. Не мога да кажа с точност.

Напуснахме къщата само веднъж. Отидохме до близкия супермаркет да купим храна и тоалетна хартия. Не мислех за истинска храна. Да търся продукти и да мисля за рецепти, беше прекалено, затова ядяхме шунка и сирене на обяд и студено печено пиле с колело^[1] за вечеря. Или пак шунка. Нямахме апетит, но все трябваше да сложим нещо в чиниите.

На четвъртия ден ми се стори, че видях някой да върви по алеята в дъното на двора. Първият човек, когото съзирам наоколо. Преминаването на автомобил беше истинско събитие в онзи пуцинак. Не се замислих, но на следващата сутрин видях един човек да се задава по алеята за колите.

— Глен — извиках към къщата, — някакъв човек идва насам.

— Ела тук, Джени! — изсъска той и аз побързах да вляза. Глен затвори вратата след мен и спусна бързо завесите. Дватамата притаихме дъх в очакване на неизбежното почукване.

„Хералд“ ни бяха открили. Откриха ни и ни заснеха. „Похитителят на деца и съпругата му се наслаждават на слънцето пред една вила във френската провинция, а Даун Елиът продължава отчаяно да търси рожбата си“. На следващия ден Том се обади на Глен по мобилния и му прочете заглавията.

— Стигнахме до това, защото ни набедиха, Том — казах аз. — Нищо, че Глен беше оневинен от съда.

— Знам, Джейн, но вестниците си сформираха собствен съд. Да се надяваме, че скоро ще се насочат към друга тема. Те са като деца, бързо се разсейват.

Том каза, че „Хералд“ вероятно е проследил движението по кредитната карта на Глен и така ни е открил.

— Имат ли право да правят такива неща — попитах аз.

— Не, но това очевидно не е пречка за тях.

Щом затворихме телефона, започнах да събирам багажа. Отново в устата на вълка.

Когато се прибрахме, вече ни чакаха пред вратата. Глен се обади на Том да се консултира може ли да спре словесните атаки срещу него.

— Това е клевета, Джени. Том казва, че трябва да ги съдим... поне да ги заплашим, иначе ще продължат да ровят около нас, да си

врат носа в живота ни и да ни държат на първа страница на вестника си.

Исках всичко да приключи и се съгласих. Глен ги разбира тези работи.

Отне известно време, докато адвокатите напишат жалбата си и обяснят защо фактите в онези статии са неверни. Това ги забави. С Глен отново поехме към Холбърн и хванахме същия влак, който използвах аз, докато пътувах за процеса.

— Днес е Денят на мармота — казва той. Опитва се да поддържа духа ми и аз го обичам за това.

Този път Чарлз Сандерсън не ни е адвокат. Този е спретнат и подреден човек. Мога да се обзаложа, че перуката му няма да се килне на една страна. Изглежда заможен, представям си, че има спортна кола и къща в провинцията, а кантората му блести от метал и стъкло. Клеветата явно е сериозен бизнес. Питам се дали господин Сандерсън го знае.

Този, новият, е делови до мозъка на костите си. Напада като прокурор, задава въпросите по десет пъти. Стискам ръката на Глен, за да му покажа, че съм с него, и той стиска моята в отговор.

Еlegantния натиска и човърка дълбоко във всяка подробност.

— Трябва да обмислим хубаво всеки детайл, господин Тайлър, защото в общи линии това дело е преразглеждане на случая за Бела Елиът. Процесът беше прекратен заради действията на полицията, но „Хералд“ настоява, че вие сте отвлекли момичето. Нашата позиция е, че е долна клевета. Но вестникът ще хвърли цялата помия върху вас, ще използва доказателства, които по една или друга причина не са били допуснати на процеса. Разбирате ли?

Сигурно сме изглеждали малко объркани, защото Том започна да обяснява всичко на прост език, а Elegantния обърна поглед към прозореца.

— Ще извадят цялата мръсотия, Глен. И ще я хвърлят върху теб, за да спечелят журито на своя страна. Трябва да демонстрираш своята невинност, да настроиш хората срещу „Хералд“.

— Аз съм невинен — пламна Глен.

— Знаем, но трябва да го покажем и на другите, да сме сигурни, че няма да има изненади. Само те предупреждавам да си отваряш

очите на четири, защото може да ти излезе много скъпо. Ще струва хиляди.

Глен ме поглежда и аз се опитвам да покажа смелост, но вътре в себе си вече тичам към вратата. Можем да използваме мръсните пари, за да платим.

— Нали няма да има изненади, господин Тайлър? — пита Елегантния.

— Никакви — отвърща Глен.

Аз свеждам поглед.

На следващия ден те подадоха молба в съда и „Хералд“ я публикува на страниците си, после я пусна по радиото и телевизията. „Тайлър се опитва да запуши устата на Хералд“ беше заглавието на първа страница.

Мразя израза „да запуши устата“.

[1] Вид зелена салата. — Бел.ред. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

МАЙКАТА

26 септември 2008, петък

Даун побесня, когато видя снимките на семейство Тайлър от Франция. „Безобразие!“, написа тя в страницата си във Фейсбук с линк към снимката на Тайлър, излегнал се по шорти и голи гърди на шезлонга пред къщата с книга в ръка — трилър със заглавие „Книга за мъртвите“. Потресена от наглостта му, тя беше готова да отиде и да го разтърси здраво, за да изкопчи истината. Тази мисъл се въртя из главата ѝ цяла сутрин, не спираше да си представя Тайлър на колене, виждаше го как плаче и я моли да му прости. Накрая убеди себе си, че това ще помогне, обади се на Марк Пери в „Хералд“ и сподели намерението си да застане очи в очи с престъпника.

— Искам да отида в дома му и да го погледна в очите. Мисля си, че ще се разкае и ще направи признание — каза тя, развълнувана от страха и емоциите от предстоящата среща с похитителя на детето ѝ.

Пери не беше сигурен. Не че изпитваше угризения за обвинението срещу Тайлър, напротив, вече пишеше заглавието на новата статия в главата си, но искаше драматичната среща да бъде ексклузивна, а входната врата на семейството се бе превърнала в публично място.

— Той може да не ни отвори, Даун — възрази Пери. — Тогава ще увиснем пред тях като дрехи на простора. Трябва да го направим някъде, където няма да може да се скрие. Да го пресрещнем неочаквано на улицата. Ще се помъчим да разберем кога е следващата му среща с адвокатите и ще го сгачим на излизане. Ще бъдем само ние.

Тя разбра и не каза на никого за намерението си. Знаеше, че майка ѝ ще се опита да я разубеди.

— Той е боклук, Даун. Няма да си признае на улицата. Само ще те разстрои и отново ще те докара до депресия. Остави съдът да се разправя с него.

Но на Даун не ѝ беше до разумни обяснения. Тя искаше действие. Искаше да направи нещо за Бела.

Не се наложи да чака много.

— Няма да повярваш, Даун. В четвъртък, точно на годишнината от изчезването на Бела, Тайлър има среща в кантората рано сутринта. Чудесно съвпадение.

В първия миг Даун не намери думи да отговори. В годишнината нямаше нищо чудесно. Датата върна на хоризонта целия кошмар, ужасните сънища зачестиха. Без да иска, тя повтори действията си от дните преди втори октомври: разходките по магазините, отиването и връщането от детската градина, гледането на филми с Бела. Двете години без малкото ѝ момиченце ѝ се струваха цяла вечност. Пери продължаваше да говори нещо, а тя се опитваше да сдържи гнева си.

— Тайлър избягва оживените места, така че ще успеем да го хванем насаме. Защо не наминеш да планираме срещата?

На срещата в кабинета му те обсъдиха нещата от всички гледни точки и набелязаха действия за всяка възможна реакция на Тайлър. Пристигане с такси — проверка. Пристигане с градски транспорт — проверка. Странични и задни изходи — проверка. Определяне на подходящ момент — проверка. Подходящи места, където Даун можеше да се скрие — проверка. Даун слушаше внимателно. Тя щеше да седи в черно такси малко по-надолу от кантората и да излезе на улицата при знак от репортера. Изчаква два сигнала на телефона си и излиза.

— Сигурно ще имаш време за не повече от два въпроса, Даун — обясни ѝ Тим, репортерът. — Задай ги бързо и стреляй право в целта.

— Искам да го попитам само едно — къде е дъщеря ми — каза тя.

Редакторът и събралите се журналисти се спогледаха многозначително. Материалът щеше да стане направо трепач.

В деня на срещата Даун подбра по-невзрачни дрехи, както я бяха инструктирали. „Нали не искаш да изглеждаш като телевизионна репортерка на снимките? — бе казал Тим. — Трябва да приличаш на скърбяща майка. — И добави бързо: — Каквато си“.

От редакцията изпратиха кола и я откараха на мястото на срещата — едно кафене на „Холбърн“. Тим, двама други репортери, двама фотографи и един оператор вече се бяха наредили около голяма маса, отрупана с използвани чинии.

— Готови ли сме? — попита Тим, сдържайки вълнението си.

— Да, Тим. Аз съм готова.

По-късно той седна до нея в колата и усетил, че тя се предава на нервната възбуда, продължи да говори за предстоящата среща, за да поддържа гнева ѝ. Мобилният телефон звънна два пъти.

— Започва се, Даун — каза той, взе един екземпляр на „Хералд“, който тя щеше да завре в лицето на Тайлър, и отвори вратата. Тя видя Глен Тайлър и Джейн, съпругата с неизменна предвзета усмивка, да се задават по улицата и излезе от таксито с треперещи крака.

Улицата беше тиха, служителите, които скоро щяха да изпълнят офис сградите наоколо, все още пътуваха с метрото, плътно притиснати един към друг. Даун застана по средата на тротоара и със свит стомах се загледа в приближаващата двойка. Те я забелязаха чак когато разстоянието между тях стана не повече от стотина метра. Джейн Тайлър бе навела глава към куфарчето на мъжа си, опитваше се да подреди документите в него. Вдигна поглед и се закова на място.

— Глен — извика силно. — Това е тя, майката на Бела!

Глен насочи поглед към жената на улицата.

— По дяволите, Джени, това е клопка. Не казвай нищо, каквото и да чуеш — прошепна той, хвана я за ръката и тръгна към входа на кантората.

— Къде е дъщеря ми? Къде е Бела? — изкрещя Даун в лицето му, от устата ѝ изхвърча слюнка.

За част от секундата Тайлър я погледна право в лицето, после сведе поглед.

— Къде е тя, Глен? — повтори Даун и се опита да го хване за ръката и да го разтърси. Фотографите и операторът ги бяха набиколили и запечатваха всеки миг, обикаляха около тримата, за да хванат най-добрия ракурс, докато репортерите крещяха своите въпроси, разделяйки Джейн от съпруга ѝ, оставяйки я да блуждае като изгубена овца.

— Той не е направил нищо. Невинен е и съдът го доказва! — извика тя сподавено, шокирана от атаката.

— Къде е детето ми? — кресна отново Даун, неспособна да пита нещо друго.

— Не знаем къде е — отвърна ѝ с писък Джейн. — Защо я остави сама в градината? Ето това искат да попитат хората.

— Млъкни, Джейн — срязва я Тайлър и я задържа между фотоапаратите. Тим се доближи до Даун и ѝ предложи успокояващо рамо.

— Тя каза, че вината е моя — промълви Даун с пепеляво от ужас лице.

— Тя е гадна кучка, Даун. Само тя и идиотите мислят, че вината е твоя. Хайде, ела да се върнем в редакцията и да направим едно интервю.

„Ще стане страхотно“, помисли си той, докато пътуваха из засиления трафик на лондонските улици.

Когато се върнаха, фотографите наредиха снимките по цялото протежение на пейката до стената, за да могат всички да ги видят и да им се възхитят.

— Снимките на Тайлър са невероятни. Погледът му към Даун е смразяващ — засуети се около тях редакторът.

— Ще я сложим на първа страница — каза Пери. — На трета ще поместим Даун, обляна в сълзи, и Джейн Тайлър, докато крещи като хамалин. Значи, оказа се, че не е кротката мишчица, за каквата се представя. Виж каква злоба излъчва лицето ѝ. Сега да подредим и думите.

На следващата сутрин Похитителят и Майката бяха навсякъде — по седалките на влаковете, автобусите и масите за закуска. Продажбите на „Хералд“ скочиха до небето, както и годишният бонус на Пери. Всичко беше чудесно, но не можеше да продължи дълго и той го съзнаваше. Работата му не беше такава — всеки ден в нея беше различен.

На долния етаж адвокатите не споделяха радостта му.

Шефът му се обади и му каза, че началникът на правния отдел пътува насам, а когато началникът на правния отдел напуснеше луксозното си царство, за да се види с простолюдието, това никога не водеше до добро.

— Добро утро, Марк, днес „Хералд“ е на първа линия — каза той, когато влезе при тях.

— Но? — попита Пери, нетърпелив да разбере причината за посещението.

— Да, наистина има „но“. Говорих с адвоката и той ми каза, че си игнорирал съвета му да избягваш зловещи коментари и внушения.

Например: „Очите на убиеца“. Естествено, твоята работа е такава, но тя разтърсва земята под краката ни. Собствениците знаят за писмото от адвокатите на Тайлър, в което ни предупреждават официално, че ще си търсят правата в съда.

— Няма да се стигне до съд. Това означава отново да свидетелства пред жури. Глен Тайлър не го иска.

— Не сме сигурни, Марк. И по-важното — не знаем какво ще каже той. Процесът беше спрял, преди да го изправят на свидетелското място, така че никой не е чувал неговата версия. Знаем само, че отрича всяко участие в престъплението, и всеки път, когато опъваме тази струна, се изправяме пред сериозни неприятности. И още нещо — за разлика от много други засегнати, господин Тайлър има финансови средства да издържи на един съдебен процес за клевета. Компенсацията от полицията ще покрие всички разходи.

— Но ние можем да противопоставим собствените си разследвания. Как ти се струва досието, което изпратихме в офиса ви?

Правният директор направи гримаса.

— Информацията е доста двусмислена. Клюки, предположения и злонамерени приказки. Трябва да се постараям повече, Марк, моля те, вземи показания под клетва от всички, с които сте говорили.

Пери се загледа в пространството. Не беше сигурен, че победата ще покрие всички разходи и съдебни такси.

— Добре де, може да съм се изхвърлил малко. Какво предлагаш?

— Оттегли директните обвинения и зарежи тормоза над Тайлър.

— Искаш да кажеш, да се откажа от кампанията? Това няма да стане.

— Смекчи тона, Марк, иначе ще се окажем в съда. Не ти казвам да капитулираш. Не бива, защото иначе ще се наложи да му изплатим огромни компенсации, но просто се откажи от първата страница за известно време. Намери друг ъгъл. Обвини полицията. Те със сигурност имат вина.

Пери се съгласи със стиснати зъби.

— Може и да се измъкнем — каза директорът, когато Пери излезе.

Пери изкара яда си на компютъра, после отиде в нюзрума да каже на всички, че са „скапани аматьори“. „Дерзайте“, беше любимият

му призив и това ги побъркваше, макар той да смяташе, че така повдига общия дух.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

2 октомври 2008

Треперех цялата, когато влязохме в кантората. Не бях сигурна дали от гняв, или от нерви — вероятно и от двете — и господин Елегантен сложи ръка около раменете ми.

— Проклети търговци на души — обърна се той към Том Пайн. — Не знам дали да не ги дадем на медийния съвет.

Аз продължавах да въртя сцената на улицата в главата си. Странно, но в първия момент не осъзнах кой стои пред мен. Не я познах веднага, въпреки че съм я виждала десетки пъти по телевизията и в съда. Но когато видиш някого неочаквано на улицата е различно. По принцип човек не се вглежда в лицата на минувачите, вижда само техните контури. Но щом я огледах по-подробно, веднага я познах. Даун Елиът. Майката. Стоеше там с онези идиоти от „Хералд“, които я насъскваха, и обвиняваше моя Глен, въпреки че съдът го призна за невинен. Това не беше правилно. Не беше честно.

Аз се развиках, вероятно от шока. Глен се ядоса, че й наговорих онези неща.

— Това изостря допълнително нещата, Джейн. Тя ще трябва да се защити, ще продължи да дава интервюта. Казах ти да си мълчиш.

Отговорих, че съжалявам, но всъщност не беше така. Всяка дума беше истина. Вечерта щях да се обадя в радиопредаването и да го повторя. Там можеш да си кажеш на глас всичко, което мислиш. Хората трябва да разберат, че вината е нейна. Трябваше да се грижи за нашето момиченце, а позволи да го отвлечат.

Мъжете ме оставиха в голямата стая с чаша чай, а те се затвориха в кабинета на адвоката. Не бях в настроение да слушам законови процедури, затова се настаних в ъгъла и прехвърлих отново в главата си цялата случка, заслушана в гласа на секретарката, която говореше по телефона. Отново бях невидима.

Срещата на Глен продължи цяла вечност, после се наложи да обсъдим как да излезем оттук, без да ни види пресата. Накрая се измъкнахме през задния вход и продължихме по алеята, където стояха контейнерите за боклук и велосипедите.

— Сигурно вече са се разотишли, но няма защо да рискуваме — каза Том. — Трябва да са качили всичко в уебсайта си, а утре ще го видим във вестника. Това ще увеличи щетите. Мисли си за парите, които ще вземете.

Глен кимна, а аз махнах неопределено с ръка. Не им исках парите. Исках това да спре.

Когато се прибрахме, Глен беше невероятно мил с мен. Пое палтото ми, настани ме да седна, вдигна краката ми на дивана и отиде да кипне вода за чай.

Днес се навършваха две години от изчезването на Бела. Отбелязах си датата в календара с точка отстрани. Малка точица, все едно че химикалката случайно е докоснала листа, за да не може никой друг да разбере, ако неволно погледне.

Изминаха цели две години. Сигурна съм, че няма да я намерят — хората, които я бяха отвлекли, сигурно вече бяха убедили всички около себе си, че е тяхна дъщеря, а тя вероятно си мислеше, че те са нейните мама и татко. Толкова е мъничка, че едва ли помни истинската си майка. Моля се да е щастлива и те да я обичат толкова, колкото щях да я обичам аз, ако беше при мен.

За миг я съзирам да седи на стълбите пред къщи, подскача и се смее. Вика ме да изляза и да я видя. Можеше да е тук, ако Глен я бе довел при мен.

След като се прибрахме, той се умълча. Взе лаптопа на коленете си и го затвори бързо, когато отидох при него.

— Какво гледаш, скъпи? — питам го аз.

— Преглеждам спортните страници — отвърща той и отива да налее бензин в колата.

Изчаквам да излезе, вземам компютъра и го отварям. Но там пише, че е заключен. Оставам загледана в снимката си, която Глен е сложил на десктопа. Ето ме, заключена като компютъра.

Изчаквам го да се прибере и се опитвам да го накарам да помислим за бъдещето.

— Защо не се преместим? Нали все говорим за ново начало? Ако не се махнем, няма никога да се отървем от тях.

— Няма да се местим, Джейн! — сопва ми се той. — Това е нашият дом и няма да позволя да ме изгонят оттук. Ще го преживеем. Ще оправим нещата заедно. Пресата ще забрави за нас, ще намери друг нещастник и ще хукне след него.

„Няма да забрави“, искам да кажа. Всяка година на датата, когато Бела изчезна и всеки път, когато изчезне дете, те ще се връщат. А ние ще седим тук и ще чакаме.

— Има толкова хубави места за живеене, Глен, нали си говорехме един ден да се преместим на морето? Защо да не го направим сега? Можем да заминем и за чужбина, ако искаш.

— В чужбина? Какви ги говориш, за бога? Не искам да живея някъде, където не разбирам какво си говорят хората. Оставаме тук.

И ние останахме. И в пустинята да се бяхме преместили, нямаше да сме толкова изолирани, както в малката ни къща. Правехме си компания един на друг, решавахме заедно кръстословици в кухнята, гледахме филми в хола, аз се учех да плета, а той — да си гризе ноктите. Като двойка пенсионери. А аз нямам още четирийсет.

— Мисля, че пуделът на семейство Манинг е умрял. Седмици наред минаваме без кучешки лайна на стълбите — казва Глен. — Беше доста старо.

Графитите продължават. Ужасно трудно е да свалиш боята, а и никой от нас не иска да стои и да търка пред погледите на съседите, затова всичко си стои. „Изрод“ и „Педофил“, написани с големи червени букви.

— Дечурлига — казва Глен. — Сигурно са от местното училище и явно не са много добри ученици, като гледам правописа.

По онова време получавахме често писма от зелените ултраси, но постепенно се научихме да ги хвърляме директно в боклука. Пристигаха с килограми в странни малки пликове. Никога не съм виждала да се продават такива малки пликове за писма — отмъстителните хора сигурно си имат свой собствен източник на зареждане за тях и за грубата жълтеникава хартия, която явно предпочитат. Вероятно са избрали най-евтината.

Свикнах да оглеждам почерците и се мъчех да отгатна какъв човек е писал. Някъде буквите са прекалено завъртени, като надписите

по поканите за сватби. Сигурно бяха от възрастни хора, защото по-младите вече не пишат така.

Не всички писма са анонимни. Някои изписват отгоре адреса си и аз чета прекрасни имена — „Роуз котидж“ или „Уилоус“, — под които ни замерват с отровните си храчки. Идваше ми да им отговоря, да им кажа какво мисля за тях и да им върна малка част от злобата, с която ни заливат. Пиших отговорите наум, докато се правех, че гледам телевизия, но не отидох по-далеч, защото щеше да ни донесе нови неприятности.

— Това са болни мозъци, Джени — казваше Глен всеки път, когато пощенската кутия изтракваше. — Трябва да ги съжаляваме.

Понякога се питах какви са тези хора и реших, че са като мен и Глен. Самотници. Хора, изхвърлени встрани от живота. Затворници в собствените си домове.

Купих огромен пъзел от местния супермаркет. Картина на плаж с чайки по него. Това ми запълваше времето след обяда. Зимата тази година щеше да бъде дълга.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РЕПОРТЕРКАТА

18 декември 2009, петък

Седмицата мина спокойно — Коледа приближаваше и пълнеше вестниците с приповдигнати призиви и трогателни истории за нещастни хора, намерили някъде топлина.

Кейт прегледа бележника си по-скоро по навик, отколкото с надежда, но не намери нищо интересно. Вестникът вече беше претъпкан с редовните съботни четива — дълги рецепти, любопитни факти, диети преди празника и след него.

Ник изглеждаше щастлив. За разлика от водещия на криминалната хроника, който спря пред бюрото ѝ на път за Гент и изля гнева си.

— Отмениха материала ми за Коледа.

— Горкичкият. Кой по-точно? — попита Кейт. Знаеше, че беше специалист по рециклиране на статии. Наричаше ги „извадени от зеленото кошче и преродени“.

— За Бела. Това е третата Коледа, която Даун празнува сама. Искаш ли да пийнем по едно в обедната почивка.

— Бела! Божичко, бях те забравила! — обърна се Кейт към снимката на детето, забодена на вратата на шкафа ѝ. — Съжалявам!

Тя потърси бележника си от миналата година. На корицата му бе надраскан набързо адресът на Майк Дунан.

— Излизам за малко да почукам на една врата — каза тя на Ник. — Ако имаш нужда от мен, звъни на мобилния.

Отне ѝ цяла вечност да прекоси моста Уестминстър и да допълзи до Олд Кент Роуд, но в крайна сметка таксито спря в сянката на една грозна реликва от шейсетте години на миналия век.

Слезе и се загледа в сивата бетонна кутия, накичена с мръсни прозорци и сателитни чинии.

Кейт отиде до вратата и натисна звънеца. Знаеше точно какво ще каже — в таксито имаше достатъчно време да планира всичко, — но

никой не ѝ отговори. Звънецът отекна в апартамента и това се оказа единственият звук.

— Излезе — извика някой от съседната врата. Беше жена.

— По дяволите! Надявах се да го намеря — отвърна Кейт.

Вратата се отвори и оттам се показа една глава. Накъдрена коса и престилка. „Загрижените за живота на другите“, помисли си Кейт.

— Слезе долу при букмейкърите. Горкият, вече не излиза много с този негов гръб, но се опитва да се раздвижва поне веднъж на ден. Той знае ли, че ще идвате?

Кейт ѝ се усмихна.

— Всъщност не. Стана случайно. Пиша статия за човек, с който са работили заедно, когато е бил шофьор. Човекът се казва Глен Тайлър. За случая с Бела Елиът.

— Ако искате, заповядайте да го изчакате у нас.

През първите пет минути госпожа Мейдън разказа на Кейт за здравословното състояние на Дунан — „дегенеративен остеоартрит и нещата непрекъснато се влошават“, за страстта му към залаганията, липсата на семейство и диетата — „боб върху препечена филийка почти всяка вечер. Не е хубаво за него“.

— Всяка седмица му пазарувам, а децата от блока тичат при спешни поръчки.

— Много мило от ваша страна. Има късмет, че вие сте му съседка.

На госпожа Мейдън очевидно ѝ стана приятно.

— Нали сме християни? — каза скромно тя. — Искате ли да прием чай?

Кейт настани чашата и чинийката на страничната облегалка на стола и си взе парче готов пай от кутията.

— Странно, той никога не е споменавал, че познава този Глен Тайлър — каза госпожа Мейдън, почиствайки трохите от скута си.

— Работили са заедно в „Куик Деливъри“ — откликна Кейт.

— Той е дългогодишен шофьор. Казва, че оттогава са се явили проблемите с гръба му. Обичаше да посещава компютърния клуб в квартала, поне той го наричаше клуб. Преди да се пенсионира, ходеше редовно. Смешно е човек на неговата възраст да е толкова запален по компютрите. Но той винаги е бил сам, сигурно му е скучно вкъщи.

— Не знаех, че наблизно има компютърен клуб. Случайно да знаете как се казва?

— Мисля, че е на Принсес Стрийт. Занемарено място със затъмнени прозорци. А, ето го и Майк.

Те чуха звука на тежки влачещи се стъпки и почукването на бастун по циментовата пътека.

— Здравей, Майк — отвори бързо вратата госпожа Мейдън. — Тук една жена от някакъв вестник те чака.

Дунан пребледня, когато видя Кейт.

— Извинявай, скъпа, но гърбът ми направо ме побърква. Можеш ли да наминеш друг път?

Кейт излезе, доближи се до него и хвана ръката му.

— Нека поне ви помогна — каза тя и влезе с него.

Вътре вонеше на зеле, а от една затворена врата се процеждаше миризма на антисептик. И на мъж — пот, стара бира, фасове и мръсни крака.

— За какво искаш да говорим? Казах на полицията всичко, което знам — рече Дунан, когато Кейт се настани на твърдия стол срещу него.

— За Глен Тайлър — изстреля директно тя.

— О, за него...

— Работили сте в една фирма.

Дунан кимна.

— Пиша за него. Опитвам се да дам подробна картина на личността му, да разбере кой всъщност е той.

— Тогава си сгрешила адреса. Ние не бяхме приятели. Вече казах на полицията. Караше ме да настръхвам, като го видех, ако искаш да знаеш истината.

„Искам“, каза си наум тя.

— Мислех го за по-висока класа от нас. Че се мотае там, докато намери нещо по-престижно.

Кейт разбра, че е напипала болното място, и започна да пише в бележника си.

— Чух, че бил малко арогантен.

— Арогантен ли? Това е много меко казано. Докато се хранехме в столовата, непрекъснато се хвалеше как бил незаменим в банката. Смешното е, че аз му помогнах да започне работа във фирмата.

Кейт веднага клъвна.

— Така ли? Значи си го познавал преди това? Как се запознахте?

— В интернет. В един форум — измънка Дунан. Гласът му изведнъж се изгуби. Вече не беше толкова уверен.

— Сигурно в онзи клуб на Принсес Стрийт?

Дунан я стрелна с поглед.

— Какъв клуб? Виж, трябва да си взема лекарствата. Време е да си ходиш.

Тя остави визитната си картичка до него и стисна ръката му.

— Благодаря ти за разговора, Майк. Сама ще намеря вратата.

Оттам отиде директно на Принсес Стрийт.

Знакът „Интернет“ беше малък и аматьорски изрисуван, прозорците на витрината — боядисани с черна боя отвътре, а над вратата бе закрепена охранителна камера. „Прилича на секс магазин“, помисли си тя.

Вратата беше заключена и на нея нямаше работно време. Тя се върна и влезе в магазина за плодове и зеленчуци в края на уличката. Трябваше да почака, докато един от продавачите с шапка на дядо Коледа излезе от служебния вход и застана зад щанда на тротоара.

— Здравейте, искам да използвам интернет, но онова място надолу по улицата е затворено — каза тя и момчето се засмя.

— Не е добре да влизаш вътре, скъпа. То е за момчета.

— Какво искаш да кажеш?

— Че е порноклуб. Те не обичат случайни клиенти. Клуб за дърти мръсници.

— А, разбирам. И кой му е собственикът?

— Де да знам. Управителят е един азиатец, казва се Лени, но е отворено предимно нощем, така че не го виждаме често.

— Благодаря. Ще взема четири от тези ябълки.

Щеше да се върне по-късно.

Вечерта клубът изглеждаше още по-съмнителен, но Кейт бе прекарала два часа и половина в една скапана кръчма, бе изпила цял литър топъл плодов сок, докато слушаше нелепите смешки на Пери Комо за снежния човек, и нямаше да позволи да я отпратят без отговори.

Когато стигна до вратата, тя все още беше заключена, но през черното стъкло се чу глас:

— Ей, кой е там?

— Трябва да говоря с Лени — отвърна Кейт и се усмихна пленително към камерата над вратата.

Последва мълчание.

Вратата обаче се отвори и пред нея се появи висок мускулист мъж с горнище от анцуг и дънки.

— Познаваме ли се? — попита той.

— Ти трябва да си Лени. Аз съм Кейт. Искам да си поговорим малко.

— За какво?

— Във връзка с една статия, която искам да напиша.

— Ти репортер ли си? — направи крачка назад Лени. — Имаме си лиценз, ако питате за това. Тук няма нищо интересно.

— Не, статията не е за вас, а за Бела Елиът.

Името действаше на хората като магия. Приковаваше вниманието им и събуждаше емоциите.

— За Бела Елиът ли? Малката Бела? — погледна я той. — Добре, ела в офиса ми.

Тя влезе в тясна тъмна стаичка, осветена единствено от светлината на дузина монитори. Всеки един в отделна кабина със стол. В помещението нямаше други мебели, но в унисон с предстоящия празник от централната крушка висеше един нещастен гирлянд.

— Клиентите ни още не са дошли. Тук се пълни по-късно — обясни й Лени, докато я водеше към своя малък като шкаф офис с покрити с дивидита и списания стени.

— Остави ги тези — препоръча й той, когато видя, че се заглежда в заглавията.

— Добре — кимна тя и седна.

— Дошла си за Глен Тайлър, нали?

Кейт не отговори веднага. Беше подхванал темата, преди да има възможност да му зададе първия си въпрос.

— Да.

— Чудех се кога най-последно някой ще почука на вратата ми. Но си мислех, че ще са от полицията. Оказа се ти.

— Той идваше ли тук? Беше ли член на вашия клуб?

Лени обмисли въпроса.

— Да, идваше от време на време. Започна пред около две години. Погледнах картоната му, когато го видях за пръв път във вестника. Тук не използваме истински имена... така предпочитат нашите клиенти. Но го разпознах по лицето. Дойде за пръв път през две хиляди и шеста. Доведе го друг наш член.

— Майк Дунан ли беше?

— Вече ти казах, че не използваме истинските си имена, но мисля, че работеха заедно.

— Това ми помогна много — усмихна му се Кейт. — Можеш ли да си спомниш кога дойде за последен път? Имате ли архив за такива работи?

— Почакай — каза Лени и отключи стар железен шкаф. — Нарече се ВТН — Висок тъмнокос непознат. Лесно за запомняне. След шести септември две хиляди и шеста не са регистрирани посещения чак до август тази година.

— Тази година? Той се е върнал?

— Да, отбива се понякога.

— Какво прави тук, Лени? Знаеш ли?

— Същото като останалите, предполагам. Ние не контролираме влизането им по сайтовете — решихме, че така ще е най-добре. Но нашите клиенти най-често посещават сайтове за възрастни.

— Извинявай, не съм наясно... предполагам, че говориш за порносайтове?

Той кимна.

— Не си ли се изкушавал да погледнеш, когато си разбрал кой е той.

— Вестниците гръмнаха месеци след като спря да идва, пък и той използваше различни компютри. Трябваше да се ровя много, а ние сме заети хора.

— Защо не се обади в полицията, за да кажеш, че Тайлър е идвал при вас?

Лени отклони поглед за момент.

— Виж, аз имам деца. Помислих си, че трябва да се обадя, но ако беше ти, щеше ли да поканиш насилно полицията на такова място? Хората ни посещават, защото е скрито и анонимно. Това щеше да сложи край на бизнеса... А и в крайна сметка нали го арестуваха? Не намерих за нужно да им звъня.

Някой почука силно на вратата и сложи край на разговора.

— Трябва да вървя. Това е клиент.

— Добре. Благодаря, че сподели с мен. Искам да оставя визитката си, в случай че се сетиш за нещо интересно. И... може ли да използвам тоалетната ви, преди да си тръгна?

Лени посочи друга врата в дъното на стаята.

— Доста е неудобно, но става за спешни случаи — каза той и тръгна към вратата.

Кейт веднага извади телефона и засне оставения на бюрото картон на ВТН. После сдържа дъха си, влезе в тоалетната и пусна водата.

Лени я чакаше отвън. Отвори вратата и застана така, че да скрие изплашения клиент от любопитния ѝ поглед.

Щом излезе на улицата, тя телефонира на мъжа си:

— Пътувам към къщи, Стийв. След половин час съм при теб.

После набра номера на Боб Спаркс:

— Боб, Кейт е. Мисля, че отново готви нещо.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

4 януари 2010, понеделник

Спаркс изслуша мълчаливо Кейт, записа си имена и адреси, но не направи никакъв коментар, нито ѝ зададе въпроси. Новият му шеф беше наблизно, класифицираше няколко жертви на улични грабежи по пол, възраст и раса.

— Добре — каза Спаркс, когато Кейт спря да си поеме въздух. — В момента съм малко зает. Можеш ли да ми изпратиш онзи документ, за който спомена? Ако искаш, да се видим утре.

Кейт загоря веднага професионалния код.

— Добре. Утре в десет в онова заведение на края на улицата. Ще ти изпратя снимката по имейла.

Той се върна към компютъра, демонстрирайки съжаление, че телефонът е прекъснал заниманията му. Изчака всички да свършат работа и чак тогава посегна към телефона си. Прилоша му, като видя членската карта. Последното посещение на Тайлър в клуба беше само преди три седмици.

На път за метрото той се обади на Зара Салмънд.

— Как сте, сър?

— Добре съм, Салмънд. Налага се да се върнем отново към Глен Тайлър.

— Добре сър. Можете ли да ми кажете защо?

Той си представи физиономията ѝ.

— Трудно ми е в момента, но имам информация, че отново е влязъл в порносайтовете. Засега не мога да кажа повече, но щом изясня нещата, веднага ще ти се обадя.

Салмънд въздъхна. Стори му се, че чува мислите ѝ. Сигурно си казваше: „Господи, не отново“, и не можеше да я вини за това.

— Няма да съм тук за Коледа, сър. Ще пътувам, но на втори януари се връщам. Може ли да почака дотогава?

— Да, разбира се. Извинявай, че ти звъня така неочаквано, Салмънд. Весела Коледа.

Той пхна телефона в джоба си и слезе по стълбите на метрото със свит стомах.

Дългите търсения на фондацията на Даун не стигнаха доникъде с издирването на синия микробус и не намериха други заподозрени. Това беше повод полицията да се оттегли окончателно от случая „Бела Елиът“. Детектив Джуд Даунинг разчисти бюрото си и се върна към истинската си работа, а полицията в Хампшър излезе пред медиите с изявление, че разследването ще продължи. Това всъщност означаваше, че щяха да оставят екип от двама души да проверяват от време на време има ли някакво движение по случая, да отговарят на телефонни обаждания на евентуални свидетели и да ги записват. Никой нямаше да си признае публично, но призивите за възобновяване на съдебния процес постепенно замряха. Дори и интересът към емоционалната кампания на Даун Елиът постепенно утихна. Имаше и други начини, по които човек можеше да каже „Искам си дъщерята“. „Хералд“ също замлъкна въпреки бурното начало.

И когато Спаркс се обади, устремът да намерят момиченцето вече беше забравен. Шефовете гледаха да затрупват Зара с работа, за да не ѝ остава време за никаква индивидуална инициатива. Тя знаеше, че Спаркс бе върнат на работа след принудителната си почивка, но кракът му все още не бе стъпвал в кабинета. Ала това обаждане точно преди Коледа събуди у нея старите вълнения.

В първия ден след коледните празници тя извади папката по случая „Бела Елиът“, пълна с въпроси без отговори, и докато чакаше обаждането му, състави свой собствен списък.

Прелиствайки документите, Салмънд попадна на показанията за Мат Уайт. Стори ѝ се, че с него нещата не са довършени. При други обстоятелства щеше да остави папката на бюрото на разследващия полицай, но последната идея на Спаркс я наведе на друга мисъл. Тя извади името, влезе в интернет и го потърси в избирателните списъци. Намери десетки хора с името Матю Уайт, но нито един не съвпадна с информацията на Даун за възрастта, семейното положение и местоживеенето му.

На Зара ѝ липсваха острият хумор и решителността на Спаркс, въпреки че не го признаваше пред колегите. „Ако искаш да постигнеш

нещо в службата, трябва да забравиш сантиментите“, каза ѝ Нейл.

Трябваше да идентифицира този господин Уайт и да уточни подробностите във взаимоотношенията му с Даун. От нейните показания разбра, че са се виждали предимно в нощен клуб „Тропикана“ и веднъж в някаква хотелска стая.

— Къде е трябвало да използва истинското си име, Зара? — запита се тя на глас и след кратък размисъл си отговори сама: — Където се е налагало да използва кредитната си карта. Обзалагам се, че в хотела е платил с кредитна карта.

Хотелът беше част от голяма верига и Салмънд мислено стисна палци, когато набра номера да попита пазят ли документацията си от времето, когато Даун е била там с него.

Пет дни по-късно тя направи нов списък. Управителката на хотела беше не по-малко стриктна и изпълнителна от нея и скоро ѝ изпрати необходимата информация.

— Мат Уайт е открит, сър — докладва въодушевено Зара на Спаркс в едно кратко обаждане, след което замлъкна за целия ден.

Спаркс обмисли възможностите. Новият му шеф беше нетърпелив човек и очакваше от него доклад за въздействието на етническата принадлежност и пола върху работата на полицаия, каквото и да следваше от това.

Последните пет месеца Спаркс живееше като насън. Инструктиран от началника и посъветван от правния отдел, той се свърза с един от консултантите в списъка и прекара шейсет мъчителни минути с една жена с много над нормалното тегло и малко над нужната квалификация, решена твърдо да пребори демоните в него.

— Те седят на рамото ти, Боб — каза напористо тя, сякаш беше по-скоро врачка от кея на Блэкпул, отколкото психолог.

Той я изслуша учтиво, но реши, че тя има повече демони от него, и вече не се вясна в кабинета ѝ. Ейлийн щеше да се справи по-добре от нея.

Срокът за връщането му на работа постепенно се удължаваше и докато чакаше да го повикат, той се замисли да изкара един курс по психология в университета, извади от интернет списък с книги и учебници, настани се в трапезарията и започна да учи.

Когато най-после го извикаха, се оказа, че става дума за краткосрочни назначения в други участъци и той пътуваше напред-

назад, за да запълва дупки и да пише доклади, докато онези в Нюхампшър измислеха какво да правят с него. Там все още смятаха, че той е причината за провала на отдела, и се надяваха да подаде документи за пенсиониране, но Спаркс не беше готов на тази стъпка. Не можеше да напусне сега. Имаше още несвършена работа.

Цяла седмица Салмънд проверява дати, повтарящи се имена, списъци от всякакъв вид, полицейски доклади, Фейсбук и медиите, за да не пропусне никой от гостите на хотела по онова време. Тази работа ѝ харесваше, тя обичаше да проследява информацията, сигурна, че ако търсеното е там, непременно ще го открие. Обичаше и вкуса на победата, когато най-после търсеното име изплува на повърхността.

В четвъртък следобед Салмънд най-сетне го откри. Господин Матю Еванс беше женен мъж и живееше със съпругата си Шан в Уолсол. Тя се увери, че на дадените от Даун дати е бил в Саутхамптън, освен това възрастта и професията му съвпадаше с информацията, която тя имаше.

Салмънд звънна моментално на услужливата управителка и я помоли да провери в архивите дали този човек е бил в града на датата, когато Бела е изчезнала.

— Не, няма име Матю Еванс след декември две хиляди и пета година. Тогава е бил настанен в луксозна стая с две легла и е ползвал румсървис — докладва ѝ след минута управителката.

— Много ви благодаря — отвърна Салмънд, докато пишеше от личния си телефон съобщение на Спаркс с новината. После пое дълбоко въздух и отиде в кабинета на шефа си да му каже за новата линия в разследването. До този момент той я възприемаше единствено като част от проблема „Спаркс“, но това трябваше да се промени. Зара Салмънд щеше да намери мястото си на полицейската карта.

Ако очакваше фойерверки и аплодисменти, много се лъжеше. Шефът я изслуша внимателно и измърмори само:

— Добра работа, сержант. Веднага напишете доклад и ми го донесете. И нека дежурните в Уест Мидланд да минат да погледнат този Еванс.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

16 януари 2010, събота

Този ден се оказа един от най-нещастните в живота на Матю Еванс. Полицаяте цъфнаха на прага му без никакво предупреждение и вратата им отвори жена му, с бебе в ръце и друго, малко по-голямо, в краката ѝ.

— Мат, тук някакви полицаи искат да говорят с теб — извика тя по коридора, после се обърна към единия от тях: — За какво става дума?

Но полицаят не обели и дума, преди съпругът ѝ да застане пред него. „Така е честно“, каза си той.

Еванс подозираше защо полицията го търси. В мига, когато видя Даун и Бела по телевизията и направи някои изчисления разбра, че рано или късно ченгетата ще се появят. Но минаха седмици, месеци, а и години, и в него се зароди надежда.

Може да не е моя, успокояваше се в началото той. Даун спеше и с други, той не беше единствен. Но дълбоко в стомаха си, орган, на който можеше много повече да се довери, отколкото на сърцето, той знаеше, че Бела е негово дете. Приличаше толкова много на „истинската му дъщеря“, че се учудваше, как хората не са го забелязали досега и защо не тичат да съобщят в полицията.

Но нищо подобно не се случи и той продължи живота си, като добави нови завоевания по пътя си. Само че вече не смееше да прави секс без презерватив.

Полицаят попита може ли да поговорят някъде насаме и той с благодарност го въведе в трапезарията, която по принцип не използваха.

— Господин Еванс, познавате ли Даун Елиът?

Еванс бе репетирал лъжите си — беше много добър в тях, — но знаеше, че Даун ще го идентифицира, ако се стигне дотам.

— Да. Преди няколко години имах работа по Южния бряг. Имахме нещо като романтична връзка. Нали знаете как стават тези неща. Работиш дълги часове и ти се иска малко разнообразие, малко забавление...

Полицай Пул, баща на тийнейджърка, която често излизаше вечер по дискотеките, го изгледа студено, отчете непослушния перчем, големите кафяви очи и широката уверена усмивка и продължи нататък:

— Знаехте ли, че Даун е родила дете след вашата романтична връзка? Тя потърси ли ви по този повод?

Еван преглътна тежко.

— Не. Не знаех нищо за детето. Вижте, наложи се да сменя номера на мобилния си, защото тя започна да досажда, а...

— Вие не сте искали жена ви да разбере — довърши полицаят вместо него.

Мат го погледна с признателност и реши да сподели като мъж на мъж.

— Да. Вижте, Шан... жена ми... не е необходимо да научи, нали?

Последния път, когато едно от завоеванията на мъжа ѝ се свърза с нея, Шан Еванс заяви, че няма да прави повече отстъпки, и настоя да си родят още едно дете — третото. „То ще ни сближи отново, Мат“, каза тя.

Но не ги сближи. Безсънните нощи и следродилният мораториум върху секса го принуди отново да потърси забавление извън дома. В момента си имаше една секретарка в Лондон. Не можеше да спре.

— Това зависи от вас, сър — каза полицаят. — Имали ли сте контакт с госпожа Елиът, след като си сменихте номера?

— Не. Прекратих всичко. Опасно е да се връщаш към старите си връзки. Винаги си мислят, че идваш, за да се ожениш за тях.

„Безсърдечен задник“, помисли си полицаят и написа в бележника си едно БЗ. После го замени с БКЗ (безсърдечен кучи задник) и си напомни да поговори с Изи за женените мъже.

Еванс не можеше да си намери място. Явно столът му убиваше.

— Всъщност, знаете ли, веднъж я засякох в една чат стая в интернет. Преглеждах чатовете, както сигурно и вие правите, и я видях. Беше се кръстила „Малката мис Съншайн“, като в онази детска книжка... голямата ми дъщеря я има... но използваше истинската си снимка. Даун не блести с особена интелигентност.

— Дадохте ли да се разбере, че знаете кой се крие зад Малката мис Съншайн?

— Не, разбира се. Смисълът на тези форуми е именно в анонимността. Така е по-забавно.

Полицай Пул записа всичко, като го помоли да повтори буква по буква имената на чат стаите и своето име в тях. След двацет и пет минути Еванс започна да се надига от стола, но Пул не беше приключил.

— Трябва да ви вземем кръвна проба, господин Еванс.

— Защо? Аз съм повече от сигурен, че Бела е моя. Тя прилича много на другите ми деца.

— Това е добър ориентир. Но трябва да се уверим, за да можем да ви изключим от разследването.

Еванс го погледна ужасено.

— Разследване ли? Нямам нищо общо с изчезването на това момиче.

— Вашето момиче, сър.

— Да, добре, но за какво ми е да крада дете? У дома си имам цели три. Понякога ми се ще да платя на някого да ги отвлече.

— Не се съмнявам, сър — каза Пул. — Но ние трябва да бъдем прецизни и в най-малките детайли, за да можем да ви изключим. Защо не си вземете палтото и не кажете на жена си, че излизате за малко?

Пул не чу размяната на реплики между съпрузите, но когато Еванс влезе в колата с него, разбра, че разговорът не е минал гладко.

— Хайде да приключим веднъж завинаги с това — измърмори той, намести се и мълча чак до участъка.

Щом пристигнаха Еванс даде ДНК проба и се опита да пусне няколко шегички на по-младите полицаики, но не можа да очарова никоя.

„Това не са ти пийналите хлапачки по дискотеките“, изруга го наум полицай Пул и натисна малко по-силно от необходимото пръстите на Еванс в мастилото.

— Извинете, сър, но трябва да натиснем здраво, за да излязат добри отпечатъци.

След един час резултатите пристигнаха при Зара Салмънд и тя побърза да се обади на шефа си.

— Открих го. Както и предполагаме, оказа се сериен прелъстител. От разпита на полицай Пул излиза, че работи в голяма фирма, женен, с три деца.

Спаркс даде сигнал на колегата си, че трябва да проведе разговор по мобилния, излезе в коридора и се облегна на стената.

— Браво, Зара. Нещо интересно около него?

Гласът на Зара потръпваше от вълнение, беше изключително доволна от себе си.

— Видял Даун в една чат стая за тийнейджъри. Играела си на дете, била аматьорка, но все пак...

Спаркс се изправи. Адреналинът го отдели от стената.

— От тази трънка може да изскочи заек, Зара. Може това да е връзката между Даун и Глен Тайлър.

— Знам, сър. Ще проверим всичко.

Зара затвори, но веднага го набра отново:

— Искам да ви кажа, че той май наистина е бащата. Детето в дома му прилича досущ на Бела, но все пак чакаме резултата от тестовете.

Спаркс се засмя.

„Хванахме те, кучи сине“, каза си наум.

Четири дни по-късно го върнаха в отдела. Шефът Паркър беше кратък и ясен.

— Имаме развитие по случая „Бела“. Сигурен съм, че вече си в течение. Искаме да се върнеш. Говорих с шефовете да оформят документите. Колко бързо можеш да пристигнеш?

— Вече пътувам, сър.

Завръщането му мина почти незабелязано.

— Здравей, Салмънд. Хайде да видим докъде стигнаха нещата с Матю Еванс — каза той, свали сакото и потъна в работата, сякаш го бе нямало само няколко минути.

Салмънд и криминолозите нямаха никакви окуражаващи следи. Втурнаха се да прегледат отново свалената от компютъра на Тайлър информация и да потърсят връзка с Даун, но не откриха нищо.

— Няма нищо, сър. Нито в чата, нито в пощата му. Проследихме всичко, но тя не фигурира никъде.

Спаркс, Салмънд и детектив Дан Маршал застанаха в неравен полукръг зад стола на компютърния специалист и се вгледаха в

изтичащите по екрана имена с надеждата да зърнат нейното. Проверяваха вече четвърти път и настроението в стаята беше гробовно.

Спаркс отиде в кабинета си и набра номера на Даун.

— Здравей, Даун, обажда се Боб Спаркс.

След всичко, през което бе минала, тя заслужаваше спокойствие и грижа, но той трябваше да изясни този въпрос.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

МАЙКАТА

13 юли 2006, четвъртък

Преди години Даун Елиът обичаше да излиза от къщи. Имаше си ритуал — вана с ароматизирана вода, сушене на косата със сешоар пред огледалото. Обичаше да си слага силен грим, докато музиката свиреше доста силно. После хвърляше последен поглед към огледалото на вратата на гардероба и так-так-так с токчетата към таксито с повдигащи се от вълнение и очакване гърди. Когато излизаше, си мислеше, че винаги ще бъде на осемнайсет.

С раждането на Бела това спря за известно време. Беше голяма глупост да забременее, но вината си бе само нейна. Искаше да му достави удоволствие. Той беше толкова секси. Когато очите му я фиксираха за първи път, започна да танцува пред нея, за да я доближи. Спря, хвана ръката ѝ и я въртя, докато ѝ се зави свят от въртенето и от смях. После излязоха да допият чашите си навън с пушачите, за да подишат свеж въздух. Казваше се Мат и вече беше женен, но не ѝ пукаше. Мат посещаваше Саутхамптън веднъж в месеца, но в началото ѝ пишеше по мобилния всеки ден, когато излизаше уж да вземе нещо от колата или да изведе кучето на разходка.

Това продължи шест месеца. Един ден той ѝ каза, че го местят от Южния бряг на североизток. Последната им среща беше толкова страдна, че тя се почувства като пияна. Той я помоли да правят секс без презерватив: „Така ще бъде още по-специално, Даун“. И наистина беше специално, но цената плати само тя. Както каза майка ѝ: „Женените мъже се възползват от наивността на такива глупави момичета като теб. Имат си жени и деца, а от вас търсят само секс. Какво ще правиш сега с това бебе?“.

В началото тя не знаеше какво да прави, отлагаше решението с надеждата Мат да пристигне като рицар на бял кон и да я отведе някъде, където щяха да започнат живота си на чисто. Но той не се

появи, тя започна да чете лъскави списания за бебета и се потопи в майчинството.

Даун не съжеляваше за решението си, е, поне не съжеляваше често, само когато Бела се будеше през нощта на всеки час, докато ѝ растяха зъбите, или беше кисела цял ден. Животът с бебе не се оказа вечен празник, както го представяха в списанията, но двете оцеляха и нещата се подобриха, когато момиченцето поотрасна малко и започна да прави компания на майка си.

Но часовете пред телевизора и видеоигрите на мобилния не можеха да запълнят празнината в живота ѝ. Даун беше самотна. Беше само на двайсет и шест. Не биваше да е сама, но кой се интересуваше от самотни майки?

Тя имаше влечение към солидни женени мъже. Някъде бе чела, че по-възрастният мъж представлява фигурата на бащата, а халката носи вълнението на забранения плод. Не че се бе сетила за библейската притча, но разбираше тази смесица от чувство за опасност и в същия момент на сигурност. Искаше да намери друг Мат, но не можеше да си позволи детегледачка, а майка ѝ не беше съгласна тя да излиза вечер.

— Какво ще правиш вечер? Ще ходиш по нощни клубове и дискотеки? За бога, Даун, виж докъде стигна с това. Сега си майка. Защо не излезеш на кафе с някоя приятелка?

Тя се обади на Каръл, приятелка още от училище, и двете отидоха на пица. Хавайската пица беше чудесна, но ѝ липсваше замайването от водката и силната музика.

Един ден заведе Бела на лекар и докато чакаше, се зачете в едно списание. Там споменаваха името на онази чат стая.

Бела имаше температура и обрив и Даун знаеше, че доктор Джон, както искаше да го наричат, обичаше да си говори с нея и щеше да ѝ обърне специално внимание — „ще пофлиртува с мен“. Затова реши в последната минута да си сложи грим. Имаше нужда някой да пофлиртува с нея. „Всяка жена има нужда“, каза си Даун.

Разлиствайки младежкото списание, омазано от десетки пръсти преди нея, тя прочете за нов сайт за запознанства в интернет. Толкова се увлече, че пропусна номера си. Сестрата трябваше да извика името ѝ, за да я чуе. Тя скочи, грабна ръката на Бела, отдели я от легото и прибра списанието в чантата си, за да го разгледа по-късно.

Лаптопът ѝ беше стар, поочупен и прашасал, защото го държеше върху гардероба, далече от лепкавите пръстчета на Бела. Един приятел от работата ѝ го подари, когато си купи нов. В началото тя го ползваше, но когато батерията му се повреди и не намери пари да си купи нова, изгуби интерес.

На връщане от доктора Даун купи нова батерия с кредитната карта, която пазеше за спешни случаи.

Чат стаята беше страхотна. Тя се зарадва на вниманието на новите си приятели. Мъжете искаха да знаят всичко за нея, питаха я за живота ѝ, за мечтите, искаха да видят нейна снимка. Фактът, че има дете, не ги притесняваше. Някои дори я помолиха да им разкаже за малкото си момиченце.

Тя не каза на никого за тези мъже. Те си останаха само за нея и за лаптопа.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

21 януари 2010, четвъртък

Къщата на Манър Роуд този път изглеждаше по-чиста и подредена. Играчките на Бела бяха прибрани в кашон до телевизора, а предната стая беше превърната в офис на кампанията „Да намерим Бела“. На една маса се бяха наредили доброволци и работеха.

— В някои дни получаваме по сто писма — каза гордо Даун.

Момчетата и момичетата сортираха писмата в три купчини — „Възможна следа“, „Благопожелатели“ и „Откачалки“. Купчината с откачалките изглеждаше много по-голяма от другите две, но Спаркс си спести коментара.

— Много хора ни изпращат пари, за да подпомогнат търсенето — сподели му Даун. Фондацията бе разпространила реклами във всички вестници и от време на време плащаше на някой частен детектив да провери евентуалните следи.

— Може ли да отидем на по-спокойно място, Даун? — попита Спаркс, поведе я към кухнята и затвори вратата след тях.

Щом спомена за Мат, тя избухна в сълзи.

— Как го открихте? Какво каза за мен той? Ами за Бела?

— Не отрече, че може да ѝ е баща. Чакаме ДНК тестовете.

— Има ли други деца?

— Да, Даун.

— Те приличат ли на нея?

— Не съм ги виждал, но колегата, който е бил в дома му, каза, че има голяма прилика.

Тя заплака по-силно.

— Хайде, Даун, успокой се. Трябва да поговорим за нещо друго, което Еванс ни спомена. Видял те е в една чат стая.

Това спря потока от сълзи.

— Мат ме е видял в чат стая? аз не съм го виждала.

— Но си била там, нали?

— Да, но то не беше от местата, за които говорехте на процеса. Не ставаше дума за такива перверзии, нито за секс.

Спаркс се замисли.

— Защо не ни каза, че си използвала чат стаи?

Даун се изчерви.

— Беше ми неудобно. Не съм казвала на никого, защото хората щяха да си помислят, че съм търсила секс. Но не беше така, инспекторе. Просто бях самотна. Искях да поговоря с някого. Например какво е станало в последния епизод на „Ийстендърс“ или в „Аз съм звезда“... Не съм се срещала с никой от онези мъже в истинския си живот. Затова не мислех, че е важно да ви казвам.

Спаркс се наведе и потупа отпуснатата ѝ на масата ръка.

— Споменавала ли си за Бела в интернет?

Тя вдигна очи към него и заговори с мъка.

— Не... всъщност, да. Говорехме с другите жени. Но бяха невинни неща: как Бела ме е държала будна или какво смешно е направила. Просто си споделяхме.

— Но другите хора са виждали какво си пишете, нали?

Даун го погледна така, сякаш всеки момент щеше да припадне, и Спаркс заобиколи масата, отиде до нея и положи нежно главата ѝ на гърдите си за момент.

След малко Даун се отдръпна, но лицето ѝ все още беше смъртнобледо.

— Имате предвид, че той може да ме е видял — промълви тя. — Питате ме възможно ли да е чел, докато съм говорила за Бела, нали? Мислите, че така я е открил?

Нямаше нужда да споменава име. И двамата знаеха кого има предвид.

— Не можем да сме сигурни, но трябва да обмислим тази вероятност. Искам да върнеш лентата назад и да си спомниш с кого си говорила. Искам също да проверим лаптопа ти.

Една от доброволките дойде да пита нещо, но като видя мокрото от сълзи лице на Даун, веднага отстъпи назад.

— Не, остани, моля те — вдигна ръка Спаркс. — Би ли останала за малко при Даун. Тя се разстрои и мисля, че ще ѝ дойде добре чаша чай.

Той излезе от стаята и се обади на Салмънд.

Салмънд дойде веднага и докато вземаше показания от съсипаната майка, Спаркс занесе лаптопа ѝ в техническия отдел. Искаше да бъде на линия, когато Биг Бър, или каквото там идиотско име използваше сега Тайлър за своята илюзия, случайно се окаже един от приятелите на Даун в чата.

Атмосферата в лабораторията беше зловонна — носеше се миризма на съблекалня и недоядени пици, а техниците изглеждаха изтощени, когато приключиха с компютъра. И въпреки това бяха благодарни, че има следа, по която да тръгнат, въпреки че се наложи да работят часове наред, за да направят списък на чат стаите и на контактите на Даун в тях.

Списъкът се оказа позната смесица от фантазии и изкустителни имена и Спаркс се зае веднага да търси познатите аватари на Тайлър.

— Сигурно е използвал друго име — каза той на Маршал.

— Нали намерихме всичките му имена от неговия компютър, сър?

— Сигурни ли сме, че има само един лаптоп?

— Няма свидетелства за втори, но би могъл да използва някое интернет кафене... докато е пътувал.

Техникът въздъхна.

— Ще трябва да отхвърлим колкото може повече, за да стесним изследването поне малко.

Спаркс взе списъка и пое обратно към дома на Даун.

Тя продължаваше да плаче. Салмънд държеше ръката ѝ и ѝ говореше тихо:

— Поплачи си, Даун. Не се притеснявай. Справя се отлично, сър — обърна се тя към Спаркс.

Даун вдигна глава към него. Усещането за дежа вю дойде неочаквано.

— Нося списък с хора, с които си говорила в интернет. Хайде да го разгледаме заедно, да видим спомняш ли си някого.

Този път къщата беше тиха. Прогонени от усещането за обреченост и сълзите на Даун, доброволците си бяха отишли.

Тя прокара пръст по имената, обърна страницата и продължи нататък.

— Не знаех, че съм говорила с толкова много хора — каза тя.

— Не е нужно да си говорила. Хората просто влизат в чат стаята, казват „здрасти“ и слушат какво си говорят другите.

Тя спря няколко пъти, карайки сърцето на Спаркс да подскача възбудено, и сподели със Салмънд подробности от разговорите си с този или онзи.

— Чайка например живее в Брайтън и се интересуваше от цените на имотите тук. Били Джийн беше голям фен на Майкъл Джаксън, все ни говореше за него. Ред Хед Сто търсеше голямата любов. Чудя се дали я е открила...

Но повечето бяха съвсем обикновени и Даун почти не си спомняше за тях.

Когато стигна до ВТН, спря.

— Висок тъмнокос непознат. Спомням си го. Когато прочетох за пръв път името, се засмях. Типично клише. Мисля, че си разменихме по едно-две писма извън чата. Нямахше нищо романтично. Веднъж успя да ме разсее, когато бях в лошо настроение, но не поддържахме близка връзка.

Спаркс излезе от стаята и телефонира на Маршал.

— Я погледни този ВТН, или Висок тъмнокос непознат. Може да е нашият човек. Писали са си извън чата. Изпрати ми съобщение, ако намериш нещо.

Отне известно време, но най-после телефонът му изпиука. Съобщението беше „Открих го“.

Когато Спаркс пристигна в управлението, един от техниците го чакаше с новина.

— Открихме имейлите между Даун и ВТН. Само три са, но в тях се споменава за Бела.

Спаркс не беше човек, който би скочил до небето от радост, но му мина през ума да пробва.

— Сега трябва да свържем адреса на имейла с Тайлър.

Друг екип прегледа Фейсбук профила на Даун. В него имаше стотици снимки на Бела, но Дан Маршал търсеше само поместените преди отвличането ѝ и преглеждаше приятелите ѝ, очаквайки някаква връзка.

„Това вече наистина е крачка напред“, помисли си Спаркс, докато наблюдаваше работата на екипа.

Един изморен от работа техник дойде по-късно при него и каза:

— Имаме проблем, сър. Даун Елиът не е имала никаква защита на своята страница във Фейсбук преди изчезването на дъщеря си. Това означава, че всеки е можел да погледне в нея, да прочете информацията и да види снимките, без да ѝ става приятел.

— О, не! Проверихте ли все пак?

— Разбира се. Нито едно от познатите имена на Тайлър не се появява. Но има нещо странно. Засякохме Джейн Тайлър. Тя е приятел на фондация „Да намерим Бела“.

— Джейн ли? Сигурен ли си?

— Абсолютно. Тя не само е харесала страницата, но е поместила и няколко съобщения.

— Съобщения ли?

— Да. Първо е писала на Даун, че се моли за спасението на Бела, а после е написала поздравление за четвъртия рожден ден на детето.

Спаркс се обърка. Защо Джейн Тайлър ще се сприятелява с Даун Елиът?

— Сигурни ли сме, че е тя, а не някой, който се представя за нея?

— Имейл адресът ѝ е ejeaniel970@hotmail.com, който използва и за други неща, а и ай пи адресът е от тази част на Лондон. Не сме сто процента сигурни, но всичко сочи натам.

Спаркс обмисли възможностите. Можеше съпругът ѝ да пише от нейно име, но всички съобщения бяха след отвличането. Може би е искал да се увери, че е в течение на всички новини около издирването на малкото момиче.

— Добра работа. Продължавайте да ровите — каза той на екипа и влезе в кабинета си да помисли.

Трябваше да говори още веднъж с Глен и Джейн. Поотделно.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

22 януари 2010, петък

Перях някои неща на ръка в банята, когато Боб Спаркс почука на вратата. Сложих ръце под чешмата да отмия сапуна и изтръсках водата, докато отивах да отворя. Не очаквах гости, но Глен бе сложил малка камера над вратата и сега виждахме кой е отпред.

— Това ще ни спести време, защото няма да отваряме на пресата — каза ми той и така ме убеди.

Не харесвах тази камера. През нея всички изглеждаха като престъпници, лицата им бяха изкривени, все едно че гледах образа върху опакоето на лъжица. Но той настоя. Надникнах и видях детектив Спаркс. Носът му изпълни целия екран. Натиснах интеркома и попитах:

— Кой е?

Нямаше защо да го улеснявам. Той се усмихна, знаеше, че това е игра, но каза чинно:

— Детектив Спаркс е, госпожо Тайлър. Искам да разменя няколко думи с вас.

Отворих вратата и лицето му, вече с нормалните си пропорции, изникна пред мен. Всъщност беше хубаво лице.

— Не мислех, че ще се видим отново след уреждането на компенсацията.

— Но ето че се случи. Наистина, мина доста време. Как сте вие двамата? — попита спокойно той.

— Добре сме, не благодарение на вас, разбира се. Глен не е тук. Може би е по-добре следващия път да се обадите предварително и тогава да дойдете.

— Нищо. Тъкмо исках да поговоря с вас.

— С мен? Какво може да искате от мен? Вижте, процесът на Глен приключи.

— Знам, знам, но има нещо, за което искам да ви попитам, Джейн.

Интимността в използването на първото ми име ме накара да застана нащрек. Помолих го да изтрие обувките си.

Той влезе и тръгна директно към хола, сякаш беше част от семейството. Седна на обичайното си място, а аз застанах до вратата. Не желяех да се чувства удобно у нас. Не биваше да идва тук. Не беше правилно.

Но той явно не мислеше така, искаше да продължава да ни тормози, дори и след съдийското решение. Изведнъж се изплаших. Докато го гледах в хола си, ми се стори, че всичко започва отначало. Въпросите, особено въпросите. Беше плашещо. Изплаших се, че може да е открил нещо ново и че пак ще се закачи за нас.

— Искам да те попитам защо се сприятели с Даун Елиът във Фейсбук.

Този въпрос не го очаквах. Не знаех какво да отговоря. Започнах да използвам интернет след влизането на Глен в затвора. Искях да разбера какво става там, да вляза в кожата на Глен, затова купих малък лаптоп и момчето в магазина ми помогна да се регистрирам във Фейсбук и да си направя имейл адрес. Отне ми доста време да се оправя, но накрая си купих наръчник за идиоти^[1] и всичко се нареди. Имах достатъчно време да се науча. Това ми запълни вечерите и беше свежа промяна след безкрайните часове пред телевизора. Не исках да казвам на Глен, докато беше в Белмарш. Страхувах се да не си помисли, че искам да проследя какво е правил в интернет, и да реши, че го предавам.

Не използвах много компютъра. Но когато Глен излезе и разбра за заниманията ми, се изненада, но не се ядоса. Предполагам, че в онзи момент не му беше до моите работи.

Но не му казах, че съм станала приятелка с Даун във Фейсбук, а ето че сега Боб Спаркс беше тук, за да ми създава проблеми. Беше глупаво от моя страна, „безразсъдно“, би казал Глен, ако знаеше. Направих го една вечер, след като видях Даун по новините. Просто исках да стана част от кампанията „Да намерим Бела“, да помогна с нещо, защото вярвах, че е жива.

Не мислех, че полицията ще ме забележи сред хилядите имена, но тя, разбира се, вижда всичко.

„Никога не мислиш, Джейн“, щеше да каже Глен, ако беше тук. Не трябваше да го правя, това накара полицаите отново да ровят в живота ни. Глен пак щеше да си има проблеми.

Спаркс ме гледа въпросително, но аз решавам, че е по-добре да премълча, да се правя на тъпа и да го оставя да действа.

И той не се забави:

— Ти ли се присъедини към кампанията, или някой е използвал твоя профил, Джейн?

Имаше предвид Глен, разбира се.

— Откъде да знам, инспектор Спаркс.

Трябва да запазя дистанцията. Не бива да го наричам с малкото му име. Къде е Глен? Каза, че ще се бави само десетина минути. Най-после чувам превъртането на ключа в ключалката.

— Тук сме, Глен — викам веднага. — Детектив Спаркс е тук.

Глен надниква в стаята, все още с палто, и кимва на инспектора. Боб Спаркс става и излиза в коридора, за да говори с него насаме. Сядам, вкаменена от мисълта, че Глен ще избухне, когато разбере за Фейсбук, но никой от тях не повишава тон. След малко вратата се отваря и затваря.

— Тръгна си — казва Глен от коридора. — Няма работа тук. Казах му, че това е полицейски произвол, и той си тръгна. Какво ти каза?

— Нищо. Искаше да знае кога ще се прибереш.

Ами... наистина искаше.

Качвам се горе да оставя чорапогащника си на сушилнята, после вземам лаптопа да видя мога ли да изтрия профила си от страницата на Бела. Безсмислено е, защото полицията вече го е видяла, но Глен не е. Мисля, че детектив Спаркс не му е казал нищо. Мил жест от негова страна.

Но ми се струва, че скоро ще се върне.

Когато слизам долу, заварвам Глен да търси нещо за сандвич из хладилника и бързам да го дръпна, за да се погрижа за него.

— Какво предпочиташ, сирене или риба тон?

— Риба, ако обичаш. Имаме ли чипс към нея?

Приготвям му сандвича и добавям в чинията маруля и домати. Той има нужда от зеленчуци. Изглежда ми блед и от стоенето вкъщи е напълнял.

— Къде беше? — питам го и слагам чинията пред него.

Глен прави физиономия, онази, с която показва, че го дразня.

— До магазинчето за вестници, Джейн. Престани да ме следиш.

— Просто питам. Интересува ме, нищо повече. Харесва ли ти сандвичът? Може ли да погледна вестника?

— Забравих да купя. А сега, може ли да си изям сандвича на спокойствие?

Отивам в другата стая и се опитвам да запазя спокойствие, но в главата ми се върти само едно: всичко започва отново. Включително и неговите глупости. Отново започна да изчезва. Не прави нищо у дома, иначе щях да разбера. Но понякога излиза, губи се половин-един час и се връща, без да може да ми обясни къде е бил. Когато го попитам, се ядосва, все повтаря, че го проверявам.

Всъщност не искам да знам къде е бил, но се налага. Ако трябва да бъда честна, мисля, че затова дойде днес Боб Спаркс. Помислих си, че пак са хванали Глен да прави нещо на компютъра.

Старая се да отхвърлям всички съмнения, но има дни — като днешния, — когато не мога да устоя и започвам да си представям какво би могло да стане. „Не бива да мислим за най-лошото“, казва татко, щом мама изпадне в едно от „нейните състояния“, но е много трудно, особено когато най-лошото витае около теб, крие се зад ъгъла и те дебне.

Трябва да направя нещо, за да спре всичко това. Иначе и двамата сме изгубени.

[1] [The Complete Idiot's Guide to...](#) — популярна поредица наръчници на всякакви теми. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

11 юни 2010, петък

— Имала ли си някога съмнения, че той е замесен в тази история с Бела, Джейн? — пита Кейт.

Отпивам от кафето и поклащам глава. Очаквах да ми зададе този въпрос. Полицията непрекъснато ми го задаваше. И имам подготвен отговор.

— Как е възможно да мисля, че е замесен в такова ужасно престъпление? Той обичаше деца, и двамата ги обичахме.

Но не по еднакъв начин, както се оказа.

Кейт ме поглежда и аз отново притихвам.

— Джейн — започва тя, — за какво си мислиш?

Искам да ѝ кажа, че си мисля за онзи ден, когато Глен ми каза, че е видял Бела, но не мога да го направя. Ще бъде истинска бомба.

— За разни неща — отвръщам и добавям: — За Глен. Питам се познавала ли съм го всъщност.

— Какво имаш предвид? — пита тя и аз ѝ разказвам за лицето му в деня, когато го арестуваха.

— Лицето му стана като маска. В първия момент не можах да го позная. Изплаших се.

Тя си записва в бележника, кима и ме поглежда в очите. Оставя ме да говоря и темата за порното веднага заема своето място. Седи, пише бързо, но нито за миг не откъсва очи от мен. Кима, подканва ме с очи, излъчва съчувствие и разбиране. Години наред приемах, че аз съм виновна за онова, което извърши Глен. Корях се, че манията ми за дете го е накарала да действа, но днес той не е тук и няма как да ме погледне с онзи поглед. Мога да се ядосам, мога да заплача за онова, което той правеше в празната ни стая. Докато лежах в брачното ни ложе от другата страна на коридора, той канеше мръсотията на гости у нас.

— Какъв човек трябва да си, за да харесваш такива снимки, Кейт? — питам аз. Тя свива рамене. Нейният мъж сигурно не гледа снимки на изнасилени малки момиченца. Щастливка. — Той ми каза, че не било наистина. Че били жени, облечени като деца, но не беше вярно. Не бяха всички такива. Полицията каза, че е било наистина. Глен ми обясни, че било пристрастяване. Не можел да устои. Каза, че започнало с нормално порно. Аз... не знам на какво му викаше „нормално“. А ти?

Кейт поклаща глава.

— И аз не знам, Джейн, съжалявам. Предполагам, че става дума за голи жени.

Кимам. И аз си мислех същото. От онези снимки по списанията за мъже в магазинчето или от филмите, забранени за деца под осемнайсет години.

— Но това не беше нормално. Каза ми, че искал да гледа все повече и по-нови снимки. Било по-силно от него. Каза още, че открил първите снимки случайно, но това не е възможно, нали?

Кейт отново свива рамене, после поклаща глава.

— За такива неща се плаща — продължавам аз. — Трябва да напишеш номера на кредитната си карта, името и адреса. Всичко. Няма как да се натъкнеш на тези сайтове ей така. Това е целенасочено търсене, отнема време и внимание — точно така се изрази специалистът от полицията на процеса. И Глен е действал нощ след нощ, търсел е все по-мръсни и извратени неща. Нови снимки и видеоклипове. От полицията казаха, че са били стотици. Стотици! Дори не си представях, че съществуват толкова много. Убеждаваше ме, че мразел да ги гледа, но нещо в него го карало да търси все повече. Обясни ми, че било болест. Няма контрол над това. И обвиняваше мен.

Кейт ме поглежда, насърчава ме да продължа с поглед и аз го правя. Не мога да се спра сега.

— Обвини ме, че аз съм го подтикнала. Но той ме предаде. Преструваше се на нормален мъж, който ходи на работа, пийва по някоя бира с приятели и помага с прането вкъщи, но всяка вечер превръщаше празната ни стая в отвратително място. И вече не беше моят Глен. Той беше болният, не аз. Щом е могъл да прави това, мисля, че е възможно да е направил и всичко останало.

— Предполагам, че ти е било много трудно, Джейн — казва тя и ме поглежда, сякаш наистина го мисли. Искам да спра, но тя отново стиска ръката ми.

— Такова облекчение е да разкажеш тези неща. — И сълзите ми потичат отново.

Тя ми подава салфетка и аз издухвам силно носа си. Продължавам да хълцам и да говоря:

— Не знаех какви ги върши в онази стая. Наистина не знаех. Щях да си тръгна, ако знаех. Не бих останала при такова чудовище.

— Но когато разбра, остана?

— Нямаше как. Той непрекъснато ми повтаряше онези неща и след време вече не знаех кое е правилно и кое не. Казваше, че всичко било съчинено от полицията, от банката или от интернет компаниите. И започваше да ме обвинява. Накара ме да го видя като моя грешка. Беше толкова убедителен, че започнах да му вярвам.

— А Бела? — пита тя, както и очаквах. — Той ли отвлече Бела, Джени?

Бях стигнала прекалено далече, за да спра сега.

— Да — отвърщам тихо. — Мисля, че е бил той.

В стаята настъпва пълна тишина и аз затварям очи.

— Той ли ти каза, че я е отвлякъл? Какво мислиш, че е направил с нея, Джейн? — пита Кейт. — Къде я е оставил?

Въпросите ѝ се сипят един след друг и ме разкъсват.

Не мога да мисля повече.

Не бива да казвам нищо повече, иначе ще загубя всичко.

— Не знам, Кейт.

Усилието да замлъкна в този момент ме побърква, става ми студено и аз увивам ръце около себе си, разтреперана. Така ми е хубаво, чувствам се малка и обичана. Мама ме прегръщаше така, когато бях болна или разстроена. „Не плачи, пиленце“, утешаваше ме тя, прегръщаше ме и аз се чувствах в безопасност. Чувствах се, сякаш нищо не може да ме нарани. Но сега е друго. Кейт Уайт не може да ме защити от онова, което предстои, но аз седя до нея и облягам глава на рамото ѝ за момент.

Тя задава отново въпрос. Тихичко:

— Глен каза ли ти нещо за Бела, Джейн? Преди да умре?

— Не — отвърщам само с дъха си.

Някой чука на вратата. Таен сигнал. Трябва да е Мик. Тя измърморва нещо под носа си и аз усещам, че се колебае да го пусне ли, или да извика: „Разкарай се!“. Накрая пуска ръката ми, вдига вежди в смисъл „Проклети фотографии“ и отива до вратата. Двамата разговарят шепнешком, но разговорът е бурен. Долавям думите „не сега“, но Мик не помръдва. Повтаря, че трябва да направи няколко снимки за следващия брой, защото иначе „Главния“ щял да му извие врата. Преди да влезе, ставам и отивам в банята да се освежа.

В огледалото виждам червеното лице и подутите от сълзи очи.

— На какво приличаш само! — казвам на глас. Напоследък често го повтарям, може би всеки път, когато погледна в огледалото. Направо съм страшна и нищо не може да помогне, затова решавам да си взема вана. Докато я пълня, не чувам какво става в стаята. Най-последно затварям кранчетата и се заслушвам. Кейт крещи. След нея крещи Мик.

— Къде е тя? — реве ядосано.

— В проклетата баня, тъпак такъв! Тъкмо стигнахме донякъде и ти развали всичко.

Лежа във ваната, играя си с водата около мен и мисля. Решавам, че съм казала достатъчно. Ще остана да направят снимките, защото обещах, но после си отивам директно вкъщи. Това е моето решение. „Да, Глен, моето. Майната ти, Глен!“, си казвам наум и се усмихвам.

След петнайсет минути излизам порозовяла от топлата вода и все още с вдигаща се от косата ми пара. Кейт и Мик седят един до друг без да се гледат и да разговарят.

— Джейн — става бързо Кейт. — Добре ли си? Разтревожих се за теб. Не ме ли чу, когато те виках през вратата?

Малко ми е жал за нея, честна дума. Сигурно я подлудявам, но трябва да мисля за себе си.

Мик успява да измъдри една приятелска усмивка.

— Изглеждаш страхотно, Джейн — лъже набързо. — Нали нямаш нищо против да направя няколко снимки, докато все още има светлина?

Кимвам и се оглеждам за четката си. Кейт се притичва на помощ и прошепва в ухото ми:

— Извинявай, но трябва да свършим и това. Обещавам да стане бързо — казва тя и стиска ръката ми.

Налага се да излезем отвън, защото според Мик така щяло да стане по-естествено. „По естествено от какво?“ ми се ще да го попитам, но махам с ръка. Искам да приключим по-бързо и да си отида вкъщи.

Той ме кара да се разходя из градината на хотела, нагоре, надолу, после към него и обратно.

— Погледни в далечината — вика към мен и аз поглеждам. — Може ли да облечеш нещо друго? Ще ми трябват различни снимки.

Подчинявам се безмълвно. Връщам се в стаята и обличам новия си син пуловер, вземам едно от колиетата на Кейт и се връщам долу. Момичето на рецепцията сигурно си мисли, че съм известна личност, и предполагам, че скоро ще стана. Известна.

След известно време дори и Мик се отегчава да ме снима подпряна на дърво, седнала на пейка, на ограда или тръгнала по алеята: „Не се усмихвай, Джейн“, и ние всички се връщаме горе.

Кейт заявява, че трябва да пише, а Мик се заема да вкара снимките в компютъра. Заставаме в коридора пред стаите и Кейт ми казва да си почина два-три часа и да си взема нещо за хапване в стаята. Когато влиза в стаята си, аз се връщам в моята и напъхвам всичко в пътната чанта. Не знам дали мога да задържа купените от редакцията дрехи, но повечето от тях са на гърба ми и нямам намерение да се преобличам. Приключвам и сядам отново. За миг ми се струва, че не бива да си тръгвам. Но решавам, че е глупаво. Вече съм почти на четирийсет. Мога да правя каквото си искам. Вземам багажа и тръгвам надолу по стълбата. Момичето на рецепцията ми се усмихва широко, все още с мисълта, че съм знаменитост. Моля я да извика такси до най-близката гара и сядам във фотьойла пред купа с ябълки. Вземам една и отхапвам.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА РЕПОРТЕРКАТА

11 юни 2010, петък

Кейт се отпусна на бюрото — имитация на стила на Регентството — и избута кожената поставка настрана. Любимият ѝ лаптоп беше на леглото, където го бе оставила тази сутрин, след като натрака набързо бележките си, докато пиеше първата чаша кафе. Кабелът се виеше по белите чаршафи към контакта до леглото. Тя го извади, оправи го и го включи отново. Свали сакото си и заби поглед в екрана. Гласът на Джейн Тайлър още звънеше в главата ѝ и статията вече придобиваше форма в съзнанието ѝ.

Що се отнасяше до писането, Кейт по-скоро се хвърляше в текста, отколкото да го планира и обмисля. За разлика от живота. Някои нейни колеги сядаха с бележник в ръка, подчертаваха важни цитати с маркери в различни цветове, както и важни моменти. Други дори номерираха параграфите, сякаш се тревожеха, че бележките им може да изчезнат или ще развалят някаква магия, ако започнат да пишат направо.

Трети — „истинските таланти“, както ги наричаше тя — пишеха цялата статия в главата си на чаша кафе или бира, после изливаха завършения продукт върху белия лист. Тя лично действаше и по трите начина, в зависимост от условията. След приключване на интервюто нахвърляше нещо в главата си, после сядаше пред компютъра и се гмурваше в историята, хващаше прилива и редактираше, подреждаше и препореждаше в движение.

Беше забавно и въпреки че вече всички пишеха на компютър, журналистите от нейното поколение все още си говореха за „драскане по листа“ и се оплакваха от безсърдечни странъори, които съкращаваха най-добрата им метафора, за да поберат текста на определеното място. Тя бе закачила малко от писането на ръка, но обичаше грубите журналистически кавги и шеги от онова време. Тогава нюзрумът жуужеше от работещи хора. Сега всички пазеха тишина. Вътре

приличаше повече на застрахователен офис, отколкото на редакция на национален вестник, и ругатните и препирните постепенно утихнаха. Светът на журналистите изгуби цвета си.

Кейт трябваше да се обади на дежурния редактор на новините, но в момента не ѝ се слушаше назидателната му тирада. Знаеше, че ще започне да ѝ дава подробни напътствия, да ѝ казва какво да пише и как, макар да беше чел само няколко цитата от интервюто. После щеше да отиде в кабинета на главния и да му съобщи, че имат сензационна новина. Това беше наградата му за цялата свинщина, която трябваше да понесе, защото наградите рядко бяха парични. Тя разбираше всичко това, но искаше да се наслади на момента. Имаше признание от Джейн Тайлър за Глен и Бела. Не беше признание от първа ръка, но все пак — съпругата мисли, че мъжът ѝ е отвлякъл Бела. Достатъчно добро. Първото признание на Вдовицата. Кейт започна да пише.

От време на време вдигаше глава да премисли някоя фраза и зърваше лицето на жената в огледалото срещу бюрото. Изглеждаше като лице на непознат — сериозно, съсредоточено в нещо, което беше далеч отгук, и някак по-младо. Не приличаше на съпруга и майка. Приличаше на журналист.

Телефонът ѝ звънна. Тя завърши цитата убиец и веднага след това отговори.

— Здравей, Ник. Тъкмо излизам от интервюто. Имам фантастична новина.

След петнайсет минути той звънна отново. Вестникът бе освободил три страници и вече планираше следващия брой. Кейт трябваше само да завърши статията.

— Двайсет хиляди и петстотин думи за вътрешните страници, Кейт. Да оставим миналото и брака им за втория ден, а? Помисли как да поднесем бомбата на първа страница.

Сериозната жена в огледалото кимна.

Запита се какво ли прави Джейн в съседната стая, докато тя пише за нея. „Работата ми е откачена“, помисли си Кейт и започна да сглобява скелета на статията. Изчисти всички реплики на Джейн за брака им и ги запази за следващата.

Въпреки мнението на повечето хора, жените и мъжете, преживели тежка драма или трагедия, чийто път се бе пресякъл с нейния, ѝ бяха благодарни за вниманието и вярното предаване на

историята им. Всички — и известните, и никому неизвестните, както и критиците — твърдяха, че мразят пресата, но повечето от тях поддържаха връзка с Кейт дълго след като темата приключеше. Тя ставаше част от живота им, част от събитието, променило съдбата им завинаги.

— Между нас се създава близка връзка през времето, прекарано заедно — каза тя на Стийв преди години. — Дори да е било само няколко часа. То е като запознанство с някого във влака по време на дълъг път. Ти му разказваш живота си, защото можеш, защото е дошло времето за това.

Стийв се бе засмял на сериозното ѝ отношение. Той смяташе, че работата на журналиста е повърхностна и несериозна и Кейт не му се сърдеше. Това беше широко разпространено мнение, особено като се има предвид, че той лекуваше хора, болни от рак. Тя изчака да види, дали връзката им ще се задълбочи, и когато това стана, той видя професията ѝ от различен ъгъл.

Много често рано сутрин ѝ се обаждаха разстроени хора, налагаше ѝ се да чете документи до късно вечерта или да пътува десетки и стотици километри, за да добави ключов момент към поредната си статия. Работата ѝ наистина беше сериозна. Доказваха го картичките за Коледа, които висяха редом до благодарствените писма до доктор Стийв от негови пациенти. Нейните бяха поздравии от родители на убити или изнасилени жертви, както и на оцелели от самолетни катастрофи, на спасени от отвличане хора и на спечелили делата си в съда. Всички те намираха мястото си върху гирляндите, които украсяваха къщата им през декември. Това бяха спомени от щастливи дни.

Два часа по-късно Кейт вече четеше, препрочиташе, търсеше повторения, променяше по някоя дума тук и там, опитваше се да погледне началото с непредубеден поглед. Имаше най-много пет минути, преди Ник да писне, и знаеше, че е време да изпрати написаното, но някак не искаше да се разделя с него. Все още се суетеше около творението си, когато осъзна, че не е обсъдила с Мик работата им за втория ден, и вдигна телефона да го набере.

Той отговори със сънлив глас, сякаш беше в леглото. Вероятно беше точно така — лежеше си и гледаше филми за възрастни по платения канал.

— Мик, извинявай, но от редакцията казаха, че ще пуснат статията в два дни. Звъннах да питам това, което имаме, достатъчно ли ти е.

Оказа се, че не му е достатъчно.

— Искам да направим още една серия снимки на Джейн.

Кейт се обади в стаята на Джейн и докато чакаше, репетираше бодрия тон, с който щеше да ѝ съобщи, че ще направят „само още няколко снимки. Няма да отнеме повече от десетина минути“. Телефонът продължаваше да звъни и тя го чуваше ясно през тънката стена.

— Хайде, Джейн, вдигни — измърмори тя.

Напъха крака в обувките, излезе и почука на съседната врата.

Мик излезе от стаята си с фотоапарат в ръка.

— Не отговаря. Какво прави, по дяволите? — извика Кейт и заудря по вратата.

— Спокойно. Може да е отишла на спа. Каза ми, че онзи масаж ѝ е харесал много — каза Мик.

Кейт припна към асансьора, после се обърна и се затича към стаята си. Трябваше първо да изпрати статията.

— Това ще занимава Големите, докато я открием — извика през рамо тя.

В уханния на иланг-иланг спа център не можаха да им помогнат. Високо вдигнатият кок на главата ѝ потреперваше, докато прокараваше пръст по бюрото на регистраторката и изричаше името. Но на това име нямаше запазен час.

Двамата се събраха отново и пак се разделиха. Мик слезе във фойето, а Кейт продължи да звъни на мобилния на Джейн, докато стомахът ѝ се свиваше болезнено, предчувствайки катастрофа. Може друг вестник да я бе намерил и измъкнал от хотела под носа ѝ. Какво щеше да каже на шефа? Какво можеше да обясни?

След двацет минути двамата се срещнаха във фойето на хотела и загледани в стъклената врата, обмисляха трескаво следващия си ход, когато рецепционистката се върна от следобедното си кафе и извика от бюрото си.

— Приятелката си ли търсите?

— Да — каза прегракнало Кейт. — Виждали ли сте я?

— Тя си тръгна преди няколко часа... близо три. Извиках ѝ такси да я откара до гарата.

Телефонът на Кейт звънна.

— Шефът е.

Мик направи физиономия и излезе навън да запали цигара.

— Здравей, Ник — извика неестествено весело тя в желанието си да замаже положението. — Не, всичко е наред. В общи линии. Виж, имаме малък проблем. Джейн я няма. Тръгнала си е, докато пишех. Сигурна съм, че си е отишла вкъщи, но ние вече пътуваме натам.

— ...

— Знам... Знам... Съжалявам. Ще ти звънна веднага, щом науча нещо. Как ти се струва статията?

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

11 юни 2010, петък

Когато се прибирам, къщата ми се струва малка и неприветлива след онези дебели килими и огромни полилеи. Вървя мълчаливо из нея, отварям всички врати и паля лампите. Обещавам си да я продам при първа възможност. Усещам Глен навсякъде. Като лека, но неизличима миризма.

Не влизам в другата стая. Сега тя е празна, защото изхвърлихме всичко, което полицията не взе. „Ново начало“, бе казал Глен.

Връщам се в хола и чувам бръмченето, но в първия момент не мога да разбера откъде идва. После схващам, че е мобилният ми телефон. Сигурно по-рано съм го сложила на вибрация. Започвам да ровя из багажа, изваждам го и виждам, че имам десетина пропуснати разговори. Всичките от Кейт. Изчаквам вибрирането да спре, после поемам въздух и намирам номера ѝ. Кейт отговаря още преди да е звъннал.

— Джейн, къде си? — вика тя. Звучи ужасно. Гласът ѝ е писклив и напрегнат.

— Вкъщи, Кейт — отговарям спокойно. — Взех влака и се прибрах. Реших, че сте свършили с мен, и исках да се прибера. Не трябваше ли?

— Пътувам към теб, Джени. Не излизай от къщата, чу ли? Ще пристигнем след около четирийсет минути. Дотогава ще поддържаме връзка. Само не изчезвай — казва тя и добавя: — Моля те!

Слагам чайника и докато чакам, си правя чаша чай. Какво повече иска тя от мен? Говорихме два дни и ми направиха поне стотина снимки. Получи си статията. „Вдовицата проговори“.

Нещата се проточват и започва да ми писва да чакам. Искам да напазарувам, да заредя хладилника за седмицата. Останали сме без нищо. Аз останах без нищо.

Най-после на вратата се чука, скачам и отварям. Но това не е Кейт. Мъжът от телевизията.

— Ах, госпожо Тайлър, толкова се радвам, че ви заварвам вкъщи! — казва възторжено той. Питам се кой му се е обадил да му каже, че съм си у дома. Поглеждам към къщата на госпожа Грейндж и забелязвам движение зад прозореца.

— Може ли да поговорим за момент? — пита той и прави крачка, сякаш ще влезе.

В същия момент виждам Кейт да хвърчи по алеята, зачервена и пухтяща. Тя се хвърля напред и аз замълчавам в очакване на скандала.

— Здравей, Джейн — казва тя, избутва господин Телевизия и ме вкарва вътре със себе си.

Горкият човек, няма представа с кого си има работа.

— Госпожо Тайлър, Джейн! — продължава да се бори той, докато вратата се затваря пред него.

С Кейт спираме в коридора и се вглеждаме една в друга. Започвам да обяснявам: „Мислех, че сте вие с Мик“, но тя ме прекъсва.

— Джейн, ти подписа договор с нас. Съгласи се да съдействаш всячески, но с поведението си поставяш цялата работа в риск. Защо се измъкна така?

Не мога да повярвам, че ми говори по този начин. Как смее да ми подвиква като на непослушно дете в собствения ми дом? Адреналинът ми се покачва, усещам, че лицето ми пламва. „Никога не играй покер“, обичаше да казва Глен. Той знаеше много.

— Ако ще ми викаш така, по-добре си тръгвай веднага — казвам малко по-силно, отколкото исках. Думите ми се удрят в стената и отскачат. Бас държа, че господин Телевизия ги чува. — Ще ходя където си искам и никой не може да ми забранява. Дадох ти проклетото интервю, оставих Мик да снима на воля. Направих всичко, което поиска. Толкова. Ти не си ми шеф, не можеш да ме командваш само защото съм подписала някакъв лист хартия.

Кейт ме поглежда, сякаш съм я зашлевила. Малката Джени имала нокти. Сигурно е шокиращо.

— Виж, Джени, съжалявам, ако съм казала нещо излишно, но толкова се разтревожих, когато изчезна така. Моля те да се върнеш в хотела за още една нощ, докато излезе и втората статия. Иначе пред вратата ти ще се събере целият свят.

— Нали обеща, че като ти дам интервюто, това ще спре? — поглеждам я аз. — Не, оставам тук.

Обръщам се и влизам в кухнята. Тя ме следва мълчаливо. Мисли.

— Добре — казва след малко. — Аз ще остана при теб.

Това е последното, което искам, но Кейт изглежда толкова нещастна, че се съгласявам.

— Но само за тази нощ. После си тръгваш. Имам нужда да остана малко сама.

Влизам в тоалетната, а тя се обажда на Мик и на шефа си. Чувам всяка дума.

— Никой не я е отвличал. Не е говорила с никого, но не иска да се върне в хотела.

И после:

— Опитях, разбира се, опитах се да я убедя, но тя не иска. Не иска повече масажи, Ник. Иска да си е у дома. Не съм я отвличала, нито някой друг.

— ...

— Не, това не е вариант. Виж, всичко ще бъде наред. Ще имам грижата никой да не се докопа до нея.

Настъпва пауза и аз си представям как Ник излива гнева си върху телефонната слушалка. Тя казва, че не я е страх от него, че всъщност той бил един много мил човек, но аз не ѝ вярвам. Виждам как притиска юмрук до стомаха си, докато слуша, и как се полюлява леко. Стегнатата ѝ усмивка казва всичко.

— Как намираш статията? — пита тя, за да смени темата.

Кейт гледа сериозно на работата си. Вече започвам да разбирам езика им. Качвам се горе, защото имам нужда от малко спокойствие.

След малко тя идва и чука на вратата ми.

— Джейн, сложих вода за чай. Искаш ли една чаша?

И ние отново сме в изходна позиция. Странно е как се завъртат нещата. Казвам ѝ, че няма мляко, и тя ми предлага да изтича до магазина вместо мен.

— Да направим списък, ако искаш — казва през вратата.

Излизам и сядам в хола с нея, а тя записва от какво имам нужда.

— Е, какво ти се яде тази вечер? — пита тя и на мен ми става смешно.

Може ли да обсъждаме дали да купим рибени рулца, или пиле с кърри, сякаш това е нормален дом?

— Избери ти — й казвам. — Аз не съм много гладна.

Тя се съгласява и добавя хляб, масло, чай и кафе, после се сеца и за бутилка вино.

— Ще изпратя Мик да ги купи и да ги донесе — и вади телефона.

Свързва се и му изчита целия списък, но той, изглежда, пише бавно, защото се налага да му повтори всичко. Накрая се изнервя и когато затваря телефона, въздъхва тежко.

— Мъже — измърморва и се засмива вяло. — Защо са толкова безпомощни?

Казвам й, че Глен никога не ходеше сам на пазар, дори да имаше списък.

— Мразеше да пазарува и никога не купуваше каквото трябва. Не си правеше труда да чете етикетите и често се прибираше с конфитюр за диабетици или безкофеиново кафе. Или купуваше половината съставки за рецептата за вечеря, после му писваше и зарязваше всичко. Забравяше да вземе консерва домати за доматиена супа или идваше без месо за обяда. Може би го правеше нарочно, за да не го изпращам повече.

— Моят е същият. За него е истинска мъка — казва Кейт, събува обувките и раздвижва пръстите на краката си, сякаш си е вкъщи. — Каква ирония да се случи тъкмо когато Глен е излизал от магазина.

Вече го нарича Глен. Досега беше „съпругът ти“, но сега явно мисли, че го познава достатъчно, за да си го позволи. Но аз знам, че не го познава.

— Беше необичайно да се съгласи да дойде с мен на пазар — казвам аз. — Преди това да се случи, никога не е идвал. Докато пазарувах, той играеше футбол с момчетата от квартала. След като излезе от затвора, започна да ме придружава, за да не съм сама, когато хората ме познаят. Каза, че го прави заради мен.

Но след известно време се отказа, защото хората престанаха да ни подмятат обиди. Не мисля, че са спрели да си казват наум „убиец на деца“, но нападките срещу нас изгубиха онази тръпка, която имаха в началото. В деня, когато умря, настоя да дойде с мен. Странно, нали?

— Защо е настоял според теб? — попита Кейт.

— Мисля, че искаше да ме държи под око — казвам аз.

— Защо? Да не си правила планове да изчезнеш някъде в Сенсбъри?

Вдигам рамене.

— През онази седмица нещата помежду ни бяха малко напрегнати.

„Малко напрегнати“ не са точните думи. Въздухът просто тежеше от напрежение, просто не можех да дишам. Излязох пред вратата на кухнята да си поема въздух, но и това не помогна. Мислите ми ме задушаваша. Трябваше непрекъснато да се боря с тях. Затварях очи, за да не ги виждам, надувах радиото, за да не ги чувам, но те бяха винаги там, на една ръка разстояние, дебнеха ме и чакаха да се събудя.

Понеделникът преди смъртта му той ми донесе чай в леглото. Правеше го понякога. Седна на ръба и се загледа в мен. Все още сънена, аз оправих възглавниците и се опитвах да се настаня удобно за чая.

— Джейн — каза той с особен глас. Някак мъртъв. — Не съм добре.

— Какво има? — попитах аз. — Да не е пак онова главоболие? В шкафчето на банята съм оставила доста силни болкоуспокояващи.

Той поклати глава.

— Не, не е главата. Просто се чувствам ужасно уморен. Не мога да спя.

Знаех, че не може. Усещах го как се мята до мен, как става посред нощ. И наистина изглеждаше уморен. Остарял някак. Кожата му беше посивяла и под очите си имаше тъмни сенки. Горкият Глен.

— Не е лошо да отидеш на лекар — отговорих, но той отново поклати глава и се обърна към вратата.

— Щом затворя очи и я виждам — прошепна той.

— Кого — попитах, но всъщност знаех отлично отговора: Бела.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

1 февруари 2010, понеделник

Докато Маршал и екипът му обработваха данните, Спаркс се върна към микробуса. Тайлър бе пътувал редовно до Южния бряг, затова детективът реши да сравни датите и времето на доставка, дадени от графика на фирмата, с твърденията на Глен, пътните данни и камерите. Беше бавно и досадно, но Спаркс имаше достатъчно време. Проблемът беше, че магистралите М25 и М3 минаваха през различни области — Мет, Съри, Хампшър, Съсекс и Кент. Той изпрати официална молба до всяка от областните служби да потърсят номера на микробуса в записите от датата на отвлечането на Бела. Бяха го засекли на много мостове и кръстовища в Саутхамптън, но това не разколебаваше с нищо показанията на Тайлър.

Докато преобръщаше отново случая в главата си, Спаркс осъзна, че те... че той винаги бе гледал на отвлечането на Бела като на престъпление по случайност. Похитителят вижда детето и го взема. Нищо друго сякаш нямаше смисъл. Нямаше никаква връзка между Даун и Тайлър, а съседите и тя самата бяха категорични, че на улицата не е имало никой и нищо подозрително не се е случило в квартала, преди Бела да изчезне. Нямаше данни за оплаквания или престъпления в района.

Нищо не подсказваше, че престъпникът е имал предварителен план. Даун бе водила и вземала детето от детска градина, но в различни дни, а Бела не бе излизала често да си играе в градината. Ако някой беше планирал да я отвлече, щеше да действа през нощта, когато е знаел къде ще се намира. Никой не би могъл да предвиди, че тя ще играе навън точно по това време. Ако планът му е бил да я вземе от градината, щяло да му се наложи да чака на улицата незнайно колко време, през което все някой щеше да го забележи.

Затова полицаите решиха, че детето е било забелязано случайно и отвлечено в рамките на двама и пет минути. В онзи студен ден, три

и половина часа по-късно, те отхвърлиха прекалено бързо всяка друга възможност. Ето защо Спаркс реши да разгледа и останалите вероятности от дистанцията на времето.

— Отивам в склада — каза той на Зара — да видя какво правят момчетата.

Дежурен в склада беше Ръсел Лайнс, близък приятел още от академията, с когото постъпиха заедно.

— Здравсти, Ръс, какво ще кажеш за едно кафе?

Двамата седнаха в барчето и започнаха да разбъркват кафявата течност пред себе си, без особено желание да я опитат.

— Как я караш, Боб?

— Вече съм добре. Съвсем различно е, когато се върнах към истинската работа. Новите следи ми дават нещо, върху което мога да се концентрирам.

— Хм. Последния път едва не излезе от строя. Внимавай, братле.

— Не бях излязъл от строя. Просто се натрупа умора. Виж, искам да хвърля един поглед върху уликите. Може да съм пропуснал нещо първия път.

— Ти си шефът, ти нареждаш. Всъщност защо си направи труда да дойдеш лично да помолиш? Можеше да изпратиш някой от екипа.

— Те си имат достатъчно работа и може да не стигнат до това със седмици. Ако бутнеш едно рамо, двамата ще прегледаме всичко за два дни.

— Казвай какво искаш.

— Благодаря ти, братле.

Двамата седнаха в кабинета на Спаркс с графика на Глен и провериха внимателно пътуванията му до Саутхамптън и околните градове.

— Огледахме всеки сантиметър около дома на Даун Елиът в деня на престъплението — обясни Спаркс. — Единственото място, където засякохме микробуса му, беше на адреса на доставката в Уинчестър и на кръстовището на М3 и М25. Останах без очи, но не го видях на друго място.

Той си спомняше ясно надеждата, с която пускаше всеки запис от пътния участък, и горчивото разочарование в края, когато видеото свършваше, без да му покаже син микробус.

— Искам да погледна и другите дати — каза той, — предишните пъти, когато Тайлър е имал доставки до Хампшър. Я ми припомни, къде има камери в района на Манър Роуд?

Лайнс освети мястото на картата в неоновозелено. Наблизо имаше бензиностанция, в задния ѝ двор бяха монтирали камера за онези, които мислеха да се измъкнат, без да платят. Имаше една камера за нарушителите при светофара на голямото кръстовище и няколко пред магазините, включително и пред павилиона за вестници и списания — евтина версия на истинските камери, колкото да плаши крадците на дребно.

— При задния вход на детската градина на Бела също има камера, но майка ѝ не е водила там в онзи ден. Огледахме всички записи от камерите, но не открихме нищо.

— Добре, хайде да погледнем още веднъж. Трябва да сме пропуснали нещо.

Четири дни по-късно телефонът му звънна и гласът на Лайнс веднага му даде сигнал, че приятелят му е открил нещо.

— Пипнах го — каза Лайнс, сочейки микробуса, който пресичаше в далечината. Спаркс присви очи, за да види по-добре размазания образ на екрана.

Беше там. Микробусът беше там. Двамата се спогледаха триумфално, после отново върнаха погледи на екрана да се насладят на мига.

— Сигурни ли сме, че е той? — попита Спаркс. — Съвпада с датата и часа на доставката до Фаръм от справката във фирмата му, а криминолозите имат част от табелата, която включва трите букви, дадени ни от съседа на Даун.

Лайнс натисна бутона за старт на видеото.

— Гледай сега.

Микробусът спря в полезрението на камерата малко по-далеч от детската градина. Даун и Бела излязоха от сградата през задния изход. Майката се засуети около ципа на якето на детето, а то държеше огромна купчина с хартия. Двете минаха покрай микробуса и завиха на ъгъла.

След няколко секунди микробусът изчезна в същата посока. Спаркс разбра, че именно в този момент Глен Тайлър е взел своето решение, и очите му плунаха в сълзи. Измърмори под носа си, че

отива да вземе бележника си, и се скри в кабинета си за момент. „Толкова сме близо — каза на себе си. — Само да не прецакаме нещо сега. Без бързане, нека направим всичко по най-добрия начин.“

Той погледна към ухиления Тейлър на стената и му върна усмивката.

— Надявам се да не си планирал почивка за уикенда, Глен — каза на глас.

Когато се върна в лабораторията, Лайнс пишеше на дъската.

— Записът е направен на двацет и осми септември, било е четвъртък, четири дни преди изчезването на Бела.

— Той го е планирал, Ръс. Не е било случайно. Наблюдавал я е. Имаме ли други записи на микробуса през онзи ден?

— При бензиностанцията край Хук. Заредил е по пътя за вкъщи. Времето съвпада.

— Хайде да поработим над снимките и да извлечем колкото може повече подробности. После ще почукам на вратата му.

Двамата отново седнаха пред монитора и Лайнс започна да върти напред и назад материала, увеличавайки картината.

— Образът е замъглен, но сме сто процента сигурни, че е бял мъж с къса тъмна коса, без очила и перука — каза им компютърният специалист.

Лицето на екрана заплува пред погледа на Спаркс. Бял овал с две черни дупки за очи.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА СЪПРУГЪТ

18 август 2006, петък

Глен Тайлър зърна за първи път Бела във Фейсбук, след като се запозна с Даун (или Малката мис Съншайн) в чат стаята. Там тя разказа на непознатите в групата за посещението си в зоологическата градина с дъщеря си.

Един от новите ѝ приятели попита има ли снимка на Бела от посещението и тя показа една с маймуните. Каза, че малката обичала много маймуните. Глен подслушваше разсеяно разговора и когато Даун покани всички в нейната Фейсбук страница, реши да погледне. Страницата ѝ нямаше защита и той разгледа всичките ѝ снимки.

Когато се появиха тези на Бела, той се загледа в малкото уверено лице и го запази в архива си, за да може да го използва за своите тайни фантазии. Бела стана част от неговата галерия, но не остана там наравно с другите. Той откри, че я търси във всяко русо дете на улицата и парковете, където понякога сядаше да изяде сандвича си, когато пътуваше.

За пръв път фантазиите му излязоха от компютъра и нахлуха в реалния му живот. Това беше плашещо, но и в същата степен вълнуващо. Той искаше да направи нещо. Не знаеше какво точно, но през дългите часове зад волана започна да обмисля начин да види Бела на живо.

Ключът беше Малката мис Съншайн и той си направи нов аватар специално за разговори с нея. Знаеше, че не трябва да оставя следи, затова се отбиваше в интернет кафето близо до депото, когато си тръгваше от работа, и влизаше в света на Даун. Искаше да я привлече в своя.

Нарече се ВТН (Висок тъмнокос непознат) и започна да се включва в чата във времето, когато знаеше, че тя е там, но не говореше много. Не искаше да привлече вниманието на другите към себе си, затова задаваше случайни неангажиращи въпроси, шегуваше се с нея,

флиртуваше, докато стана един от редовните ѝ събеседници. След две седмици ММС (Малката мис Съншайн) изпрати първия си имейл до ВТН.

ММС: Хей, как си?

ВТН: Добре, а ти? Имаш ли много работа?

ММС: Днес съм вкъщи с малката.

ВТН: Не е зле. От това, което знам за нея, ми изглежда прекрасна.

ММС: Наистина е прекрасна. Аз съм голяма късметлийка.

Той не влизаше в чата всеки ден, нямаше как да стане с работата и с Джейн у дома, но успяваше да поддържа контакт с нея, използвайки онова тихо интернет кафене, където го бе завел Майк Дунан, и малко по малко се запознаваше с детайлите от живота ѝ. Беше научил истинското ѝ име и рождения ден на Бела от Фейсбук, а от разговор за ресторанти, удобни и за деца, разбра, че живеят някъде в Саутхамптън. Даун обичаше „Мақдоналдс“, защото „никой не пуфти, когато детето ти се разплаче... и е евтино“, и спомена най-близкия до тях ресторант.

Следващия път, когато имаше доставка в техния град, той го намери. „Само да погледна“, си каза, разопакова си бургера и се зазяпа в семействата наоколо.

Когато си тръгна, обиколи района. Просто да погледне.

Трябваше да чака, но в края на краищата Даун се изпусна и съобщи името на детската градина на Бела, докато си говореше с друга майка. Спомена го нехайно, без да мисли за последствията. Приемаше всеки разговор като частен и поверителен, като хората, които бърбеха за раздели, бракове и генитални проблеми в автобуса. Глен си каза наум „да“ и записа информацията за себе си.

По-късно седна срещу Джени с чиния пилешко пред себе си и я попита как е минал денят ѝ.

— Лесли каза, че днес съм свършила чудесна работа с косата на Ева. Ева искаше прическа като на Кийра Нйтли с червени кичури.

Знаех, че няма да ѝ отива — тя няма нищо общо с Кийра, лицето ѝ е голямо и кръгло, но тя се хареса.

— Браво, скъпа.

— Какво ли е казал мъжът ѝ, когато се е прибрал у дома? Искаш ли да ти сложа последното парче от пилето? Хайде, вземи го, иначе ще остане.

— Добре. Не знам от какво огладнях толкова. На обяд изядох един голям сандвич, но пилето е адски вкусно. Какво има по телевизията днес? Тази вечер не беше ли Топ Гиър^[1]? Хайде да измием бързо съдовете и да го гледаме.

— Ти върви. Аз ще ги измия.

Той я целуна и мина между нея и мивката. Докато пълнеше мивката с топла вода, Джейн сложи чайника на котлона.

Глен седна пред телевизора. Позволи си да помисли за минутка върху новата информация и да намери точното ѝ място в пъзела. Той знаеше къде да намери Даун и Бела. Можеше да ги причака пред детската градина и да ги проследи. Но после? Какво щеше да направи после? Не искаше да мисли за това тук, в собствения си хол със свитата на дивана Джейн.

Щеше да го планира по-късно, когато останеше сам. Все щеше да измисли нещо. Засега искаше просто да ги види. Да хвърли един поглед. Нямаше да говори с Даун. Беше се пазил да не разкрива в чата как изглежда, но все пак нямаше да рискува да я заговори. Трябваше да я държи настрана. Нека си стои в чат стаята.

Следващата седмица му разпределиха доставка за Южния бряг. Беше един ден след петнайсетгодишнината им с Джейн. Според нея това се наричало „кристална сватба“ и той организира истински празник за нея с букет и специална вечеря. Но докато седяха в любимия им италиански ресторант, той сякаш не беше на масата до нея. Джейн като че ли не забеляза. Поне той се надяваше да е така.

Докато караше по магистралата, му се зави свят при мисълта за това, което предстоеше. Беше влязъл в интернет в онова кафене и бе намерил адреса на детската градина. Щеше да остане на улицата и да гледа.

Пристигна тъкмо когато децата се изсипаха в двора на градината, стиснали в едната си ръка картини с акварелни боички, а в другата — ръката на мама. Той се тревожеше, че може да е закъснял, но паркира

така, че да има гледка към двора в задното си огледало, без някой да може да види лицето му.

За малко щеше да ги изпусне. Даун изглеждаше по-възрастна от снимката си във Фейсбук и някак развлечена с вързаната си на опашка коса и износен пуловер. Затова той разпозна първо подскачащата по тротоара Бела. Проследи ги с поглед в огледалото, докато задминат микробуса, и чак тогава ги огледа директно. Минаха достатъчно близо, за да забележи размазания грим под очите на Даун и златистите отблясъци в косите на Бела.

Щом завиха край ъгъла, той запали мотора. „Просто ще видя къде живеят — каза си наум. — Само това. Няма нищо нередно, нали? Дори няма да разберат, че съм бил тук.“

На връщане спря на един пращен стопански път, изключи телефона си и мастурбира. Опита се да мисли за Даун, но тя непрекъснато се изплъзваше от картинката. После остана на място, шокиран от силата на преживяното и изплашен от онова, в което можеше да се превърне. Обеща си това да не се повтаря. Щеше да спре да влиза в интернет и да гледа порно. Това беше временна слабост и той щеше да я победи.

Повече не използва името ВТН и изтри имейла на Даун, но на втори октомври му дадоха пратка за Уинчестър и той разбра, че не може да не мине отново по улицата ѝ.

По пътя включи радиото, за да се разсее, но мислеше единствено за онези златисти отблясъци в косите на момичето. „Само ще погледна, дали блестят и днес“, си каза той, но когато спря да зареди на бензиностанцията на магистралата, купи един спален чувал и бонбони.

Толкова се заплесна по фантазиите си, че изпусна отбивката и това удължи двойно пътя му. Предаването на стоката, шегите с клиента и поздравите — всичко беше като в мъгла, мислеше само за тайната си. Скоро стъпи на Манър Роуд и вече нищо не можеше да го спре.

Опасността беше част от причината, поради която го правеше. Глен Тайлър — бивш банков чиновник и предан съпруг — поставяше репутацията и семейството си в риск със своите действия, но ВТН искаше да се докосне до тази опасност, да изгори, ако трябва.

— До скоро, Глен — извика един от колегите му.

— Да, до скоро — отвърна разсеяно той и се качи в микробуса. Все още имаше време да обърне, да се върне вкъщи и да бъде Глен,

каквото се познава, помисли си той. Но знаеше, че няма да го направи и запали двигателя.

Манър Роуд беше пуста по това време на деня. Хората бяха на работа или по домовете си. Той мина бавно, сякаш търсеше конкретен адрес, и играеше ролята си добре. Тогава я видя. Стоеше зад оградата и гледаше една котка, която се къпеше в прах. Времето сякаш спря и той несъзнателно натисна спирачка. Звукът от двигателя привлече вниманието на малката, тя погледна към него и се усмихна.

Една врата зад микробуса се затръшна и той се върна в действителността. Погледна в страничното огледало и видя възрастен мъж, застанал пред портата си. Веднага запали, зави наляво в първата уличка и обиколи квартала. Дали го бяха видели? Дали бяха зърнали лицето му? И какво, ако го бяха видели? Той не правеше нищо лошо. Просто беше спрял за малко.

Но разбра, че трябва да се върне. Детето го чакаше.

Микробусът зави за последен път, излезе на Манър Роуд и Глен огледа улицата. Съседът се е прибрал. Единствената жива душа наоколо беше малкото момиченце. То стоеше в градината и му махаше с ръка.

Не си спомняше как е слязъл от микробуса и е отишъл при него. Помнеше обаче как вдигна малката, прегърна я и я понесе към микробуса, сложи я на седалката до себе си и закопча колана. Отне му по-малко от минута и от нейна страна нямаше никакъв протест. Тя взе подадения ѝ бонбон и седна кротко на седалката, докато той се измъкваше от улицата.

[1] Телевизионно предаване на Би Би Си за автомобили. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

11 юни 2010, петък

Даун не слиза от телевизионния екран. И непрекъснато повтаря, че Бела е жива. Че някой я е отвлякъл, защото сигурно не може да си има дете, а мечтае толкова много за него. Надява се този някой да се грижи добре за нея, да я обича и да ѝ осигури хубав живот. Даун вече е омъжена жена. Омъжи се за един от доброволците в кампанията ѝ, повъзрасен от нея мъж, който непрекъснато я докосва, докато тя говори. И си има друго малко момиченце. Кое му е справедливото на това? В сутрешните предавания я виждам да прегръща здраво дъщеря си, за да покаже, че е добра майка, но мен не може да заблуди.

Ако се случи Глен да е в стаята, докато я дават, той минава и изключва телевизора нехайно, сякаш не го интересува, после излиза. Но ако съм сама, я гледам. Купувам вестници и списания, когато пишат за Бела. Обичам да гледам нейни снимки и видеоматериали. Обичам да я виждам как си играе, как се смее, как отваря подаръците си за Коледа, как пее по нейния си бебешки начин или бута количката на куклата си. Вече събрах сериозна колекция от интервюта на Даун по различните медии. Тя обича публичността. Нейните пет минути слава.

Сега аз съм на път да получа моите пет.

Най-после Мик се появява с пълните торби и отделен плик китайска храна.

— Няма кой да готви сега — смее се Кейт. — Реших, че може да хапнем нещо готово.

Става ясно, че Мик също се гласи да остане и аз трябва да си спомня къде оставих чаршафите и юргана за дивана.

— Не се притеснявай, Джейн — казва той със своята младежка усмивка. — Мога да спя и на пода. Не съм претенциозен.

Свивам рамене. Имам толкова грижи на главата, че едва се държа на крака. Някога щях да се разтичам, да оправя леглата, да сложа чисти кърпи и да сменя сапуна с нов. Но сега не ме интересува. Сядам с

чиния спагети и блестящо червено пиле на коленете си и се чудя ще намеря ли сили да вдигна вилицата.

Кейт и Мик се настаняват на дивана и ме поглеждат. Ядат своите порции без ентузиазъм.

— Това е ужасно — казва накрая Мик и се отказва.

— Ти го избра — контрира го Кейт и поглежда към пълната ми чиния. — Съжалявам, Джейн. Да приготвя ли нещо друго?

Поклащам глава.

— Само чай, благодаря.

Мик пита имам ли някакви консерви в кухнята и отива да си направи сандвич с боб. Ставам с намерение да си легна, но Кейт пуска новините и аз сядам отново. Говорят за войниците ни в Ирак. Облягам се назад и чакам.

Следващата тема съм аз. Не мога да повярвам на видяното. Виждам се на снимките, които ми направи Мик.

— Мик, бързо, дават твоите снимки по телевизията — извиква Кейт към кухнята.

Той идва тичешком и сяда тежко на дивана.

— Най-после сме на върха — смее се той, докато говорителката обяснява за ексклузивно интервю, което съм дала за „Дейли Поуст“ и „разкритието“, че Глен е виновен за изчезването на Бела. Отварям уста да кажа нещо, но програмата продължава с Даун, която плаче неутешимо. Питат я какво мисли за моето интервю и тя вдига подутите си очи към мен.

— Тя е чудовище — казва Даун и минава време, докато осъзная, че става дума за мен. Мен! — Сигурно е знаела какво е направил съпругът ѝ на малкото ми момиченце.

Ставам и се обръщам към Кейт:

— Какво си написала в проклетата статия? Защо тя ме нарече чудовище? Аз ти се доверих, казах ти всичко.

Тя не смее да ме погледне в очите. Отговаря, че Даун е разбрала погрешно нещата.

— Не съм споменала такова нещо в статията — настоява тя. — Напротив, пиша, че ти също си жертва на Глен, че си осъзнала много по-късно, че той може да е извършил престъплението.

Мик кима безмълвно, подкрепя версията ѝ, но аз не му вярвам. Толкова се ядосвам, че излизам от стаята. Не мога да понеса това

предателство. После се връщам и заявявам:

— Махайте се веднага. Напуснете дома ми или ще извикам полицията да ви изгони.

Настъпва тишина. Кейт не знае как да започне.

— Но парите, Джейн — отваря уста тя, но аз вече ги подкарвам към коридора.

— Задръж си ги — казвам и отварям вратата.

Господин Телевизия все още е на алеята с екипа си.

Когато Кейт излиза, той ѝ говори нещо, но тя вече звъни на Ник, за да му обясни как всичко отива по дяволите. Кимам на телевизионния екип да влезе. Искам да кажа нещо важно.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

14 май 2010, петък

Минаха седмици, а решението да арестуват отново Глен Тайлър така и не идваше. Новите шефове просто не искаха да ги сполети съдбата на предшествениците им и бранеха бездействието си с всякакви средства.

— Имаме ли доказателство, свързващо Тайлър с това ново видео? Имаме ли идентификация от интернет кафенето? — попита шефът, след като изгледа записите на камерите. — Разполагаме със същия частичен номер, видян от онзи любопитен съсед, и думите на търговеца на порно, на когото не можем да разчитаме напълно. Няма друга връзка между заподозрения и престъплението, като не броим собствените ти предчувствия, Боб.

Спаркс беше готов да напусне, но просто не можеше да изостави Бела.

Бяха съвсем близо. Екипът работеше върху табелата с номера, опитваше се да разпознае поне още едно число или буква, а специалистите сравняваха фрази от имейлите на ВТН и Биг Бейр. Боб вече усещаше ръката си върху рамото на Глен.

Затова, когато разбра за смъртта му, го възприе като удар в корема.

— Мъртъв е — каза му един от криминолозите от първия екип, сега повишен в чин, който се обади след оповестяването на новината. — Мислех, че ще искаш да разбереш веднага. Съжалявам, Боб.

И Спаркс се отдаде на самосъжалението. Хвана главата си с ръце и се смъкна на стола. И двамата знаеха, че вече няма да има признание, няма да има и победа. Знаеха също, че никога няма да открият Бела.

Изведнъж Спаркс вдигна глава. Джейн. Сега Джейн беше свободна, можеше да говори, да каже истината за онзи ден.

Той извика Салмънд и когато тя подаде глава през вратата му, изкрещя:

— Глен Тайлър е мъртъв. Прегазен от автобус. Отиваме в Гринуич.

Салмънд го погледна, готова да се разплаче, но бързо се взе в ръце и се зае да организира нещата.

Вече в колата той ѝ разказа подробностите. Тя знаеше за случая не по малко от него, но той имаше нужда да го изкаже на глас, да преживее нещата отново.

— Винаги съм мислил, че Джейн прикрива Глен. Не е лоша жена, но той я контролираше изцяло. Оженили са се много млади — той бил умният, справял се добре в училище, намерил си хубава работа, а тя била малката хубава женичка.

— Малката хубава женичка? — стрелна го с поглед Салмънд.

Той се засмя.

— Исках да кажа... Когато са се запознали, Джейн е била толкова млада, че му се е отдала напълно. Той я завладял изцяло със скъпия си костюм и високо положение. Не е имала шанс да стане самостоятелна личност.

— Моята майка беше от този вид жени — вметна Салмънд и даде мигач, че излиза от магистралата.

„Но ти не си като нея“, помисли си Спаркс. Той се бе запознал със съпруга ѝ, симпатичен и стабилен мъж, който по никакъв начин не се опитваше да я засенчи или да принизи мнението ѝ.

— Нещо като споделена лудост, а, шефе — продължи замислено Салмънд. — Семейство убийци като Брейди и Хиндли^[1] или Фред и Роуз Уест^[2]. Проучвах тези случаи за една курсова работа в колежа. Споделена психоза или заблуда, защото единият доминира тотално над другия. С времето започват да вярват в едни и същи неща. Вярват, че имат право да го правят. Двамата поддържат неприемлива за всеки извън тяхната връзка ценностна система. Но не знам дали мога да го обясня съвсем правилно. Извинете ме.

Боб Спаркс замълча за момент, прехвърляйки теорията в главата си.

— Но ако е било споделена лудост, Джейн трябва да е знаела, че Глен е отвлякъл Бела, и да е одобрявала.

— Случвало се е и преди — каза Салмънд, без да мести поглед от пътя. — Ако разделят двойката, онзи, който е бил потискан, бързо

престава да вярва в илюзията. Идва на себе си, както се казва. Нали разбирате какво имам предвид?

Но Джейн Тайлър не бе свалила маската, когато вкараха Глен в затвора. Беше ли възможно да я е държал под контрол дори и зад решетките?

— Мисля си дали не е когнитивен дисонанс или селективна амнезия — предположи той, малко изнервен, като на изпит по психология на престъплението. — Може да се е изплашила, че ако признае истината, ще загуби всичко. Чел съм, че при сериозна травма мозъкът може да изличи всички болезнени за индивида спомени. Нейният е заличил подробностите, които са ѝ пречили да повярва, че Глен е невинен.

— Наистина ли човек може да накара себе си да повярва, че черното е бяло?

„Човешкото съзнание има невероятна мощ, Салмънд“, понечи да каже Спаркс, но мисълта му се стори прекалено банална и не я изрече на глас.

— Не съм специалист в тази област, Зара. Просто съм чел разни неща вкъщи. Трябва да говорим с човек, който е навътре в тези работи.

Без да иска, за пръв път се обърна към сержанта си с малко ѝ име и се смути от това. „Доста непрофесионално“, си каза наум. За него Йън Матюз беше винаги Матюз в работата. Той хвърли бърз поглед към Салмънд, но не забеляза никакви признаци на обида или дори отчитане на непрофесионалната му издънка.

— Към кого предлагате да се обърнем, сър?

— Познавам един учен, който може да ни помогне. Доктор Фльор Джоунс е работила и преди по този случай — каза Спаркс и благодари безмълвно на сержанта си, че не реагира при споменаването на психоложката. Джоунс нямаше вина, че нещата се провалиха в съда.

— Защо не ѝ се обадите, преди да отидем при Джейн? — предложи Салмънд. — Добре ще е да знаем как точно да подходим към вдовицата.

Тя спря на следващата отбивка и Спаркс набра номера на Джоунс.

Един час по-късно той влезе в градската болница през вратата за Спешното отделение.

— Здравей, Джейн — каза и седна на един оранжев пластмасов стол близо до нея. Джейн не показа с нищо, че го е забелязала. Изглеждаше много бледа, очите ѝ бяха потъмнели от скръб.

— Джейн. — Той я хвана за ръката. Никога не я бе докосвал, но в този момент не можа да се въздържи. Тя изглеждаше ужасно уязвима и нещастна. Между големите му горещи длани нейната изглеждаше крехка като порцелан, но той не я пусна. Заговори ѝ тихо и бързо, поемайки риска: — Сега можеш да ми кажеш, Джейн. Можеш да кажеш какво направи той с Бела, къде я е оставил. Вече няма нужда да пазиш тайната. Тя беше на Глен, не беше твоя тайна. Ти си жертва като Бела.

Вдовицата извърна лице от него и потръпна едва забележимо.

— Моля те, Джейн, кажи ми! Кажи, за да мога и аз да намеря покой.

— Не знам нищо за Бела, Боб — отвърна бавно тя, сякаш обясняваше на дете. После издърпа ръката си от неговата и се заплака. Не се чу звук, само сълзите се затъркаляха по лицето и закапаха в скута ѝ. Спаркс седеше неподвижно, неспособен да си тръгне. Джейн стана и отиде в тоалетната.

Петнайсет минути по-късно излезе, притиснала салфетка до устните си. Насочи се директно към стъклената врата на Спешното отделение и изчезна зад нея.

Разочарованието буквално парализира Спаркс.

— Провалих и последната възможност — каза тихо на Салмънд, която междувременно бе заела мястото на Джейн. — Шефът прецака всичко.

— Тя е в шок, сър. В момента не знае какво да прави. Нека да я оставим да се успокои, да премисли нещата и след няколко дни да отидем в дома ѝ.

— Не след няколко дни, а утре. Утре ще отидем у тях — каза Спаркс и стана.

След двайсет и четири часа те застанаха пред вратата ѝ.

— Как си, Джейн?

— И добре, и зле. Майката на Глен остана с мен през нощта — отвърна тя. — Заповядайте, влезте.

Спаркс седна на дивана до нея, обърна се така, че да си осигури пълното ѝ внимание, и заговори приятелски. Зара Салмънд и доктор Джоунс направиха бърз оглед на ситуацията и решиха да започнат с малко ласкателства, да накарат Джейн да се почувства важна и отговорна за решенията си.

— Ти беше такава опора за Глен, Джени! Беше неизменно до него, подкрепяше го от начало до край.

Комплиментът я накара да примигне.

— Аз съм негова съпруга. Той разчиташе на мен.

— Сигурно ти е било много трудно. Поела си голям товар на плещите си.

— Правех го с удоволствие, защото знаех, че не е виновен — каза тя, но постоянното повтаряне на заучената фраза прозвуча кухо.

Салмънд стана и се разходи из стаята.

— Съболезнователните картички май още не са пристигнали?

— Не очаквам такива... само обичайните изблици на омраза — отговори Джейн.

— Къде го погребва, Джейн? — попита Спаркс.

Майката на Глен се появи на вратата. Беше очевидно, че е подслушвала разговора от коридора.

— В крематориума. Организирахме малка частна церемония, колкото да си кажем сбогом, нали, Джейн? — обади се тя.

Вдовицата кимна, изгубена в мислите си.

— Дали ще дойдат от пресата? — попита разсеяно тя. — Не ми се вярва да посмеят.

Мери Тайлър седна на страничната облегалка на дивана до снаха си и погали косата ѝ.

— Ще го преживеем, Джени. Справихме се досега, ще се справим и занапред. Все някога ще те оставят на мира.

Думите ѝ бяха насочени към двамата детективи срещу нея, защото пресата отдавна чакаше отвън.

— Почукаха още в осем сутринта. Казах им, че Джейн е разстроена и не може да говори, но пристигнаха други. Според мен е по-добре да дойде при мен за известно време, но тя иска да си е у дома.

[1] Двойката, която стои зад „Тресавищните убийства“. Жертвите им са пет деца, на възраст между 10 и 17 години. Те изнасилвали, осакатявали жертвите си и след това ги заравяли в мочурище. — Бел.ред. ↑

[2] Фред и Роуз Уест са една от най-прочутите двойки серийни убийци в криминалната история. Двамата подмамвали бегълки и стопаджийки, предлагайки им превоз, подслон или работа. Щом попаднали в тяхната Къща на ужасите, младите жени били събличани, връзвани, изтезавани, убивани и накрая разчленявани и погребвани. Сред жертвите на смъртоносния дует е и собствената им дъщеря, 16-годишната Хедър. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ВДОВИЦАТА

27 май 2010, четвъртък

Погребението мина много бързо. Оставих Мери да подбере химните и четенията. Не можех да мисля правилно и нямаше да знам какво да избира. Тя заложи на сигурно: „Изумителна благодат“ и „Бог е моят пастир“, защото всички знаеха мелодиите, което беше добре, тъй като в параклиса се събраха само петнайсетина певци.

Двете отидохме заедно в погребалния дом да видим Глен преди кремацията. Беше много елегантен в костюма си от банката и вратовръзката в морскосиньо и златисто, която толкова обичаше. Ако беше тук, щеше да му хареса. Но, разбира се, нямаше как да стане. Той беше в ковчег, но всъщност не беше и там, ако разбирате какво искам да кажа. Изглеждаше като восъчна статуя. Майка му се разплака и аз отстъпих назад, оставих я да си вземе сбогом с малкото си момче. Не спирах да се взирам в ръцете му и в идеалните му розови нокти. Ръце на невинен човек.

От погребалния дом отидохме до „Джон Луиз“ да си купим шапки.

— Ще ги видите ей там — посочи продавачката и ние тръгнахме към дъното на пътеката. Скоро застанахме пред щанд с трийсетина черни шапки и се опитахме да си представим как ще изглеждаме на погребението с всяка една. Аз избрах малка шапка без периферия и с къса воалетка, за да скрие очите ми, а Мери си хареса една с голямата периферия. Струваха цяло състояние, но нито една не събра сили да протестира. Излязохме на улицата с големите хартиени торби и спряхме пред входа като изгубени.

— Хайде, Джени, да отидем вкъщи и да пием чай — каза Мери и ние тръгнахме.

На следващия ден се наредихме пред огледалото в коридора и сложихме новите си шапки. После се качихме в таксито и отидохме на

погребението. През цялото време ръцете ни се докосваха. Бащата на Глен зяпаше през прозореца. Навън ръмеше лек дъждец.

— Винаги вали на погребение — каза той. — Какъв ужасен ден!

Погребенията са странни. Според мен приличат много на сватбите. Събираш се с хора, които няма да видиш никога повече, бориш се да стигнеш до бюфета, а около теб хората плачат и се смеят. Дори и на погребението на Глен чух един от чичовците му да се смее тихичко с някакъв човек.

Щом пристигаме, ни отвеждат в залата за чакащи. Аз, мама, татко, неговите родители и малка групичка от рода Тайлър сме единствените скърбящи. Радвам се, че никой друг не дойде. Нито един от банката, нито от фризьорския салон. Вече не сме част от този свят.

Появи се и Боб Спаркс. В черния си костюм, вратовръзка и тържествена физиономия ми заприлича на собственик на погребално бюро. Застава далеч от нас, на ръба на Градината на спомените, и се преструва, че чете имената на мъртвите по табелите. Не донесе цветя, но ние помолихме хората да не носят. „Само цветя от семейството“, ни посъветваха от погребалното бюро, за да остане само моят венец от лилии и лаврови клонки. „Класическо и класно“, бе казало почти весело младото момиче в цветарския магазин. Мери поръча да изпишат името на Глен с бели хризантеми. На него нямаше да му хареса. „Колко предвидимо“, го чувам да казва, но на Мери ѝ харесваше, а в края на краищата това беше важното, нали?

Аз се въртя, искам да видя къде е застанал Боб Спаркс.

— Кой го покани? — пита сърдито Мери.

— Не се тревожи за него, скъпа — потупва я по рамото Джордж. — Той не е важен днес.

Службата води викарият от църквата на Мери, говори за Глен като за реална личност, а не като за онзи човек от вестниците. Не сваля очи от моите, сякаш се обръща само към мен. Скривам се зад воала на шапката и го слушам — сякаш познава съпруга ми. Споменава за футболния отбор, за отличните му постижения в училище, за прекрасната му жена, „която го подкрепяше в трудните времена“. Сред конгрегатите се разнася шепот. Слагам глава на рамото на татко и затварям очи. Ковчегът потегля към пещта и завесите се спускат след него. Всичко свършва.

Излизаме от църквата и аз търся с очи Боб Спаркс, но той явно си е тръгнал. Всички искат да ме прегърнат и целунат, да ми кажат колко прекрасна съм била. Успявам да се усмихна, прегръщам наред и аз, и след малко всичко свършва. Дойде ни наум да поканим хората на чай, но не знаехме колко от тях ще дойдат и ще стигне ли чаят, а и сигурно щяхме да говорим за Глен и неминуемо някой щеше да спомене Бела.

Затова го караме по-кратко. Петимата отиваме у дома, пием чай и хапваме по сандвич с шунка, приготвени от Мери и прибрани във фризера. Свалям шапката, слагам я в найлонов плик, после в торбата от „Джон Луиз“ и я качвам най-отгоре на гардероба.

По-късно оставам сама и къщата притихва за пръв път след смъртта му. Слагам пенъор и тръгвам безцелно из стайте. Къщата не е голяма, но Глен е във всеки неин ъгъл и аз очаквам да подвигне отнякъде: „Джейн, къде сложи вестника?“, или „Хайде на работа, скъпа, ще се видим по-късно“.

Накрая си сипвам едно питие и вземам чашата с мен в спалнята заедно с шепата съболезнователни картички и писма от семейството. Вече изгорих обидните.

Леглото ми се струва голямо без него. Той невинаги беше до мен — понякога, когато бе неспокоен, слизаше долу на дивана. Казваше „Не искам да те будя, Джени“, вземаше възглавницата си и излизаше. Вече не искаше да спи в празната стая, за това разтягаше дивана и лягаше на него. През деня прибирахме завивките зад страничната табла. Не знам дали някой ги е забелязал.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

12 юни 2010, събота

След погребението Спаркс прочете отзивите във вестниците и разгледа снимките на Джейн на погребението. Видя и името на Глен, изписано с цветя. „Как ще те открием сега, Бела?“, завършваше една от статиите и Боб го прие като укор към себе си.

Той опита да се концентрира в работата, но по някое време се усети, че се е загледал невиждащо пред себе си, неспособен да продължи напред. Накрая реши да си вземе почивка и да събере мислите си.

— Хайде да съберем багажа и да отидем до Девън. Ще потърсим някое хотелче за няколко дни — предложи той на Ейлийн в събота сутринта.

Ейлийн отиде до съседката да я помоли да храни котката, а той седна на масата с пощата.

Тя се върна през задната врата. Ръцете ѝ бяха пълни със зелен боб и грах.

— Трябваше да ги оберат набързо, иначе щяха да презреят, докато се върнем. Ще е жалко да ги изпуснем.

Ейлийн беше твърдо решена, че животът в къщата трябва да продължи въпреки застоя в главата на съпруга ѝ. В техния брак Боб беше по мисленето и тя обичаше тази негова черта. „Дълбока вода“, казваха за него приятелките ѝ и на нея ѝ харесваше. Но сега май бе стигнал дъното.

— Хайде, Боб, почисти този грах, докато стегна багажа. За колко време отиваме?

— Какво ще кажеш да откараме една седмица? Имам нужда от чист въздух и дълги разходки на открито.

— Звучи прекрасно.

Той свърши работата механично, прокарайки пръст по шушулката и изгърсвайки зърната в купата, докато се бореше с

емоциите си. Беше приел случая лично, знаеше го. Нямахте друго разследване, което да го ангажира толкова, да го докара до безпомощност и да заплаши кариерата му. Може би трябваше пак да отиде на психиатър. Да се консултира. Той се засмя кратко, но Ейлийн го чу и изтича от втория етаж да види какво става.

Пътуването мина гладко. До ваканцията на децата оставаха няколко дни и по магистралата все още беше спокойно. Боб се предаде на топлото слънце и опита да се отдалечи колкото може повече от случая. Ейлийн седеше до него и от време на време го потупваше по коляното или стискаше ръката му. И двамата се чувстваха млади и леко зашеметени от спонтанното решение.

Ейлийн бърбеше за децата, въвеждайки го в подробностите на семейния живот, сякаш бе излязъл от дълга кома.

— Сам казва, че с Пийт ще се женят следващото лято. Искате да направим сватбата на плажа.

— На плажа ли? Дано да не е на Маргейт. Всъщност нека бъде както иска. Изглежда ми щастлива с Пийт.

— Наистина е щастлива. Но аз се тревожа за Джеймс. Прекалено много работи.

— Чудя се на кого се е метнал — каза Боб и хвърли един поглед към жена си да види реакцията ѝ. Те се усмигнаха един на друг и за пръв път от седмици, дали не бяха и месеци, възелът в стомаха на Спаркс започна да се разплита.

Беше прекрасно да говори за собствения си живот вместо за живота на чуждите хора.

След час-два щяха да са в Дортмут, после в „Слаптън Сандс“ за прекрасна вечеря с риба.

Прозорците бяха свалени и вятърът ваеше немислими форми с косите им.

— Нека да издуха всичко лошо от нас — рече Ейлийн, убедена, че ще стане точно така. Това го накара да си спомни за Глен Тайлър, но той не каза нищо.

Късно следобед се нанесоха в стаята на хотела и той по навик включи телевизора, искаше да чуе късните новини, докато чака Ейлийн да си вземе един душ. Видеоклипът с Джейн Тайлър отново стегна стомаха му в познатия възел и след миг той беше на крака.

— Ейлийн, скъпа, трябва да се върна — извика през вратата на банята. — Дават Джейн Тайлър. Казва, че Глен е отвлякъл Бела.

Ейлийн излезе от банята, увита в хавлия. Другата кърпа бе навита около главата ѝ като тюрбан.

— Какво? Какво каза? — В същия момент видя лицето на телевизионния екран и седна бавно на леглото.

— Господи, Боб! Няма ли да има край всичко това?

— Не, Ейлийн. Съжалявам, но не мога да сложа точка, преди да разбере какво се е случило с това момиче. Джейн може да ми каже. Трябва да поговоря с нея още веднъж. Ще се приготвиш ли за петнайсет минути?

Тя кимна, свали кърпата от главата си и започна да трие мократа си коса.

По обратния път мълчаха. Ейлийн заспа и остави Спаркс сам по безлюдните пътища да включва радиото на всеки час, за да не пропусне нещо.

Когато спря пред дома им, трябваше да разтърси жена си, за да я събуди. Двамата влязоха и се стовариха на леглото, без да разменят нито дума.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

РЕПОРТЕРКАТА

13 юни 2010, неделя

— Ето я нашата звезда — провикна се редакторът през нюзрума, когато на следващата сутрин Кейт влезе в стаята. — Страхотно интервю, Кейт. Браво.

Колегите ѝ избухнаха в аплодисменти, чуха се викове „Добра работа, Кейт!“, и тя усети, че се изчервява. Усмихна се на всички, като внимаваше да не изглежда самодоволна.

— Благодаря ти, Саймън! — каза тя, когато най-после стигна до бюрото си, остави чантата и свали сакото.

Редакторът вече вървеше към нея, не искаше да пропусне и миг от славата.

— Какво имаме за Ден втори, Кейт? Нова сензация? — попита гръмогласно той и оголи триумфално жълтите си зъби.

Ник Дийкън знаеше, редакторът също знаеше, защото Кейт лично го бе уведомила, но той държеше да направи своето шоу пред хората. Напоследък все не му се удаваше възможност. „Стига вече с тези скучни политици. Къде е ексклузивното?“, беше неговата мантра и ето че днес съдбата му се усмихна.

— Имаме историята за брака им без деца — каза Ник. — Може би това е превърнало господин Нормален в чудовище?

Саймън се усмихна широко. Кейт потръпна. Заглавието беше глупаво и крещящо, превръщаше нейното искрено и деликатно интервю в реклама на филм, но досега трябваше да е свикнала с това. „Да продадем историята“, беше друга мантра на редактора. Той беше човек на мантрите. Използваше силови методи и рутина, благодарение на които се задържаше на повърхността, отхвърляйки всеки опит за съмнение и творческо мислене. Основната шега в редакцията беше „Саймън каза“.

Редакторът знаеше какво е добро заглавие и беше готов да го използва повече от веднъж. Можеше да продължи с него цяла седмица,

докато не осъзнаеше, че е станало повод за присмех сред журналистите из техните свърталища. Например заглавието „Това ли е най-жестокият човек във Великобритания?“ беше класика в жанра. То не даваше мнение. Бе просто въпрос, не твърдение.

— Имам няколко добри цитата от вдовицата — каза Кейт и включи компютъра си.

— Убийствени цитати — додаде Ник, вдигайки мизата. — Всички се борят да се докопат до нещичко от миналата вечер. Различни списания и чуждестранни вестници ни молят за снимки. По улиците се говори само за това.

— Остаряло мислене, момче — намеси се Саймън. — Няма вече улици. Сега всички сме в интернет.

Ник се засмя на забележката на шефа си, твърдо решен да я приеме просто като закачка. Днес нищо не можеше да му развали настроението. Той осигури статията на годината, щеше да си вземе заслуженото, после да грабне жена си — а може би любовницата — и да я заведе на вечеря в „Риц“.

Кейт вече преглеждаше имейлите, оставяйки мъжете да си мерят каквото имат.

— Как изглежда тази Джейн Тайлър, Кейт?

Кейт погледна редактора си и под бушуващата радост видя неподправено любопитство. Странно, той заемаше един от най-влиятелните постове в медийната индустрия, но онова, което всъщност искаше, бе отново да бъде репортер, да се зарови в някоя история, да задава въпроси, да виси пред вратите на хората и накрая да изпрати написаното в редакцията. Искаше да черпи от извора, не да научава всичко впоследствие.

— По-умна е, отколкото изглежда. Играе ролята на домакиня в сянката на своя съпруг, но в главата ѝ има много други неща. Не ѝ е лесно, защото в началото искрено е вярвала, че е невинен, но постепенно нещата са се променили. Нещо във връзката им се е променило.

Кейт знаеше, че трябва да знае повече; трябваше да знае цялата история докрай. Обвиняваше Мик, че я прекъсна на най-важното място, но всъщност бе видяла как в онзи момент очите на Джейн се затварят за света наоколо. По време на интервюто двете жени си прехвърляха контрола над ситуацията, ала в крайна сметка нямаше

съмнение кой води. И това не беше Кейт. Но тя никога нямаше да си го признае публично.

Другите репортери бяха извъртели столовете си към тях и слушаха внимателно.

— Той ли го е направил, Кейт? Тя знаела ли е? — попита водещият на криминалната хроника. — Това е въпросът, който всички си задаваме.

— Да, и да — отвърна тя. — Въпросът е кога е разбрала. Веднага или впоследствие. Мисля, че основният ѝ конфликт е бил между онова, което е знаела, и другото, в което е искала да вярва.

Всички се загледаха в нея и сякаш за да я спаси, телефонът ѝ зазвъня и на екрана се появи името на Боб Спаркс.

— Съжалявам, трябва да отговоря. Обажда се ченгето, което се занимава със случая. Стискайте палци, може да има и ден трети.

— Дръж ме в течение, Кейт — каза редакторът и тръгна към кабинета си, а тя излезе в коридора, за да проведе разговора на спокойствие.

— Здравей, Боб. Очаквах да се видим тази сутрин.

Спаркс вече стоеше пред редакцията, скрит от ситния летен дъждец под козирката на входа.

— Ела да изпием по едно кафе, Кейт. Трябва да поговорим.

Италианското кафене зад ъгъла на шумната улица беше пълно. Прозорците бяха замъглени от парата, която бълваше кафемашината.

Те седнаха на една маса далеч от бара и се вгледаха един в друг.

— Поздравления, Кейт. Ти успя да измъкнеш от нея повече, отколкото аз за тези години — каза той, без да изпуска погледа ѝ.

Признанието му я обезоръжи и на нея ѝ се прииска да му каже истината. Спаркс беше добър човек и трябваше да му го признае.

— Има и още, Боб. Имаше какво още да чуя, но тя спря, когато прецени, че е казала достатъчно. Има невероятен самоконтрол. Направо е плашещо. В един момент държи ръката ми и плаче за брака си с това чудовище, в следващия отново хваща кормилото. Непробиваема е — каза Кейт и разбърка кафето си. — Но знае какво е станало, нали?

Спаркс кимна.

— Мисля, че знае. Но не може да го признае, а аз не мога да разбера защо. Нали вече е мъртъв? Какво има да губи?

Кейт кимна разбиращо:

— Очевидно има нещо.

— Често съм се питал дали не е замесена по някакъв начин — Спаркс сякаш мислеше на глас. — Може би в планирането... Може двамата да са искали да вземат детето за себе си и нещо да се е объркало. Може тя да го е накарала.

Очите на Кейт светнаха.

— Да му се не види, Боб! Как смяташ да я накараш да си отвори устата?

Как наистина, замисли се Спаркс.

— Според теб къде ѝ е слабото място? — попита Кейт, играейки си с лъжичката.

— Глен — отвърна той. — Но Глен вече го няма.

— Не Глен, а децата, Боб. Там е болката. Обсебена е от тях. За каквото и да говорехме, всичко опираше до децата. Тя ме разпитваше непрекъснато за моите. Искаше да знае всичко.

— Да, знам. Трябва да видиш албумите ѝ със снимки на деца.

— Албуми ли?

— Това е неофициална информация, Кейт.

Тя скъта тази тема за по-късно и механично наклони главата си настрана. „Слушам и изпълнявам. Можеш да ми вярваш.“

Но той не се лъжеше лесно.

— Сериозно, Кейт. Те може да станат част от бъдещо разследване.

— Добре, добре — предаде се неохотно Кейт. — Какво ще направи тя сега, Боб? Имаш ли някаква идея?

— Ако има нещо общо със случая, може да помисли за друго дете — каза Спаркс.

— Да потърси нова Бела — уточни замислено Кейт.

Спаркс беше на същото мнение. Джейн нямаше за какво друго да мисли сега. Щеше да предприеме нещо. Беше готов да се обзаложи.

— Ще ми се обадиш ли, ако чуеш нещо, Кейт? — попита я той.

— Може би — подразни го тя. Той се изчерви и тя остана доволна от реакцията му. Най-после бе успяла да го извади от собствените му мисли. Спаркс не се заплесваше по жени, както повечето от колегите му, никога не поглеждаше встрани, но усетът ѝ за момента беше непогрешим. Той бе отвърнал на лекия ѝ флирт.

— Кейт, не сме се събрали да си играем на криеница — каза той в опит да се върне на професионалната писта. — Трябва да поддържаме връзка по случая.

Те се разделиха на улицата и той се опита да хване ръката ѝ за довиждане, но тя се наведе и го целуна по бузата.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

11 юни 2010, петък

Телевизионният екип си тръгва, аз сядам и чакам кротко късната емисия на новините. Господин Телевизия каза, че това ще бъде топновината. На екрана изгръва „Вдовицата по случая Бела проговори за пръв път“, музиката се излива върху заглавието и влиза в стаята. Ето ме и мен. Образът ми не стои дълго на екрана, но е важно какво казвам. Казвам, че не знам нищо за изчезването на Бела, но подозирам, че Глен е замесен. Категорично заявявам, че не съм сигурна в нищо, че той не си е признавал пред мен и че журналистката е извъртяла думите ми.

Отговорих на въпросите им спокойно, седнала на дивана в хола. Признах, че са ми предложили заплащане, но когато съм видяла какво искат да пишат във вестника, съм развалила договора. Новините продължават с рязко възражение от „Поуст“ и кадър с Кейт и Мик, които излизат от дома ми.

Това е всичко.

След новините продължавам да седя, чакам телефонът да звънне. Първа беше Мери, майката на Глен.

— Как можа да изречеш такива неща, Джени? — избухва тя.

— Знаеш го не по-малко от мен, Мери — отвърщам. — Не се прави, че не си го подозирала, защото съм убедена, че не е вярно.

Тя млъква и след малко заявява, че ще говорим утре.

После се обажда Кейт.

Говори делово, казва, че вестникът ще цитира изказването ми пред телевизията в своята статия, така че, мога да изложа „своята гледна точка“. Не успявам да сдържа смеха си.

— Нали ти трябваше да изложиш моята гледна точка, Кейт? Винаги ли лъжеш така нещастните хорица?

Тя игнорира въпроса ми и ме уверява, че мога да ѝ звъня по всяко време на мобилния. Затварям, без да ѝ кажа „дочуване“.

На следващата сутрин някой ми пъха вестника през отвора за писма. По принцип не съм абонат на нито един вестник. Може Кейт да го е пъхнала. Или някой от съседите. Заглавието крещи в очите ми: „Вдовицата признава вината на убиеца на Бела“, и аз се разтрепервам така, че не мога да разлистя страниците. Ликът ми е на първа страница, загледан в далечината, както Мик ми заръча да направя. Оставям вестника на масата в кухнята и чакам.

Телефонът не спира да звъни през цялата сутрин. От вестниците, от телевизията, от радиото, семейството. Мама също се обажда, плаче за срама, който им нанесох, а татко крещи от стаята колко е бил против тази сватба. Не беше против, но сега му се иска да е бил.

Опитвам се да успокоя мама, казвам ѝ, че не са ме цитирали правилно, че вестникът е извъртял всичко, но не успявам и тя ми затваря.

Разговорите ме изтощават, затова изключвам телефона и си лягам. Замислям се за Бела, за Глен. За деня, когато ме заведе на гроба ѝ.

Беше в понеделника, преди да умре. Сутринта седна на леглото ми и ми каза, че вече не може да спи. Сви се върху своята половина от леглото, обърна ми гръб, за да не мога да видя лицето му, и започна да ми разказва за деня, когато Бела изчезна. Не помръднах, докато разказваше. Страхувах се да не разваля магията и той да спре. Слушах мълчаливо, със свито сърце.

Взел я в колата, защото тя искала. Не го бил планирал. Сега му било ясно, че е трябвало да я остави в края на малката горичка и да си тръгне, защото разбрал, че е извършил нещо ужасно. Тя заспала отзад в микробуса. Той носел спален чувал, вдигнал я, както спяла, и я оставил под едно дърво, за да я намерят. Оставил ѝ бонбони да си хапне. „Скитълс“. Мислел да се обади в полицията, но паниката го парализирала.

После стана и излезе от стаята, преди да заговоря. Останах да лежа неподвижно, сякаш можех да спра времето, но мислите ми бягаха напред. Повтарях си само едно: „Защо има спален чувал в микробуса си? Откъде го е взел?“. Не исках да мисля за станалото в микробуса, за онова, което е правил мъжът ми там. Исках да изхвърля всичко от ума си, влязох под душа и оставих водата да барабани по главата ми и да изпълни ушите му със звука. Но тя не спря мислите ми.

Слязох в кухнята при него и му казах, че трябва да я намерим. Глен ме погледна изумено.

— Джени, това беше преди четири години.

Но аз не приемах „не“ за отговор.

— Трябва да я намерим.

Качваме се в колата и отиваме да я търсим. На излизане се оглеждам и се уверявам, че никой не ни наблюдава. Мина време и пресата вече не спи пред вратите ни. Бях решила, ако някой от съседите се покаже, да кажем, че отиваме да пазаруваме в „Блу уотър“.

Трафикът е засилен и ние се съсредоточаваме в пътя. Не говорим, само следваме знаците за магистрала 25.

Вървим по маршрута, който Глен трябва да е следвал, докато е пътувал от Уинчестър до Саутхамптън и нататък, по междуградските пътища с Бела отзад. Представям си я как седи щастлива на пода на микробуса, стиснала бонбоните в ръка, и правя всичко, за да я задържа там, преди грозната смърт да ми я отнеме. Знам, че не е било така, но сега не искам да мисля за другото.

Глен е блед и плува в пот зад кормилото.

— Това е адски глупаво, Джейн — мърмори под нос, но аз знам, че иска да се върне към онзи ден. Към случилото се тогава. И го оставям да го изживее отново, защото аз искам Бела.

Два часа след излизането ни от къщи той казва:

— Тук беше.

Мястото не се различава по нищо от другите дървета, покрай които минахме, но той спира.

— Откъде си сигурен? — питам го аз.

— Оставих знак отстрани.

Ето го знака. Избяляло петно от автомобилно масло. „Значи е мислил да се върне“, минава ми през ума, но избутвам тази идея от главата си.

Глен излиза извън пътя и скрива микробуса между дърветата, за да не ни видят. Сигурно е направил така и през онзи ден. Оставаме по седалките и мълчим. Лицето му отново е непроницаемо, както беше онзи ден в коридора, когато полицията го потърси. Сега не прилича на моя Глен, но този път не ме е страх. Виждам, че трепери, но дори не го докосвам.

Слизаме, той ме води до едно дърво близо до оградата и сочи земята под него:

— Ето тук оставих Бела.

— Лъжец — казвам и той ме поглежда изплашено. — Кажи къде е? — извисявам глас до писък и това вече стряска и двамата ни.

Глен ме повежда навътре между дърветата и в един момент спира. Нищо не подсказва, че някой е бил тук някога, но мисля, че този път говори истината.

— Оставих я тук. Ето тук. — Той се свлича на колене.

Прикляквам до него и го карам да ми разкаже всичко още веднъж.

— Тя вдигна ръце към мен, Джени. Беше толкова красива! Наведох се през оградата, взех я и я сложих в микробуса. Когато спряхме, я притиснах до себе си и започнах да галя косата ѝ. В началото ѝ хареса. Смееше се. Целунах я по бузата. Дадох ѝ бонбон и тя го хареса. После заспа.

— Била е мъртва, Глен, не е спяла. Бела е умряла — поправям го аз и той заплаква.

— Не знам защо умря — казва през сълзи. — Не съм я убил. Щях да знам, ако съм го направил.

— Да, щеше — отговарям. — И го знаеш.

Слушам риданията му и си мисля, че плаче за себе си, а не за убитото дете.

— Сигурно съм я стиснал много силно. Не съм искал, разбираш ли? Беше като насън, Джени. После я покрих със спалния чувал и я покрих с клони и листа, за да я запазя.

В същия момент зървам нещо синьо да се подава от корените на дървото. Двамата коленичим до гроба на Бела и аз прокарвам длан по пръстта, милвам я, показвам ѝ, че сега е на сигурно място.

— Всичко е наред, детенцето ми — казвам тихо и в първия момент Глен решава, че говоря на него.

Ставам, влизам в колата и го оставям да се върне сам. Оставил е колата отворена и аз използвам момента, вземам джипиеса и отбелязвам това място като Дом. Не знам защо, но ми се струва правилно. Глен пристига и ние поемаме мълчаливо към дома. Заглеждам се през прозореца, където провинцията постепенно отстъпва място на предградията, и започвам да правя планове за

бъдещето. Глен пуска радиото, премества го на „Класик ФМ“ и предполагам, се замисля за миналото.

Спираме пред нас, излизаме от колата и влизаме заедно у дома.

Щом затваряме вратата зад себе си, той ме поглежда и пита какво мисля да правя.

— Ще им кажеш ли, Джени? Или ще ме изоставиш?

Отговарям му, че отивам да направя чай, и го оставям в коридора. Имам прекалено много за обмисляне. Предателство. Решения. Планове.

След това приключвам разговорите с него, говоря само ако се налага.

— Майка ти те търси на телефона.

Такива неща.

Той е като призрак, следи всяка моя стъпка. Хващам го да ме наблюдава, докато уж четете вестник. Сега е в ръцете ми. Не знае какво ще направи неговата Джени и това го плаши до смърт.

През онази седмица Глен не ми даде да си покажа носа навън без него. Където и да отидех, той беше с мен. Сигурно си е мислил, че ще изляза и ще изтичам право при Боб Спаркс. Защото изобщо не ме познава. Нямам намерение да казвам на никого. Не за да го предпазя — не ме размивай. Искам да запазя тайната само за себе си.

Онази събота той беше до мен. Излязохме от „Сенсбъри“ и той каза, че трябвало да купим зърнена закуска. Изведнъж нещо в мен щракна. Бутнах го лекичко, той се препъна на ръба на тротоара и слезе на улицата. В същия момент изникна автобусът. Всичко стана за миг. Помня как лежеше на паважа в малка локва кръв и си помислих: това е краят на безсмисления му живот.

Прави ли ме това убиец? Обръщам се към огледалото и се вглеждам в очите си да видя какво има там, но не съзирам нищо. Всъщност Глен се отърва доста леко. Можеше да се мъчи с години, всеки ден да се пита кога ще го обвинят в убийство. Можеше дори да убие отново. Хора като него не могат да спрат, чух го наскоро от специалисти. Защо тогава да не приемем, че съм му помогнала?

Реших да продам къщата колкото може по-бързо. Първо ще трябва да дам показания на изслушването, но Том Пайн каза, че ще поразпитат и ще дадат заключение веднага. Трябва само да кажа как Глен се е спянал и всичко ще приключи. Ще започна на чисто.

Вчера се обадох на една брокерка на недвижими имоти, за да се ориентирам за цените. Казах си името, но тя явно не направи връзка. Сигурна съм, че в един момент ще разбере. Казах ѝ, че искам да се продаде бързо и утре сутринта трябва да дойде да огледа имота. Интересно ми е дали връзката с Глен ще свали цената, или ще я повиши. Има любители на силни усещания, които биха платили нещо отгоре. Човек никога не знае.

Още не съм решила къде да отида, но е сигурно, че ще напусна Лондон. Ще вляза в интернет да намеря подходящо място, може да потърся имот в чужбина, а може и надолу, към Хампшър. Да съм близо до малкото ми момиченце.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА РЕПОРТЕРКАТА

1 юли 2010, четвъртък

Пресата познаваше добре дежурния съдия-следовател — дребен спретнат юрист със слабост към ярки копринени папийонки и идеално поддържани прошарени мустаци. Хю Холдън обичаше да мисли за себе си като за силен мъж, трън в очите на властимащите, който не се бои да взема спорни решения и да ги защитава.

Кейт обикновено се забавляваше с неговите разследвания и чудати заключения, но днес определено не беше в настроение. Страхуваше се, че това може да се окаже последната публична изява на Джейн Тайлър. След това вече нямаше да има причина да се показва и можеше да се скрие завинаги зад вратата на дома си.

Мик се бе наредил с другите фотографи през съдебната зала и чакаше да заснеме пристигналите.

— Здравсти, Кейт — махна ѝ той над главите на хората. — Ще се видим после.

Тя влезе с другите репортери и успя да заеме едно от последните места отпред с лице към свидетелската скамейка. Мислеше само за Джейн, очите ѝ не се откъсваха от входа на залата, затова пропусна пристигането на Зара Салмънд, която се шумугна през задната врата заедно с други служители от управлението, призовани да свидетелстват. Спаркс я бе изпратил на свое място. „Иди ти, Салмънд, искам да чуя твоето мнение за представянето ѝ. Аз може да пропусна нещо.“

Салмънд седна и в същия момент се появи вдовицата. Джейн Тайлър беше в същата рокля като на погребението на Глен, огледа с достойнство хората около себе си и Кейт трябваше да признае, че тази жена се владее отлично.

Джейн премина бавно и тържествено по пътеката с адвоката до себе си и седна на определеното за нея място на първия ред. „Тази хрътка Том Пайн“, помисли си Кейт, кимайки приветливо към него и

произнасяйки с устни: „Добро утро, Том“. Той вдигна ръка за поздрав и Джейн се обърна да види на кого маха. Очите им се срещнаха и Кейт реши, че Джейн ще я поздрави. Усмихна се леко, но Джейн се обърна, без да покаже някакъв интерес.

Другите свидетели също заеха местата си, поздравяваха се и се прегръщаха по пътеките между седалките, но накрая всички утихнаха и станаха при влизането на съдията.

Следователят пристъпи напред и обяви на съда, че тялото на Глен Джордж Тайлър е разпознато от бащата на починалия. После патологът даде показания за огледа на трупа постмортем. Кейт не отместваше поглед от вдовицата, отчитайки всяка реакция при подробностите от аутопсията на съпруга ѝ. „Добре си е хапнал“, помисли си Кейт, докато патологът описваше стомашното съдържание в случаен ред. Нямамо следи от сериозна болест. Контузия и разкъсване на мускула на ръцете и бедрото вследствие на удара в автобуса и падането. Фаталният удар бил в главата. Фрактура на черепа, причинена от контакта с превозното средство и платното, мозъчна травма. Смъртта била мигновена.

Джейн отвори чантата на коленете си и извади пакетче носни кърпички. После разгъна показно една и избърса очите си. „Тя не плаче — помисли си Кейт. — Преструва се.“

Следващият беше шофьорът на автобуса. Неговите сълзи бяха истински. Той разказа как мъжът паднал пред автобуса.

— Не можах да го видя и нямаше как да реагирам. Всичко стана за секунди. Натиснах спирачка, но беше късно — ридаше той.

Помогнаха му да слезе от свидетелската скамейка и извикаха Джейн.

Представянето ѝ мина гладко. Прекалено гладко. Кейт слушаше и с всяка дума се убеждаваше, че речта ѝ е репетирана пред огледалото. Разходката из магазина беше пресъздадена стъпка по стъпка, всички разбраха как двамата минали по пътеката след касите, после през автоматичните врати и излезли на улицата. Последва разговорът за зърнената закуска, спъването на Глен и залитането му пред автобуса. Всичко беше казано с тих сериозен глас.

Кейт записа всичко, поглеждайки към свидетелката, за да не пропусне нито едно изражение и нито една емоция.

— Госпожо Тайлър, имате ли представа за причината вашият съпруг да се спъне? Полицаяте огледаха тротоара, но не откриха нищо, което би причинило такова нещо.

— Не мога да кажа, сър. Той падна и се оказа под автобуса пред очите ми. Отиде си, преди да извикам дори — отвърна вдовицата.

„Заучила го е — каза си Кейт. — Използва едни и същи фрази.“

— Беше ли хванал ръката ви? — настоя съдия-следователят. — Аз например винаги държа жена си за ръката.

— Не... не знам. Не мога да си спомня — отвърна тя не толкова уверено.

— Имаше ли нещо, което разсейваше вниманието на съпруга ви в онзи ден?

— Да е бил разсеян ли? Какво имате предвид?

— Нещо, което му е попречило да се съсредоточи в конкретните действия.

— В последните дни той имаше много грижи — отговори Джейн и погледна към скамейките, на които седяха хората от пресата. — Но вие знаете това, нали?

— В общи линии, да — каза съдията, доволен, че прибавя нова информация към вече събраното. — Та в какво настроение беше той онази сутрин?

— Настроение?

„Разговорът не върви по плана й“, помисли си Кейт.

Повтарянето на зададените въпроси беше сигурен знак за объркване. Човек го правеше, за да си спечели време.

Тя се наведе напред, за да не пропусне нито дума.

— Да, госпожо Тайлър, в какво настроение беше?

Джейн Тайлър затвори очи и се олюля леко. Том Пайн и служителят в залата скочиха да я хванат и сложат на стол, а из аудиторията се разнесоха загрижени разговори.

— Това става за заглавие — прошепна един репортер на колегата си. — „Вдовицата на заподозрения в убийството на Бела припада в съдебната зала“. По-добре от нищо.

— Чакай, още не е приключило — каза Кейт през рамо. Джейн стисна подадената й чаша с вода и се втренчи в съдията.

— По-добре ли сте сега, госпожо Тайлър? — попита я той.

— Да, благодаря. Извинявам се. Не съм закусвала тази сутрин и...

— Не е необходимо да ни обяснявате, госпожо, радвам се, че вече всичко е наред. Сега можем ли да се върнем към въпроса?

Джейн пое дълбоко въздух.

— Той... не можеше да спи добре. Мъчеше го главоболие.

— Вземал ли е някакви лекарства за безсъние и главоболие?

Тя поклати глава.

— Каза, че не се чувства добре, но няма да отиде на лекар. Не искаше да говори за това.

— Разбирам. И защо не искаше, госпожо Тайлър?

Тя сведе поглед към скута си за момент, после вдигна глава.

— Защото каза, че продължава да сънува Бела Елиът.

Хю Холдън задържа погледа ѝ. Залата замря. Той ѝ даде знак да продължи.

— Казваше, че щом затвори очи, тя е пред него. Това го съсипваше. Искаше да е до мен през цялото време. Следваше ме из стаите. Не знаех какво да правя. Виждах, че не е добре.

Съдията записа внимателно всяка нейна дума, репортерите от лявата му страна пълнеха трескаво бележниците си.

— Предвид състоянието му, има ли вероятност съпругът ви да е застанал нарочно пред автобуса, госпожо Тайлър? — попита съдията.

Том Пайн понечи да възрази, но Джейн го спря.

— Не знам, сър. Никога не е говорил пред мен, че мисли да сложи край на живота си. Но през последните дни беше много зле.

Съдията ѝ благодари за усилието, изказа съболезнованията си и вписа в документите „смърт по непредпазливост“.

— Довечера ще ме гледаш в новините — каза щастливо той, когато малко по-късно телефонира на жена си.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДЕТЕКТИВЪТ

1 юли 2010, четвъртък

Цял следобед новините по радиото започваха с информацията от съда — Глен Тайлър сънувал Бела Елиът. По телевизията я наредиха на почетното трето място във вечерната си новинарска емисия. В най-горещите летни дни — мъртъв сезон за медиите, защото политиците са във ваканция, училищата са затворени и всички бягат в провинцията — и най-малкото нещо, което можеше да предизвика някакъв интерес, беше добре дошло.

Спаркс бе чул всичко от Салмънд, но въпреки това прочете всяка думичка по случая във вестниците и списанията.

— Джейн започва да се разкрива — бе казала Салмънд, докато вървеше към колата си, леко задъхана. — Опитвах се да говоря с нея след това. Всички репортери бяха там начело с твоята Кейт, но тя мълча като риба. Все още е под клетва, но скоро всичко ще свърши.

„Прилошаването ѝ в съда е знак, че тайната на мъртвия съпруг ѝ разбива здравето“, помисли си Спаркс.

— Постепенно ще започне да кърви, както при пациентите в Средновековието. Ще иска да се отърве от това, което я измъчва — каза той на Салмънд, която седеше на бюрото си и преглеждаше новините. — И ние ще чакаме този момент. Буквално.

На следващия ден те заеха позицията още в пет часа призори. Паркираха така, че да не се виждат от къщата на Тайлър, и зачакаха да дойде екипът за работа на място.

— Знам, че в тази работа няма нищо сигурно, но сме длъжни да опитаме. Усещам, че тя ще направи нещо — каза той на сержанта си.

— Вярвате ли на предчувствието си, сър? — попита го тя. — В свои води ли плувате сега?

— Не съм сигурен докъде ще ме отведат тези води, но да. Мисля, че съм прав.

След пладне въздухът в колата се сгъсти от дъха им и изпаренията от сандвичите. В десет вечерта вече изчерпаха всичките си лични истории, интересни криминални случаи, бедствия през годините и телевизионни програми от детството, наред с любимите си ястия, най-хубави екшън филми, като не пропуснаха да изяснят кой с кого спи в управлението и Спаркс си помисли, че може да отиде в познатото шоу и да отговаря на въпроси за бита и любимите неща на Зара Салмънд. Беше сигурен, че ще набере максималния брой точки, както и тя за него. Затова и двамата въздъхнаха облекчено, когато от екипа звъннаха и казаха, че всички светлини в къщата са угасени. Спаркс обяви край на днешната задача. Щяха да си наемат стаи в евтино хотелче в долната част на квартала и да подремнат малко, преди да застъпят отново на смяна. През нощта щеше да наблюдава друг екип.

В четири часа сутринта му звъннаха.

— Запали лампите, сър.

Той се облече набързо, едновременно с това набра номера на Салмънд и в суматохата изпусна телефона в единия крачол на панталона си.

— Вие ли сте, сър?

— Да, да. Тя е станала. В пет часа във фойето.

За пръв път Зара му се видя не така съвършена, както обикновено. Беше без прическа и грим, но бе точна.

— Като си помислиш само, че като малка исках да стана стюардеса — каза тя.

— Моля, заемете местата си и се пригответе за излитане — усмихна се той.

Джейн излезе след няколко минути, застана пред портата и се огледа нагоре и надолу, търсейки признаци на живот. Натисна дистанционното на колата и електронният сигнал отекна по улицата. Отвори вратата на автомобила и седна на шофьорското място. Беше облечена в роклята от погребението на Глен.

Три улички по-нагоре Зара Салмънд запали тяхната кола и зачака инструкции. Седнал до нея с карта на града в скута си, Спаркс гледаше замислено през прозореца.

— Тръгна по А2 по посока на М25, сър — каза момчето, заело позиция в един необозначен ван срещу къщата на Тайлър. Салмънд

завъртя волана, готова да се включи в преследването.

— Тя отива към Хампшър, сър — заяви и пое по двулентовия път.

— Нека не гадаем, Салмънд. Просто карай след нея — отвърна Спаркс, проследявайки на картата пътя с пръст. Не искаше да възлага големи надежди, защото вече нямаше сили за разочарования.

Небето вече просветляваше, но джипиесът все още не бе преминал на дневен режим, когато взеха завоя за М3 и Саутхамптън.

Вторият екип караше на около пет километра след Джейн. Спаркс и Салмънд зад тях, за да не могат случайно да бъдат разпознати.

— Дава сигнал, че завива към бензиностанцията, сър — информираха ги от вана. — Къде е другата кола? Трябва да завием някъде, иначе ще ни забележи.

— Чака на следващата отбивка. Следвайте я до завоя, после продължете. Другият автомобил ще я поеме.

Ванът допълзя до паркинга и се нареди след две коли зад мишената. Един от полицаите излезе, протегна се и тръгна подир Джейн Тайлър.

Тя влезе в тоалетната, а полицаят застана на опашката за бургери. Престори се, че сравнява бургера от рекламата отгоре с избелели вече цветове с онзи на витрината, но всъщност чакаше Джейн.

Тя не се бави много, излезе и изтри последните капки вода от ръцете си. Той задъвка двойния си чийзбургер, а тя отиде до магазина и започна да избира внимателно цветя от пластмасовите кофи, подбирайки букет от розови пъпки и бели лилии, увит в розова хартия и целофан. Докато вървеше към щанда с бонбоните, допря цветята до лицето си и вдъхна аромата им. Избра един ярко оцветен плик с бонбони и полицаят успя да види, че са „Скитълс“. После се нареди на опашката да плати.

— Купи цветя и бонбони, сър. Сега се връща в колата си. Ще я придружа до магистралата, после изчезвам — рапортува той.

Спаркс и Салмънд се спогледаха.

— Тя отива на гроба — рече той с пресъхнали устни. — Кажи на момчетата да се приготвят.

След пет минути два други автомобила заеха местата си на платното, започнаха да се задминават, да забавят и забързват, за да има непрекъсната смяна на колите.

Джейн поддържаше деветдесет километра в час. Беше внимателен шофьор.

„Сигурно не е свикнала да кара сама по магистралите — помисли си Спаркс. — Дали пътува за пръв път по тези места?“ Двамата със Салмънд не бяха говорили след бензиностанцията, бяха се съсредоточили върху разговорите на полицейските канали. Но в Уинчестър, когато чуха, че колата на Джейн напуска магистралата и се насочва на изток, Спаркс ѝ каза да натисне педала.

Тук трафикът беше по-оживен, но те бяха само на два километра от Джейн Тайлър, а между тях имаше друга кола на полицията.

— Тя спира — съобщиха им по радиостанцията. — Отдясно има горичка и пътека. Няма порта. Трябва да продължим, иначе ще ни забележи. После ще се върнем. Тя е ваша, сър.

— Спокойно, Салмънд — погледна сержанта си Спаркс. — Спокойно.

Джейн бе спряла колата си на един кален път и те за малко не я изпуснаха, но в последната минута Спаркс улови блясък на метал между дърветата.

— Тук е — каза. Салмънд забави и обърна. — Паркирай от другата страна на пътя. Така колегите също ще могат да стигнат до мястото.

Междувременно започна да ръми и преди да излязат, те взеха палтата си от задната седалка.

— Сигурно е чула двигателя — прошепна Спаркс. — Нямам представа докъде стигат тези дървета. Ще тръгна натам, а ти чакай екипа. Ще те извикам, ако ми потрябваш.

Салмънд кимна. Докато гледаше Спаркс да изчезва между дърветата, незнайно защо ѝ се доплака.

Слънцето все още не се бе вдигнало, светлината не можеше да пробие между клоните на дърветата, затова той вървеше бавно и се оглеждаше на всяка крачка. Не чуваше нищо освен дишането си и гарваните, които грачеха над него, разтревожени от присъствието му.

Спаркс забеляза някакво движение малко по-напред. Нещо бяло проблесна в мрака. Той спря и изчака няколко минути, за да се

ориентира. Беше доволен, че Салмънд не е с него да види как трепери. Пое три големи глътки въздух и продължи предпазливо напред. Страхуваше се да не се спъне в нея. Не искаше да я плаши.

В този момент я видя. Беше на земята под едно дърво. Седеше на сакото си с подгънати настрани крака, сякаш беше на пикник. До нея бяха цветята и пликче с носни кърпички.

— Ти ли си, Боб?

Той застина на място.

— Да, Джейн.

— Стори ми се, че чух кола, и разбрах, че си ти.

— Защо си тук, Джейн?

— Дойдох при нашето малко момиченце.

Спаркс приклепна до нея, свали сакото си и седна, за да може да вижда лицето ѝ.

— Кое е твоето момиченце, Джени?

— Бела, естествено. Тя е тук. Глен я остави тук.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ВДОВИЦАТА

3 юли 2010, събота

Не можех да не отида. Трябваше да я видя. Разпитът и дознанието размърдаха нещо в мен, през цялото време мислех за нея и дори лекарствата не успяха да помогнат. Мислех, че когато Глен си иде, ще намеря покой, но не стана така. Продължавах да мисля през цялото време. Не можех да ям, нито да спя. Знаех, че трябва да отида при нея. Нищо друго не беше от значение.

Глен направи нещо ужасно, но аз можех да се грижа за нея, да я обичам и да я пазя. Можех да остана завинаги нейна майка.

Снощи реших да стана рано и да отида. Трябваше да тръгна по тъмно, за да не ме видят, когато изляза. Не можах да заспя. Беше ме страх, че ще се наложи да карам по магистралата. Когато отивахме далече, винаги шофираше Глен. Това беше в неговия ресор. Но нямаше как, трябваше да се успокоя. Заради нея.

Спрях на бензиностанцията да купя цветя. Избрах малки нежни розови пъпки. На нея щяха да ѝ харесат. Малки, розови и красиви като нея. Взех и няколко лилии. За гроба ѝ. Не знаех дали трябва да ги оставя там. Може би щях да ги върна вкъщи, за да ги гледаме двете. Купих ѝ и бонбони. Избрах „Скитълс“ и чак в колата осъзнах, че и Глен бе избрал същите. Изхвърлих ги през прозореца.

Джипиесът ме докара направо тук. Каза ми: „Вие достигнахте вашата дестинация“. На екрана се изписа „у Дома“. Забавих, за да дам възможност на колата зад мен да ме изпревари, после завих по пътя между дърветата. Вече започваше да се развиделява, но все още беше рано, и наоколо нямаше никого. Тръгнах между дърветата. Търсех Бела. Бях оставила бяла салфетка до синьото парче под дървото, където Глен я бе заровил, и се надявах тя още да си е на мястото. Гората не беше голяма, при това носех и малък фенер за всеки случай. Открих я бързо. Салфетката беше там, макар и мокра от дъжда.

Вече бях помислила какво да правя. Щях да се помоля, после да поговоря малко с нея, но когато пристигнах, ми се прииска просто да поседя и да помълча. Прострях сакото си и седнах. Показах ѝ цветята, заговорих ѝ. Не знам колко време съм седяла, когато го чух. Знаех, че ако някой ме намери, ще бъде той. Мама щеше да каже, че това е съдба.

Той заговори мило и внимателно. Попита защо съм тук. И двамата знаехме, разбира се, но той искаше да го кажа на глас. Искаше го толкова силно. И аз му казах:

— Дойдох при нашето малко момиченце.

Той реши, че говоря за мен и Глен, но всъщност Бела е моя и на Боб. Той обича Бела, колкото и аз. Глен никога не я е обичал. Просто я пожела и я взе.

Поседяхме мълчаливо. После Боб ми разказа истинската история, онази, която Глен не пожела да ми разкаже. Разказа ми как той я открил онлайн и я проследил. Как в полицията гледали запис, на който той следил Даун и Бела от детската градина до дома им четири дни преди изчезването ѝ. Как планирал всичко предварително.

— Каза, че го е направил за мен — обадих се аз.

— Направил го е за себе си, Джейн.

— Бил го направил, защото знаел колко много искам да имаме бебе. Че вината била моя. Направил го, защото ме обичал много.

Боб ме погледна в очите и рече бавно:

— Взел я е заради себе си, Джейн. Никой друг няма вина. Нито Даун, нито ти.

Изведнъж ми стана зле, не можех да чувам и да виждам ясно, сякаш бях под вода. Сякаш се давех. Стори ми се, че минаха часове, преди Боб да стане, да ми помогне да се изправя и да наметне сакото на раменете ми. После ме хвана за ръка и ме поведе към магистралата. Обърнах се назад и прошепнах:

— Сбогом, скъпа моя.

И тръгнах с Боб към проблясващата между дърветата синкава светлина.

После видях снимки от погребението ѝ по телевизията. Бяха я сложили в малък бял ковчег с розови пъпки отгоре. Хората бяха стотици, бяха дошли от цялата страна, но аз не присъствах. Пуснахме

молба в съда, но Даун заяви, че е против. Съдията се съгласи с психиатъра, че няма да ми се отрази добре.

Но мислено бях там. И Бела знаеше, че съм до нея, а това е най-важното.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.